Ára: 1 forint

XV. évfolyam 23. szám. 1959. június 4.

Ludas Matyi

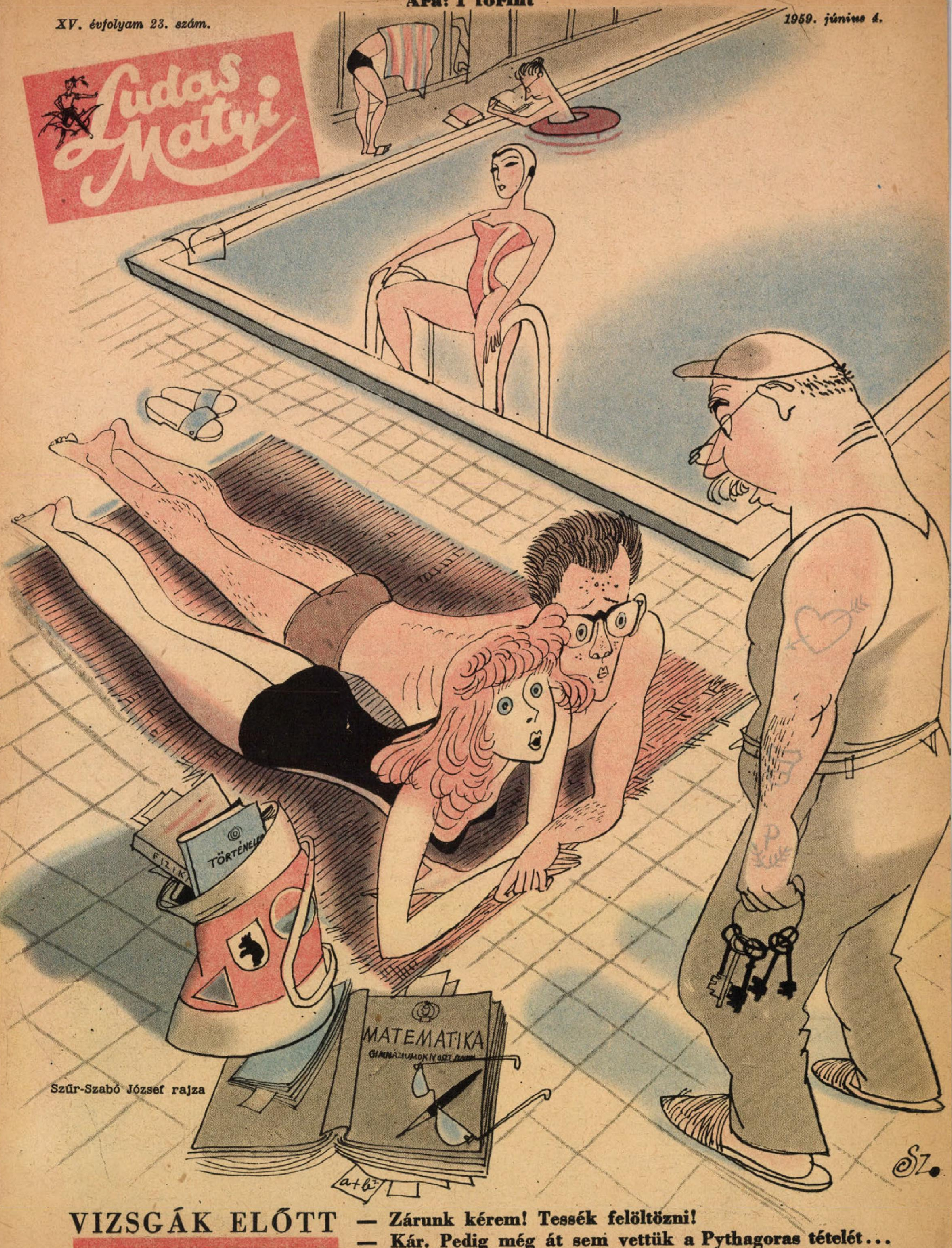
FIZIK
TÖRTÉNELE
MATEMATIKA
GIMNÁZIUMOK IV. OSZT. DARAB
a+b²
Sz.

Szűr-Szabó József rajza

VIZSGÁK ELŐTT

— Zárunk kérem! Tessék felöltözni!
— Kár. Pedig még át sem vettük a Pythagoras tételét...

Az erényöv

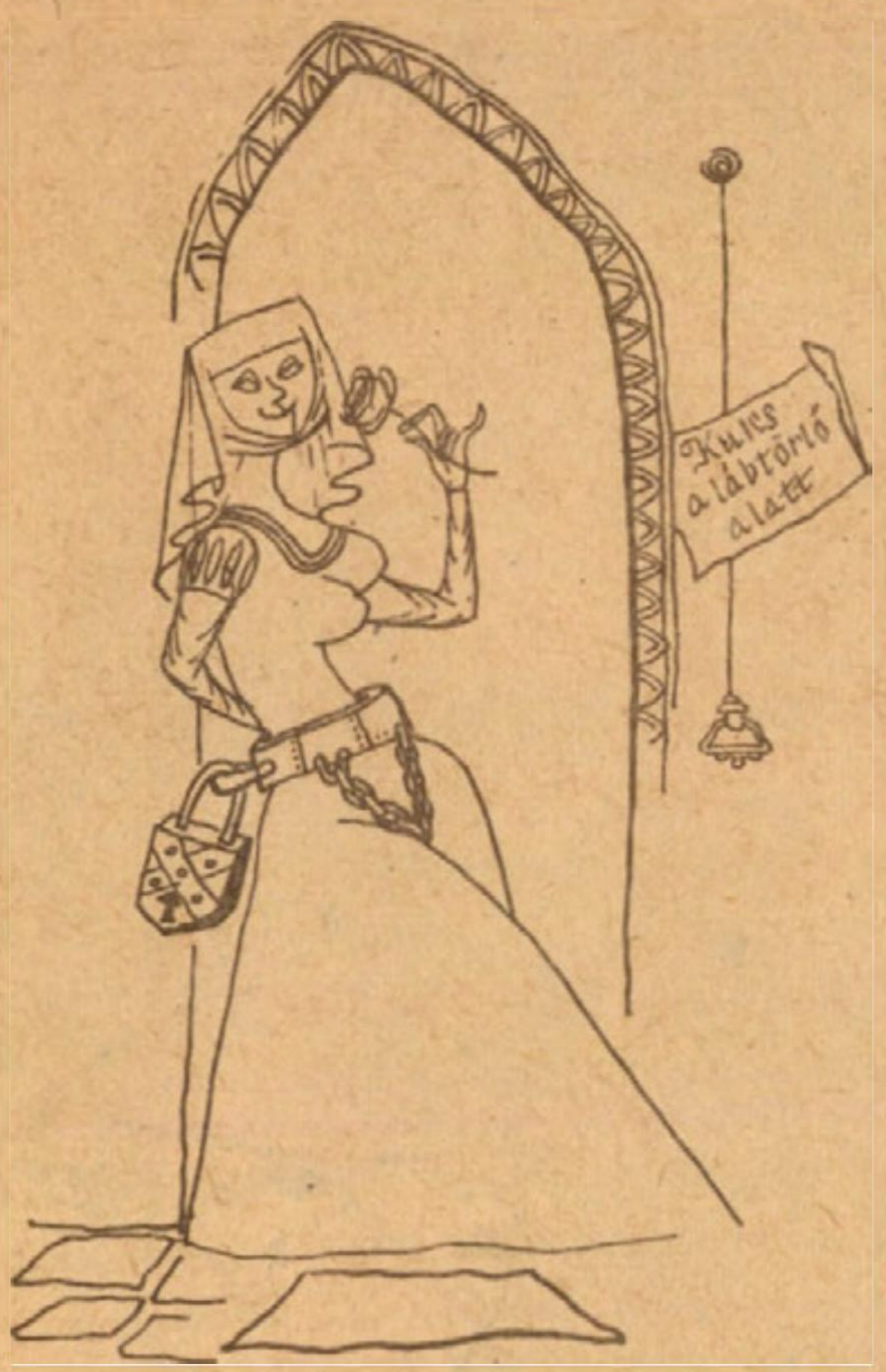

(Kaján Tibornak most megjelent „Meglepő táblák” című könyvéből)

Gyermekrajz-kiállítás Budapesten

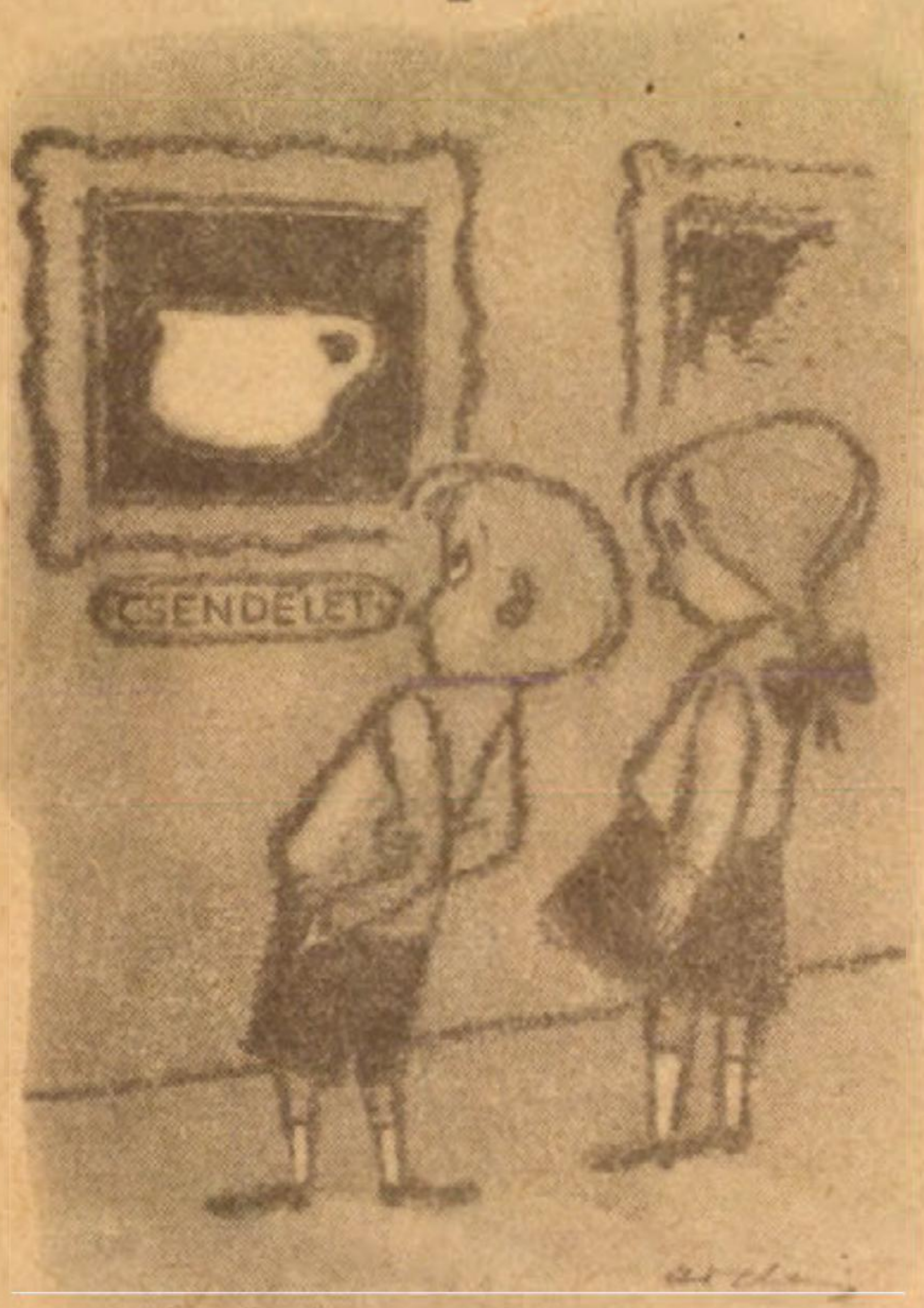

KOMOLYODIK AZ EMBER

Méltóságteljes nyugalmáért mindig irigyeltem az idősebb korosztályt, de hogy ennek a magatartásnak az elsajátítását életcélul tűztem ki és hogy nyílegyenesen haladok a cél felé, az Leonka érdeme.

Ő volt első szerelmem, érette lettem tornaköri elnök a homokromodai főgimnáziumban, érette rúgtam a bőrt és annyi gólt, hogy a helyi sportközvélemény már-már bennem látta Romoda eljövendő középcsatárát. Úsztam, vívtam, öklöztem, ám Leonka egy őszi délutánon kijelentette, hogy hiába minden erőfeszítés, nem tud szeretni. Nem szenvedheti a szeleverdi ifjúságot. Neki — úgymond — csak az érett férfi imponál, a magas homlokú, az ezüstös halántékú, a komoly, a megfontolt, a méltóságteljes.

Beláttam, hogy igaza van, szertelen zöldfülű nem nyerheti el egy olyan légies tünemény vonzalmát, mint amilyen Leonka volt. És megfogadtam, hogy leküzdöm a hibákat…

Leonkát azóta messze sodorta az élet, a fogadalmat azonban mindmáig tartom. Három évtizede tanulom a komoly férfiúságot és ha él még, ezúton üzenem Leonkának, hogy már csaknem mindent tudok, ami méltóvá tesz hozzá.

Hányszor pirított rám, amidőn a fokokat hármasával véve futottam a lépcsőn, hogy jaj, Pista, ne rohanjon, ki nem állhatom azokat az éretleneket, akik ész nélkül száguldoznak. Nézzem Jenei professzort, mily nemes méltósággal halad föl az igazgatói szobába. Hányszor próbáltam utánozni a tanár urat és szigorú önfegyelemmel ment is a dolog három lépcsőfokon át, de azután csak nekilódult a két csikó és esztelen rohanás lett ismét a méltóságteljes rajtból.

Ó, Leonka, Leonka, ha ma látná… Folytonos gyakorlással sikerült magamat annyira mérsékelni, hogy soha de soha nem rohanok már. Ha látná, amikor áll a lift, és gyalog indulok neki a negyedik emeletnek! Sir Patrick Londonderry sem vonul méltóságteljesebben a királynő színe elé.

Csúnya és hebehurgya szokásom volt, amikor Leonkával a tópart felé sétáltunk, messziről nekifutni és átugrani a vízimalom öreg kerítését. Hányszor megrótt érte, hogy mennyire kiábrándító az efféle tökéletlenkedés. Leszoktam, kedves Leonka, semmiféle palánkot, bakot nem ugrom, ha valamely akadály kerül az utamba, legyen az bár csak húszcentis vakondtúrás is, méltóságteljesen körülkerülöm.

Hetekig nem fogadta a köszönésem, amikor egy húsvéti locsolás fináléjában megmásztuk a romodai mézesbábos házatetejét és a gerincről éktelen kukorékolással riogattunk tisztes polgárnőket. És mekkora botrány volt, amikor a toronyablakból harangkötélen kilógattuk magunkat, teremtőm! Két hétig kellett bújdosnom az apátúr és Leonka haragja elől. Megnyugtatom, kedves, nem mászok már tetőket és tornyokat. Komoly és méltóságteljes vagyok s kislakunk erkélyére is csak úgy megyek ki, hogy nagyon erősen megfogom az ablakfát és el nem engedem egy millió forintért sem.

Mennyire felháborodott és joggal, amikor fogadásból ruhástól ugráltunk a hídról a városvégi folyócska hullámaiba. Nem ugrom már ruhástól, sőt fürdőnadrágban sem. Komolyan, méltóságteljesen haladok a medence felé és háromszor is megmártom a lábamat, mielőtt belemerülnék.

Mindig igaza volt, amikor figyelmeztetett, hogy ne kapkodjam a fejem ismerősök és ismeretlenek után, oly közönséges utcai szokás az ilyen. Elhagytam, drága Leonka s ha mégis vissza kell néznem, nem csavargatom hebehurgyán a nyakam. Egész testtel fordulok meg, komolyan és méltóságteljesen.

Most kellene találkoznunk, felejthetetlen Leonka! Ó, hogy megdobbanna a szívünk és hogy ugranánk, röpülnénk egymás karjaiba! Ha maga annyi esztendős, mint amennyi akkor volt…

Kisjó

A kávéfőzés jövője

Vasvári Anna rajza

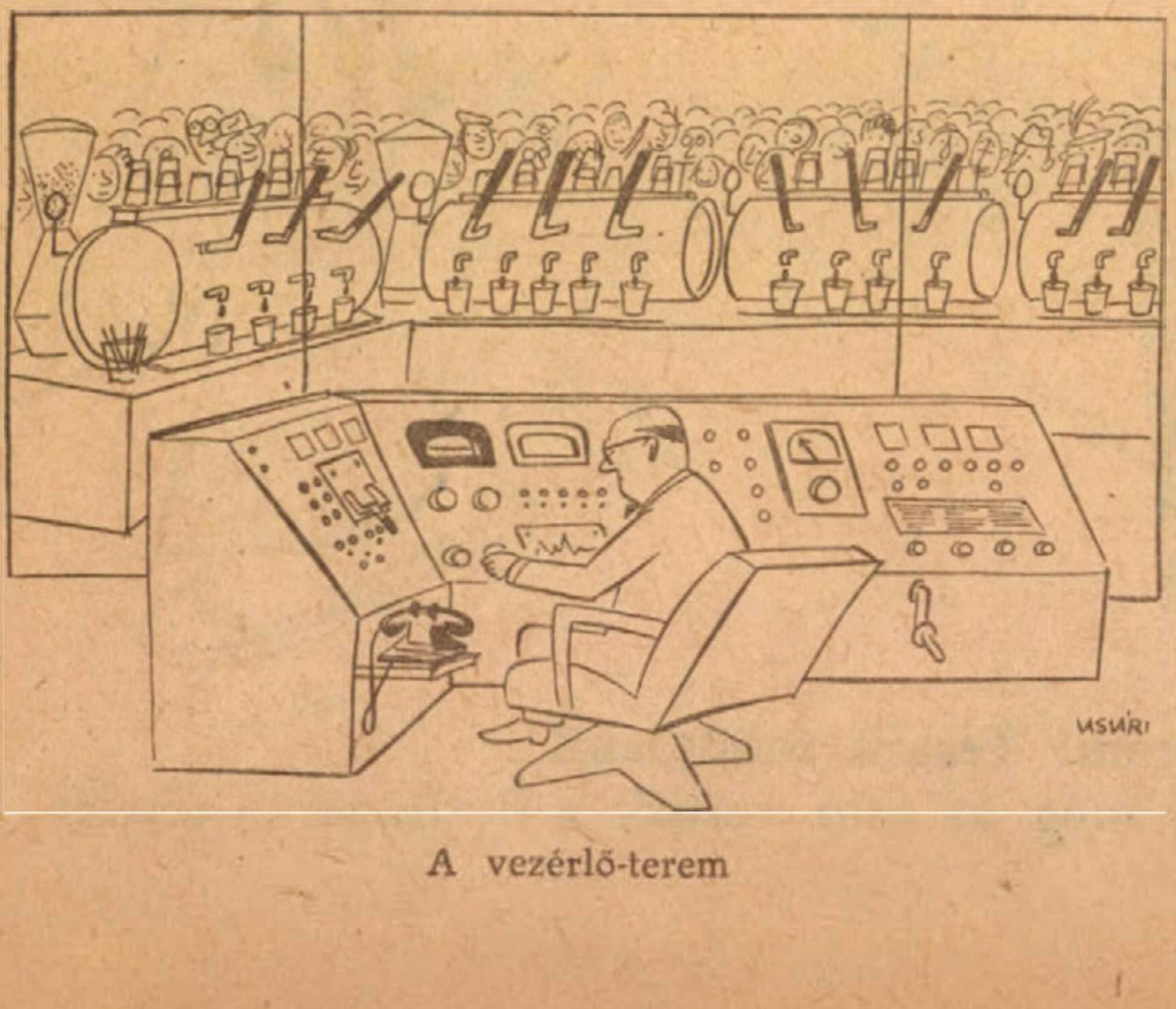

A vezérlő-terem

A külpolitika nyelvén

Erdei Sándor rajza

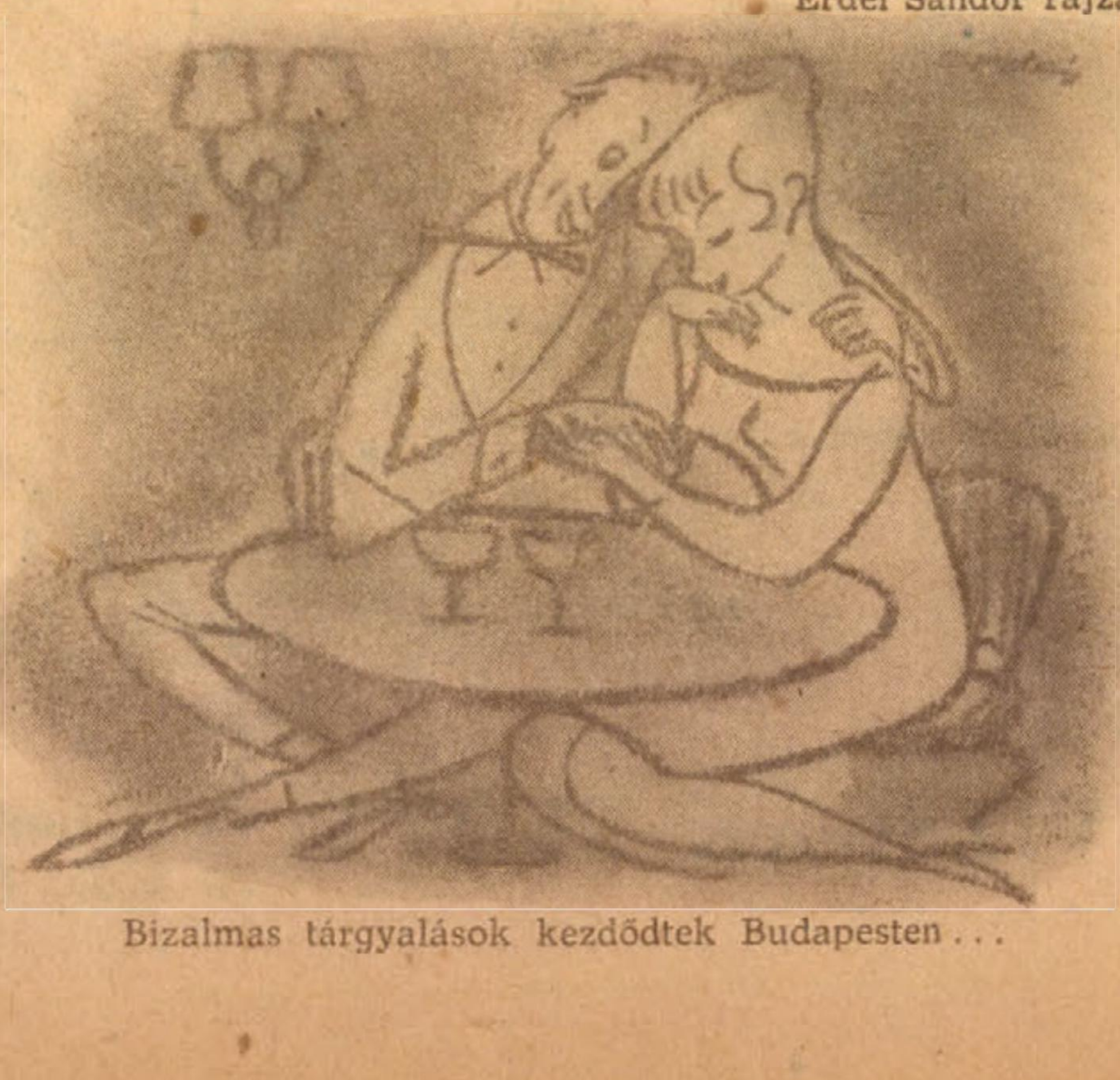

Bizalmas tárgyalások kezdődtek Budapesten…

visszanyúlok a mába

Mert írónak lenni magában is nehéz dolog, úgy gondoltam, hogy a minimálisra csökkentem a szakmával járó veszélyességi tényezőket, és semmiről nem írok, ami az elmúlt ötszáz éven belül történt. Visszanyúlok a múltba, és azon belül se nyúlok bele olyasmibe, ami átnyúlhat későbbi időkbe.

Ezzel a szándékkal megírtam első dolgozatomat, egy akvinkumi római katonáról, ki, miután hosszabb időn át nélkülözte a háborút, unalmában bevezeti telepükre a gőzfűtést.

A dolgozatra, még megjelenése előtt reagált a Házkezelőség, — valahogyan tudomást szerezve a dolog témájáról, és megakadályozta a kézirat megjelenését. Indokai szerint az írás lebecsüli a házkezelőségek szakmunkás-problémáját.

Ezután még óvatosabb voltam. Riportot írtam egy ásatásról, az ott talált ismeretlen ötvözetű karperecekről, és írtam egy novellát egy perzsa szőnyegszövő rabszolgáról, aki szerelmének arcát mintázza a szőnyegbe, és az olyan szép lesz, hogy ura beleszeret a szőnyegbe-szőtt leányba s még szerelmesét is elrabolja rabszolgájától.

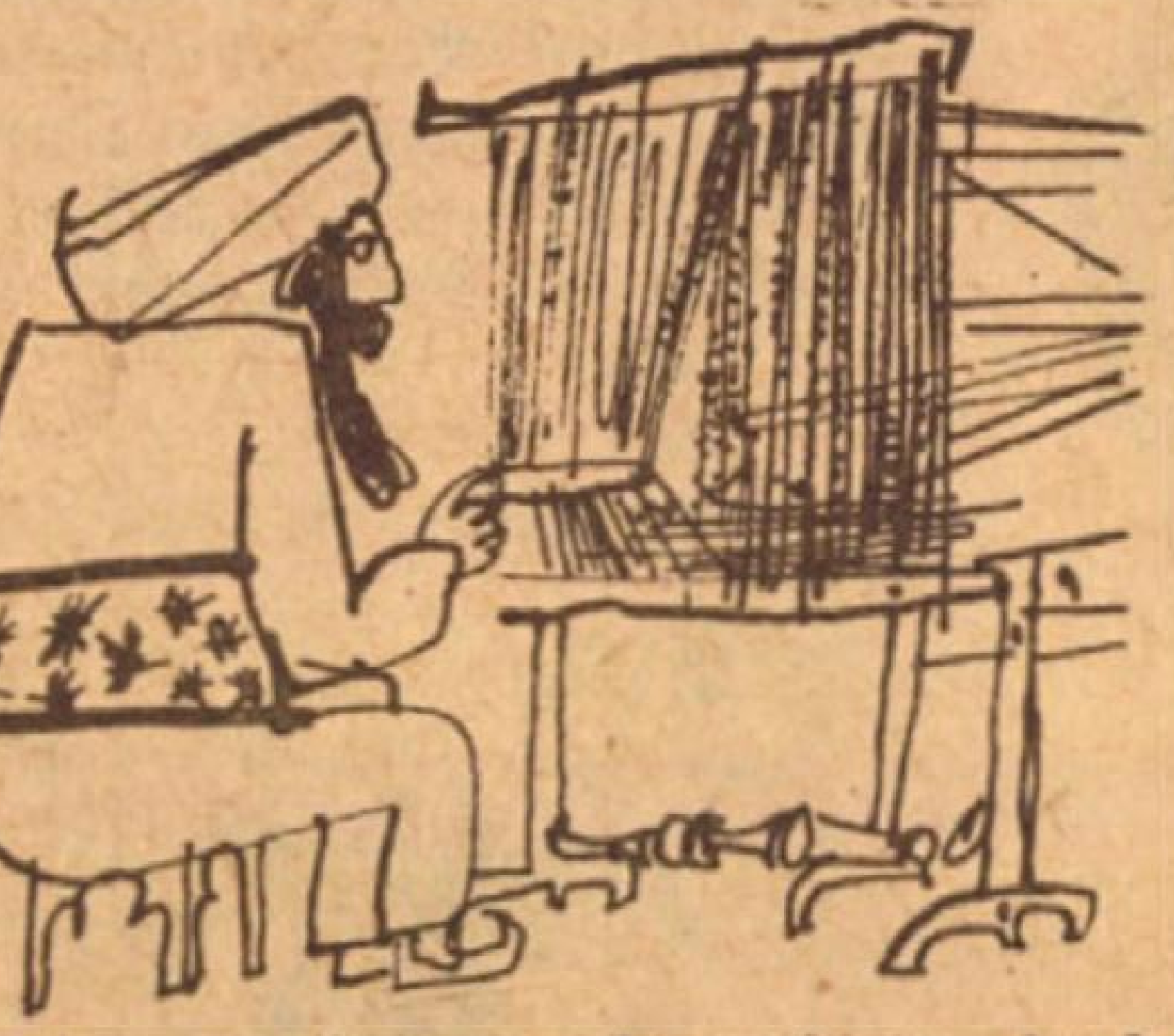

Az előbbire az Ékszerbolt N. V. néhány vezetője önkritikus cikkben reagált a sajtóban, melyben elismerik, hogy valóban elég ásatag mintájú karpereceket hoztak mostanáig forgalomba, viszont rágalmazónak minősítenek azért a megállapításért, hogy ismeretlen — nyilván az előírtnál olcsóbb — fémből készítenék árucikkeiket. Ezzel szemben köszönőlevelet kaptam a XXXVIII. kerületi Nőtanács kollektívájától novellámért, melyben, mint írják, „az író világosan ábrázolja, hogy a nők helyzete ma már sokat javult”.

Írtam azután még egy karcolatot a bibliához visszanyúlva, a zsidók és filiszteusok harcáról, s ezért egy este a Klauzál utcában egy volt nyilas felpofozott, majd írtam egy életrajzot egy brontozauruszról, melyben törzskávéházam pincére magára ismert és attól kezdve belemártotta az ujját a feketémbe. Ekkor azonban már nagyon elkeseredett voltam, és mindenre elszánt. Feladtam tehát eredeti elképzelésemet, és írtam egy kisregényt a ma kellős közepébe mászva, türelmetlenül várva regényemről a véleményeket. Izgalommal kerestem fel első olvasómat, ki megrázta a kezemet, majd összehúzott szemmel, gyanakvó kíváncsisággal azt kérdezte: — Megmondanád-e, hogy vajon mire céloztál ezzel a mai időbe helyezett történettel???...

Somogyi Pál

A pedagógus napon is zavartalanul folyik a tanítás

Szegő Gizi rajza

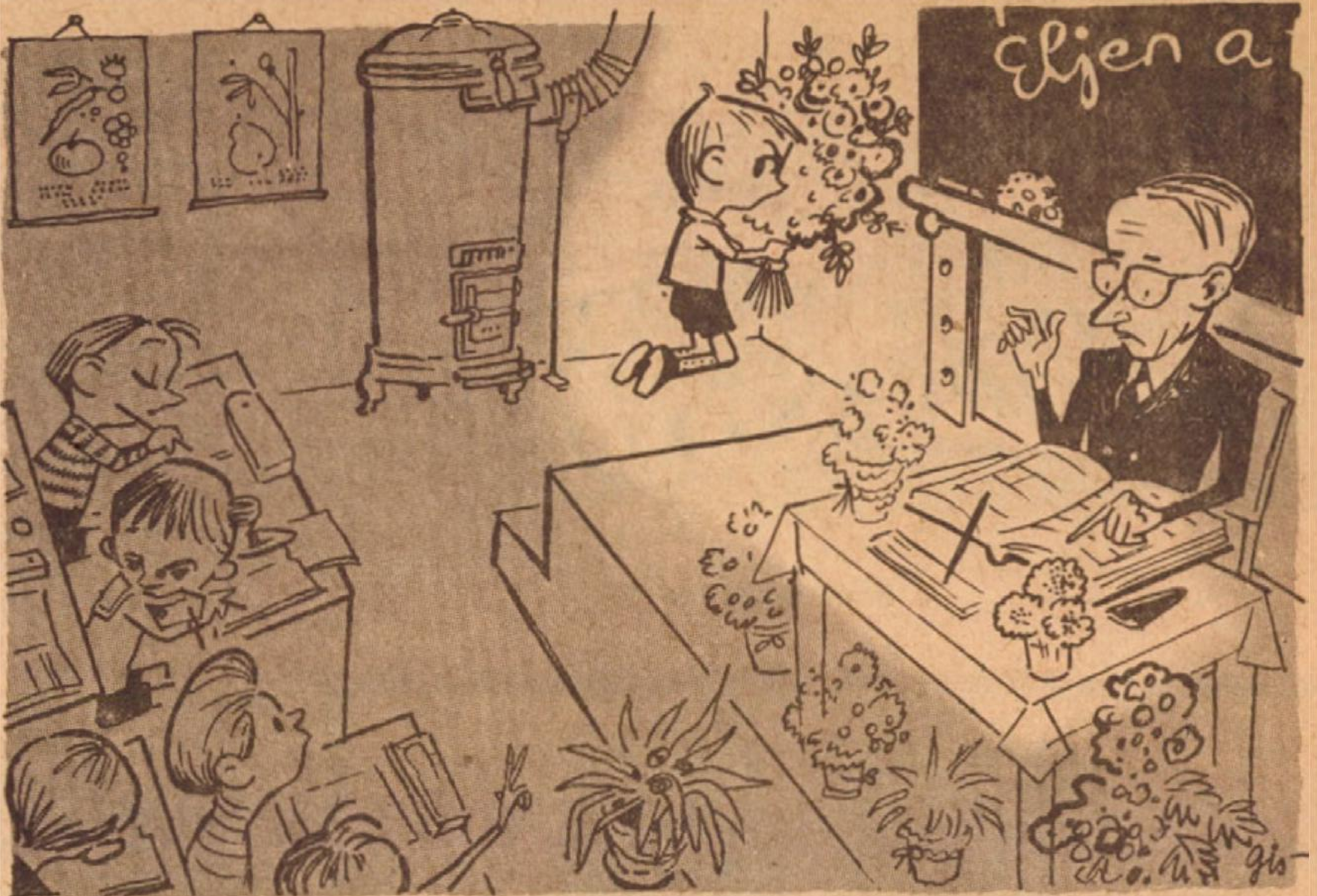

Modern gazdaság

Pusztai Pál rajza

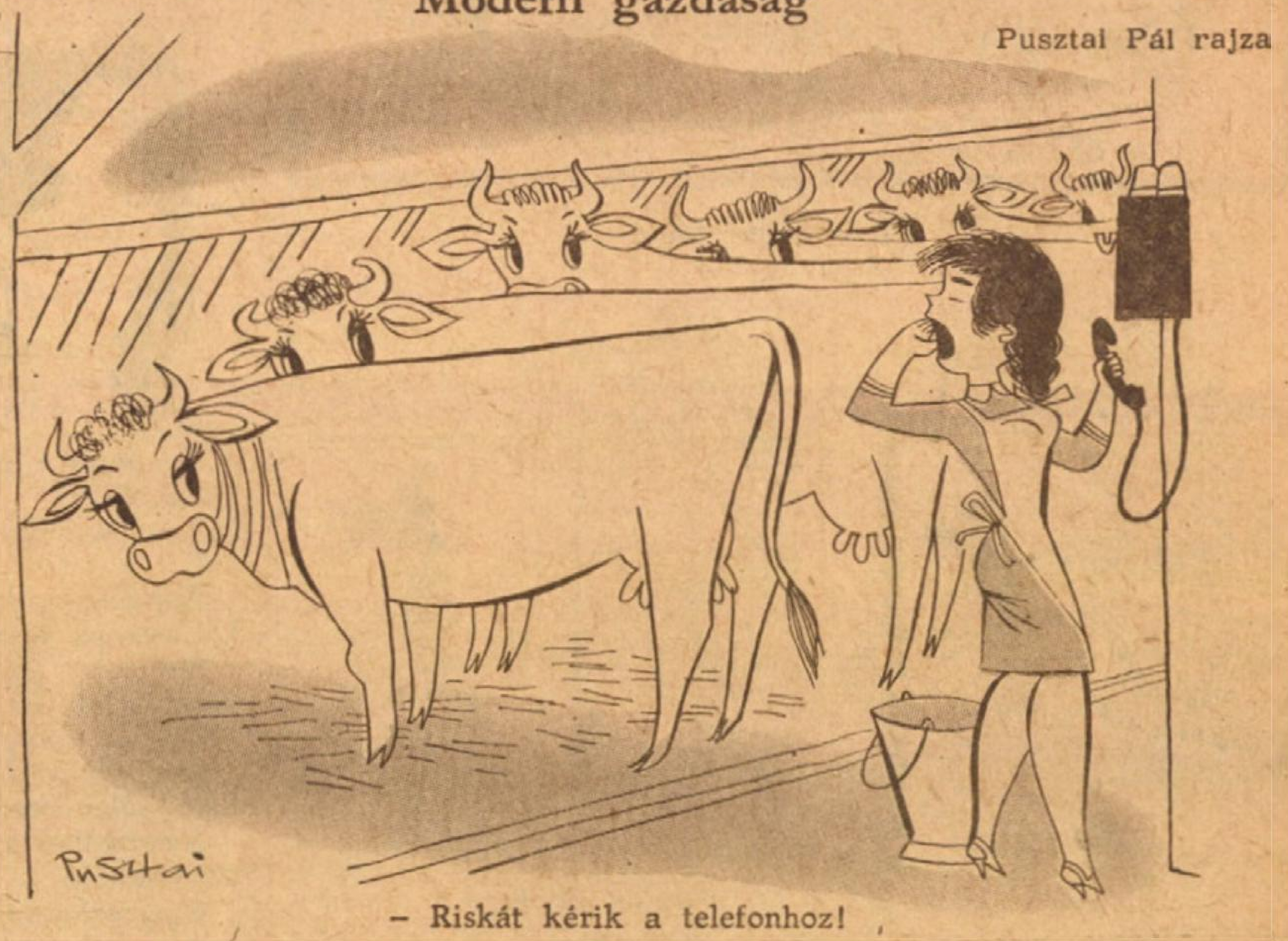

– Riskát kérik a telefonhoz!

Vasútvonal épül a Balaton medrében

Sándor Károly rajza

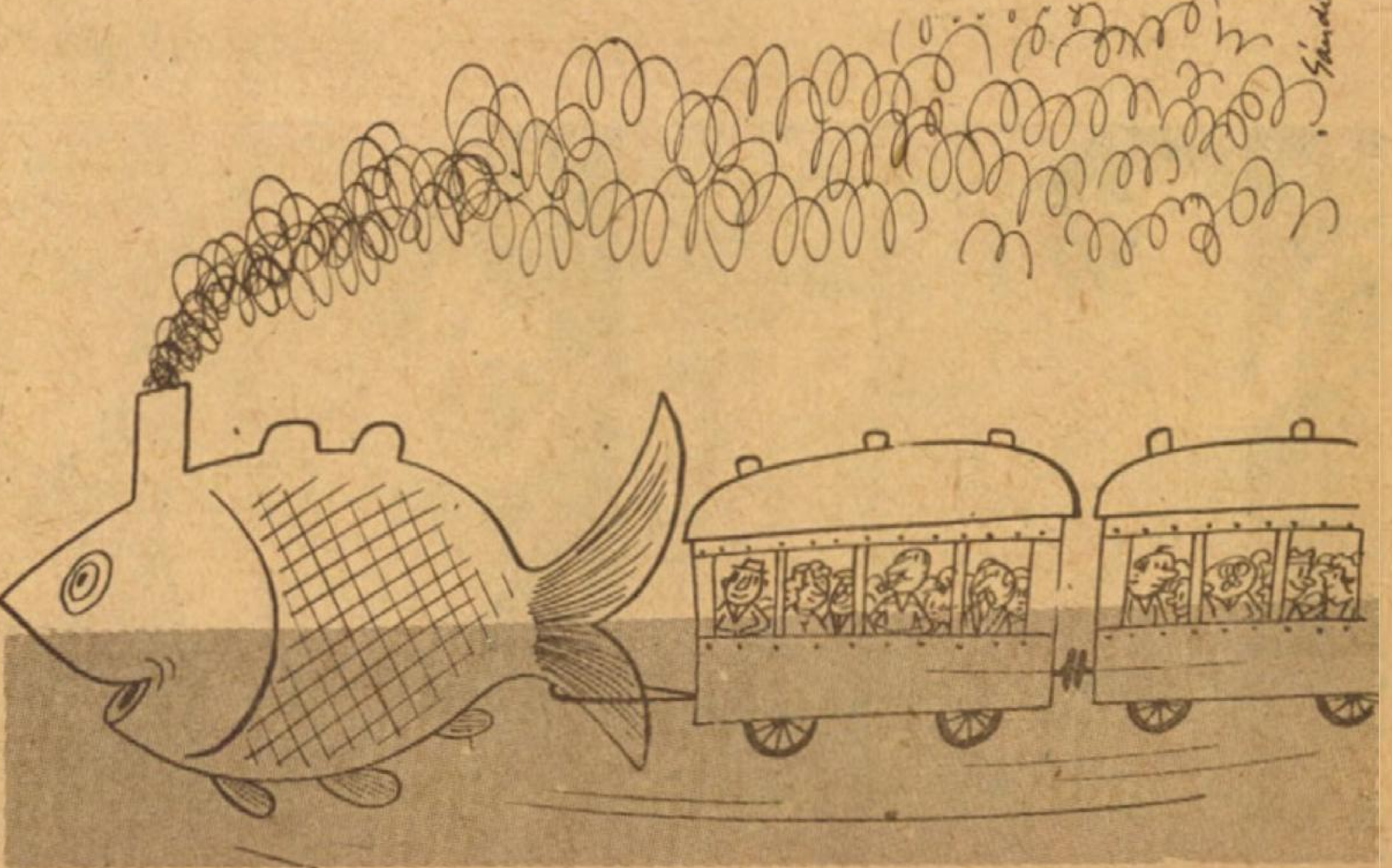

Ilyen mozdonyt javaslunk

Tabló-szezonban

Sándor Károly rajzai

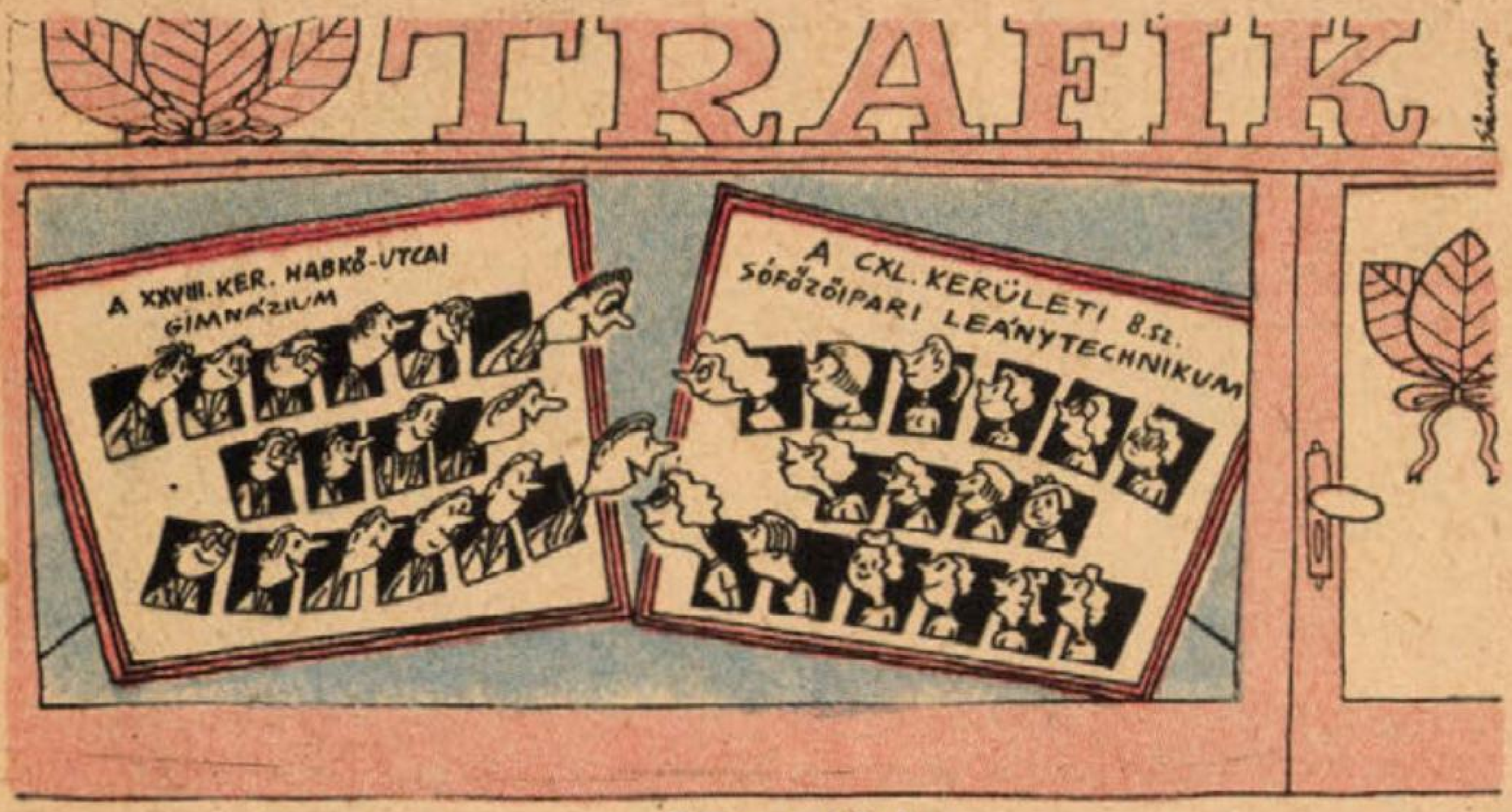
TRAFIK
A XXVIII. KER. HABKŐ-UTCAI GIMNÁZIUM
A CXL. KERÜLETI 8.SZ. SÓFŐZŐIPARI LEÁNYTECHNIKUM

Szomszédok

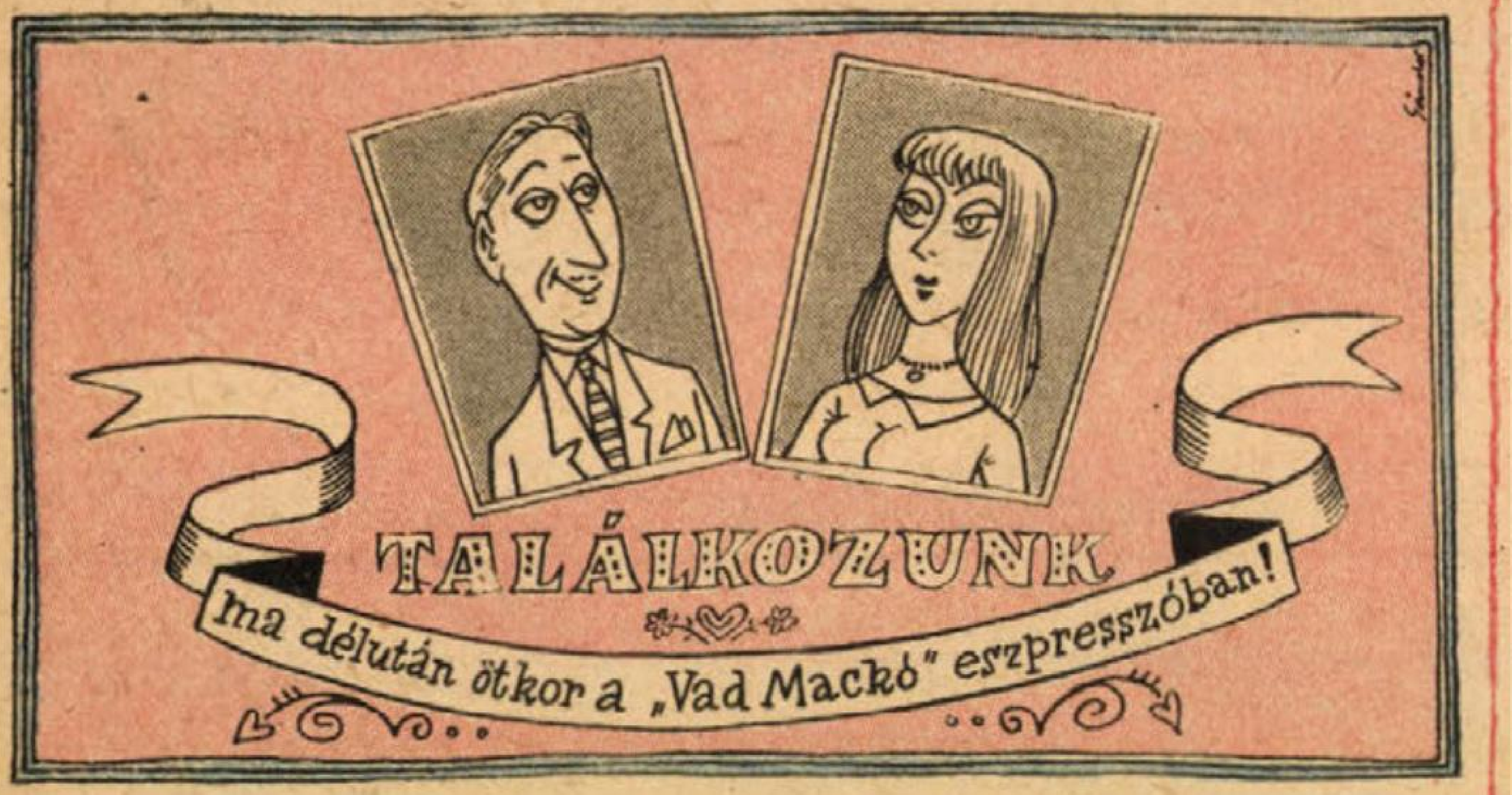
TALÁLKOZUNK
ma délután ötkor a „Vad Mackó" eszpresszóban!

Kétszemélyes tabló

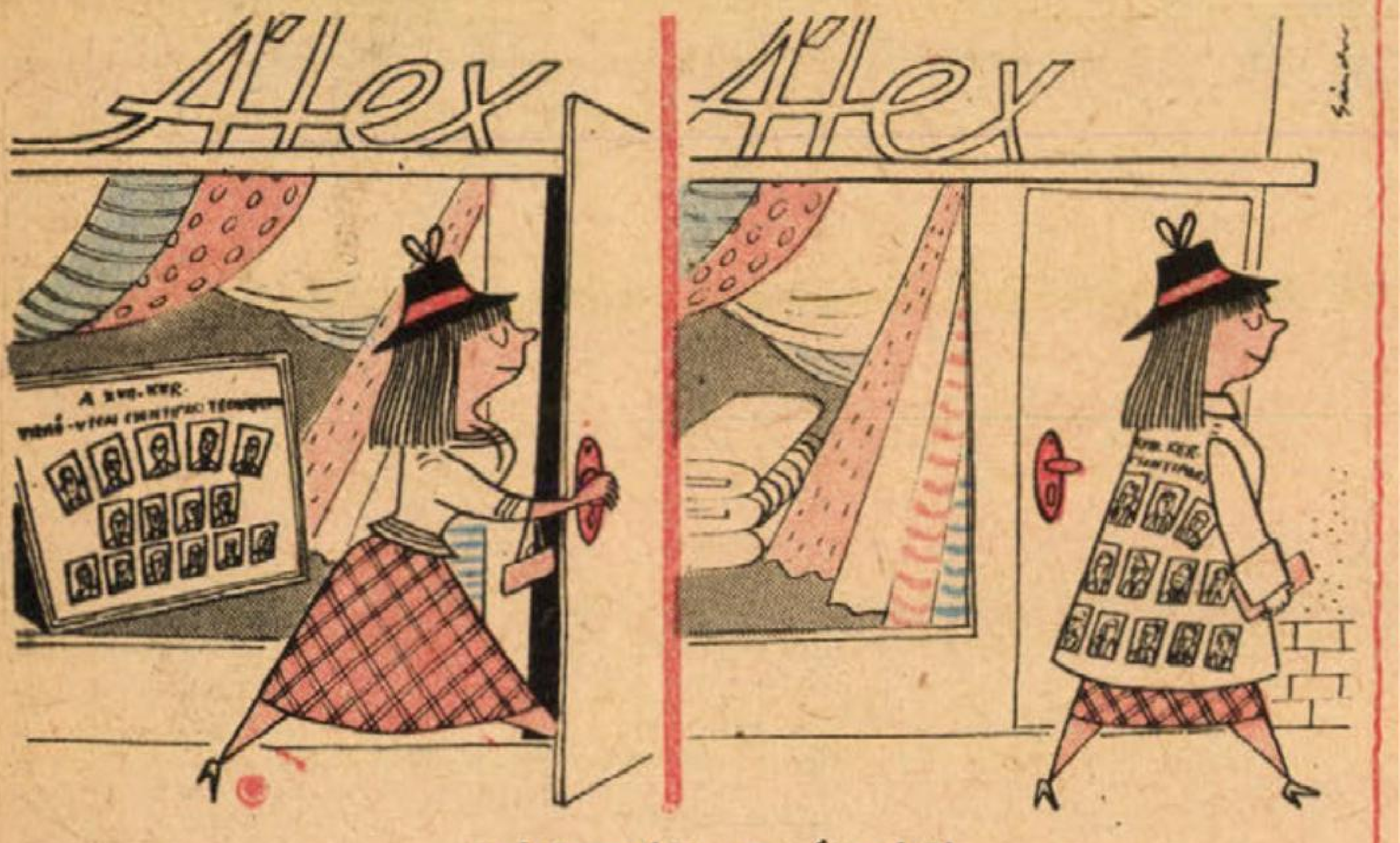

Ruháravalót az Átexből

SZERKESZTŐSÉGI FOTO-SZOLGÁLAT

(A napilápok kép-anyagának buzgó tanulmányozása alapján teszem meg alábbi javaslatomat, mely szerint a napilapok kép-szükséglete mindössze három alap-képpel hosszú hónapokra biztosítva van. Az alapképek előnye, hogy bármikor leadhatók a lapban, csupán a helyes képaláírást kell megválasztani a leadott képekhez.)

Első, *(termelési)* alapkép: Egy munkás, kezében csákánnyal.

Második, *(politikai)* alapkép: Két férfi beszélget.

Harmadik *(magánélet)* alapkép: Középkorú férfi barátságos otthonában karosszékben ül, egyik kezében könyv, másikkal a televíziós készülék gombját fogja, kedvesen beszélget feleségével, térdén két fiú és egy leány ül. A háttérben mosógép.

Képaláírások a fenti képekhez:

Első alapképhez:

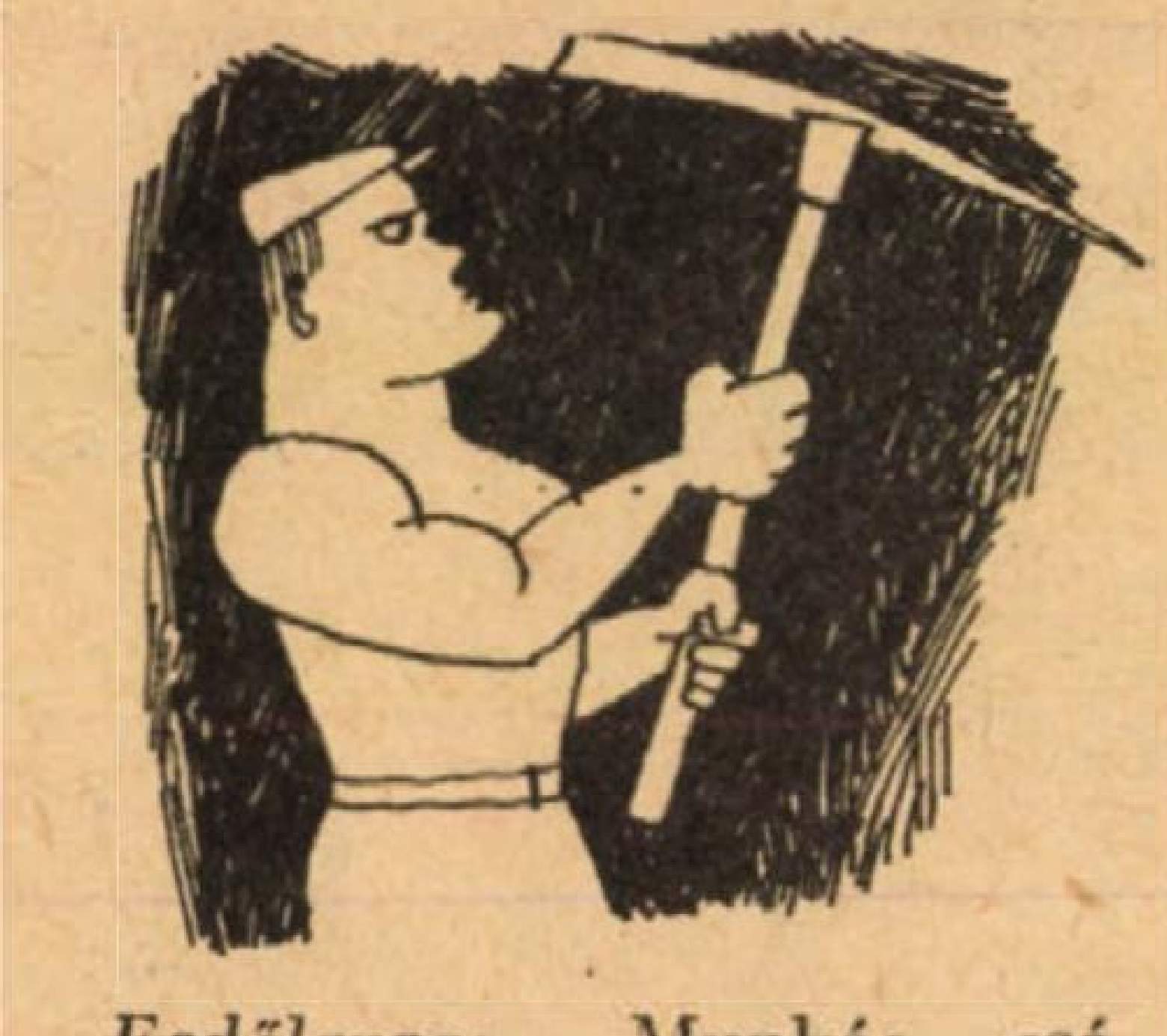

Fedőlapra: „Munkás csákánnyal . . ."

Ünnepi számba: „Dicső munka!"

Áprilisra: „Bontják a Nagykörúton az aszfaltot"

Májusra: „Már a Bérkocsis utcánál bontják az aszfaltot"

Üzemi riporthoz: „Korszerű csákányok készülnek a Budafoki Csákányozóban"

Szeptemberre: Vágányjavítás Óbudán"

Gyermekrovatba: „Mi minden készül vasból?" stb., stb...

Második alapképhez:

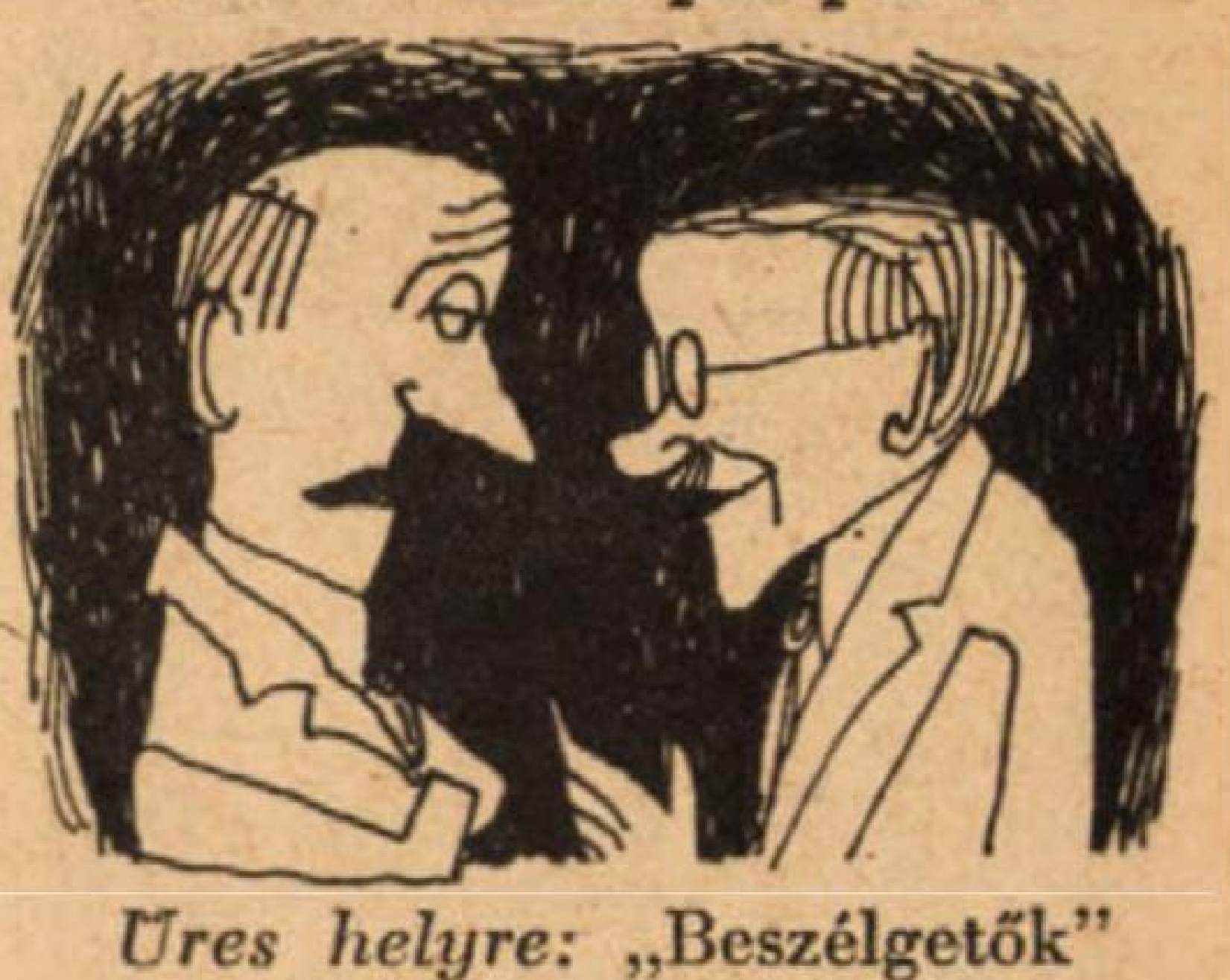

Üres helyre: „Beszélgetők"

Szombatra: „Tanácskozás a holnapi hajókirándulás előtt..."

Evfordulóhoz: „Vaculek szaktárs megvitatja Kelemennel, miért szúrta le Corday Sarolta a fürdőkádban a francia forradalom vezéralakját, Marat szabadságharcost."

Külpolitikához: Vaculek szaktárs elmagyarázza Kelemennek, miért enyhült a nemzetközi helyzet?"

Oktatáshoz: „Vaculek szaktárs elmagyarázza Kelemennek, miért nem enyhült a nemzetközi helyzet?

Felajánlásra: „Vaculek szaktárs felajánlást tesz Kelemennek, hogy arról beszélget vele, amiről a fotoriporter akarja stb., stb.

Harmadik alapképhez:

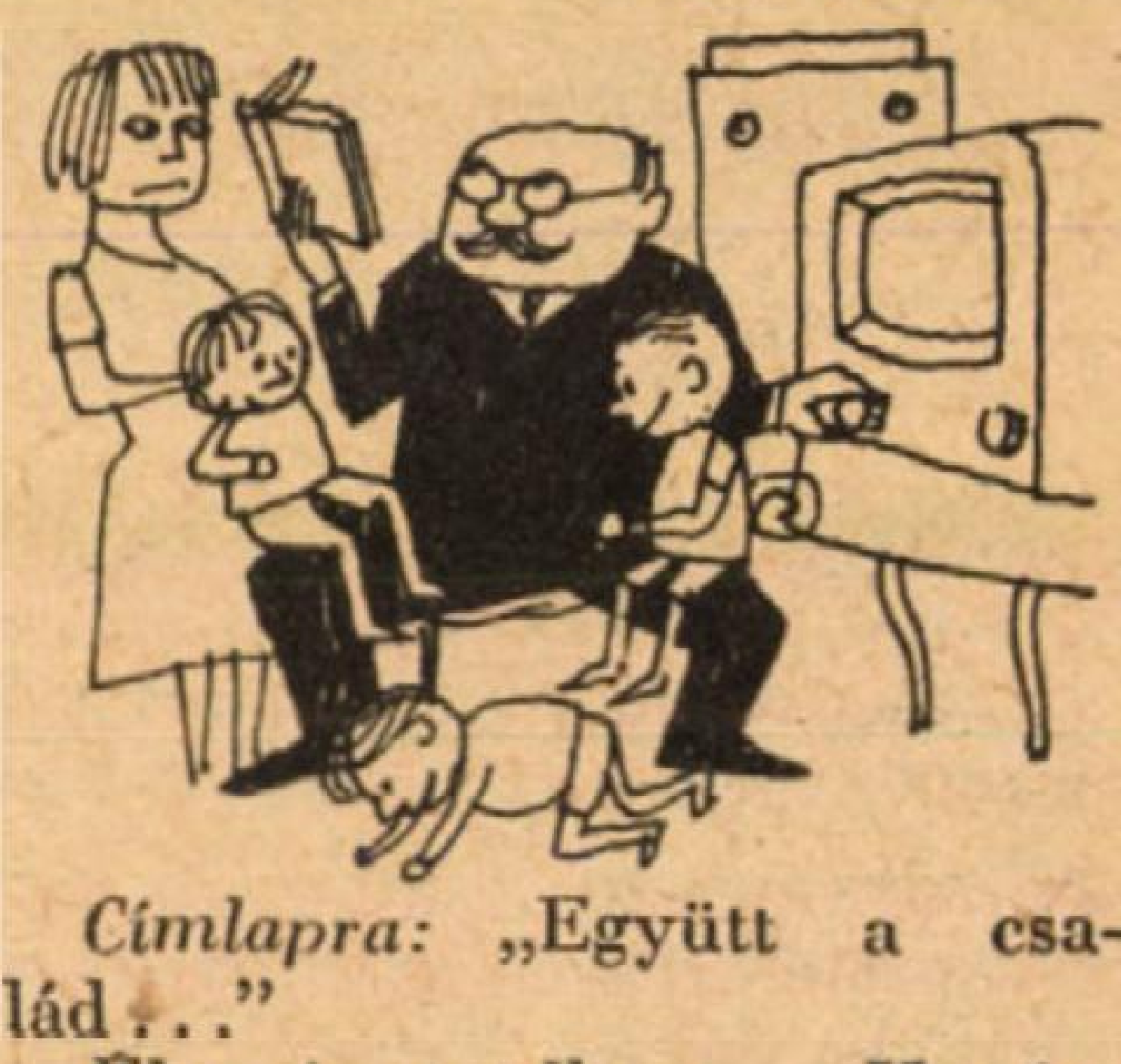

Címlapra: „Együtt a család . . ."

Életszínvonalhoz: „Kovács János nem panaszkodhat . . ."

Falvédőre: „Hol a boldogság mostanában?

Barátságos meleg szobában?

S. P.

Jucika és az algebra-puska

Pusztai Pál rajza

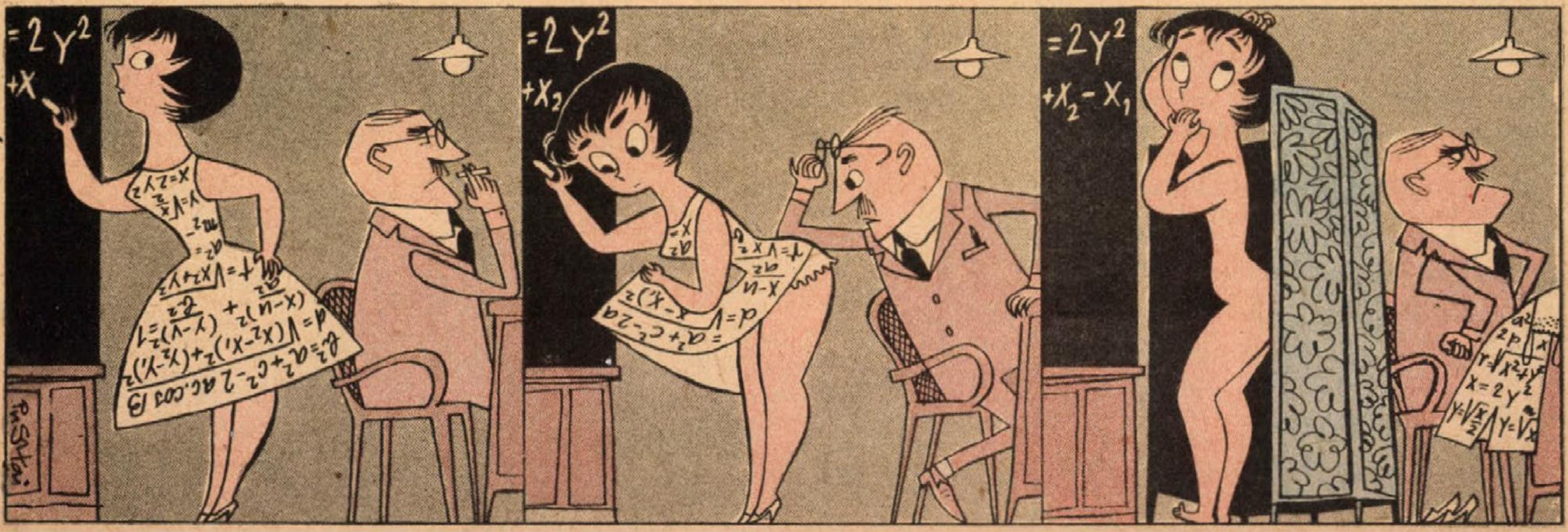

Kinek van igaza?

Szegő Gizi rajza

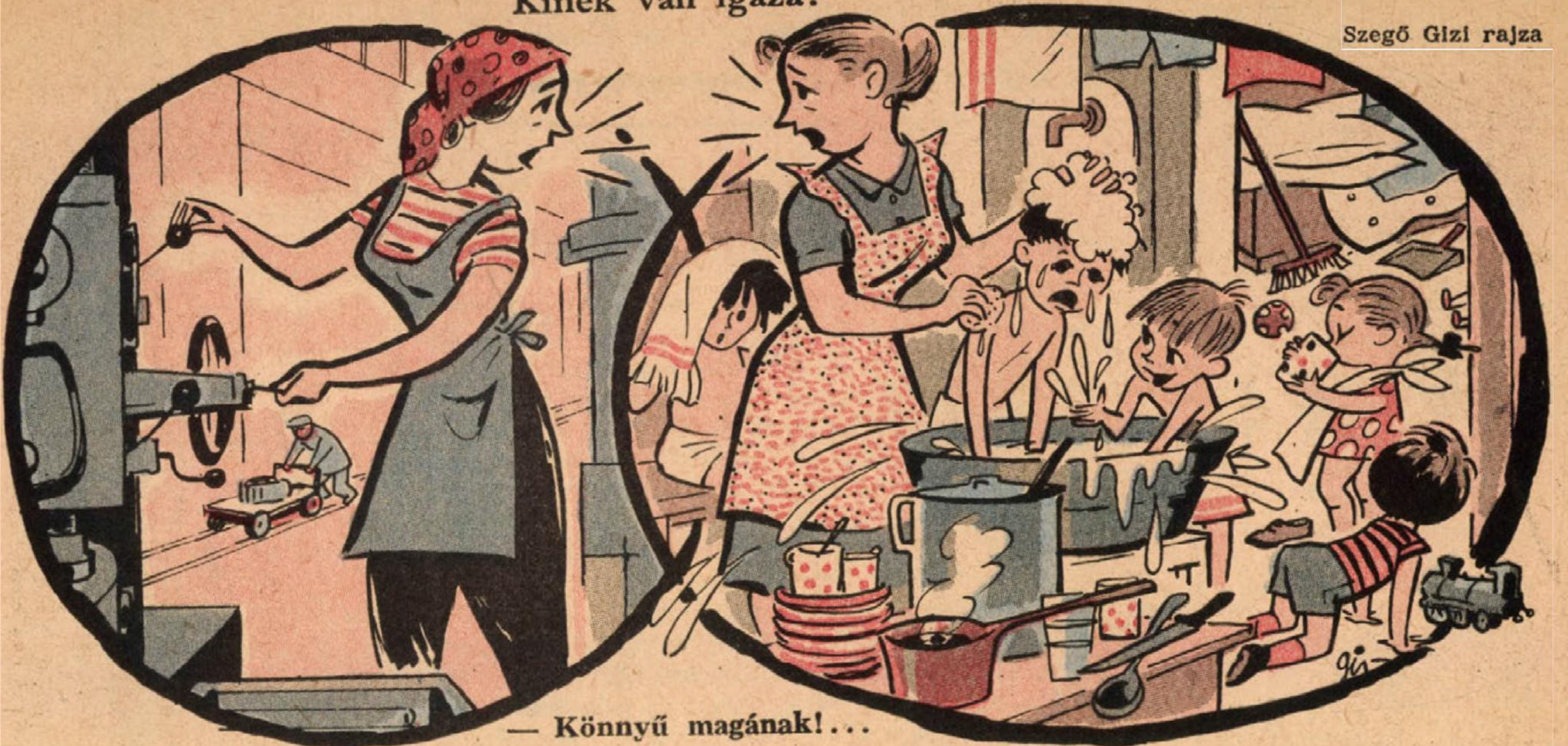

— Könnyű magának!...

Jo Hanns Rösler:

KIVEL MENJEK NYARALNI?

— Töltsd egyszer kellemesen a szabadságodat, fiacskám — mondta a feleségem — egész évben együtt vagyunk, menj nélkülem nyaralni.

Most itt ülök, fő a fejem, azon töprengek, kivel utazzam. Először persze pajzán gondolataim támadnak. Arra a sudár, vidám lányra gondolok, aki a szemközti házban lakik. Gyakran látom az ablaknál. Színinövendék, úgy hallottam. Néhányszor összetalálkoztunk az utcán: rámmosolygott, amikor elhaladt mellettem. Talán csak azért, mert már többször észrevett az ablaknál, de lehet, hogy más oka is volt rá. Elvégre nem vagyok éppen csúnya fiú és a legszebb férfikorban járok.

Remek lenne ezzel az elegáns ifjú színésznővel utazni. Az emberek irigykednének rám... és micsoda négy hetet töltenénk együtt. Nos, még gondolkozom a dolgon, de azért megkérdezhetném tőle, hajlandó-e velem jönni. Holnap megkérdem. De nem, holnap még van egy és más elintézni valóm, úgyis visszamarad sok minden a szabadságom alatt és a titkárnőm...

...a titkárnőm, hogy nem gondoltam mindjárt rá! Igaz, hogy félig sem olyan csinos, mint a színésznő, de ő is fiatal, huszonhat éves, megszoktam már, nagyon jól tudunk együtt dolgozni, egy tekintetemből megérti kívánságaimat. Okosan lehet vele társalogni, útközben hivatalos ügyeket is elintézhetnénk, és ami a magánügyeket illeti, bizonyára nem vár tőlem szerelmi vallomást. Hát ez nagyszerű nyaralás lenne...

Igaz, az üdülésnek is megvan az árnyoldala: hiányzik a megszokott kényelem. Hildát kellene magammal vinnem, a bejárónőnket, akkor mindenem megvolna, akárcsak otthon. Már öt éve dolgozik nálunk, nem szép lány, de tűrhető külsejű. Ha őt vinném, akkor mindig kifogástalan ingeket viselhetnék. Az öltönyeimet rendben tartaná, mindegyikhez a megfelelő nyakkendőt készítené elő, a szájam íze szerint főzne... Nem is rossz ötlet, hogy őt vigyem magammal, tulajdonképpen ő ér a legtöbbet a három közül...

...azaz, hogy még jobb lenne, ha az anyámat vinném. Akkor úgy érezném magam, mint gyermekkoromban. Vigyázna rám, hogy ne üljek soká a napon, hogy esténként felvegyem a kabátomat, ha lehűl a levegő, hogy ne éjszakázzak, és ne legyen rossz hírem.

Ó, én tökfilkó! Ülök és töprengek, kivel érezném magam a legjobban. Milyen ostoba vagyok. Hisz itt a feleségem! Hát őt viszem magammal, aki megtestesíti mind a négy nőt egy személyben! Hogyan habozhattam egy percig is? Tüstént szólok neki.

— Szívem, veled megyek nyaralni! — kiáltottam ki a konyhába.

A feleségem így válaszolt:

— Hát az sokkal olcsóbb is lesz, fiacskám...

(A Volkstimméből fordította Szirmai Marianne)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

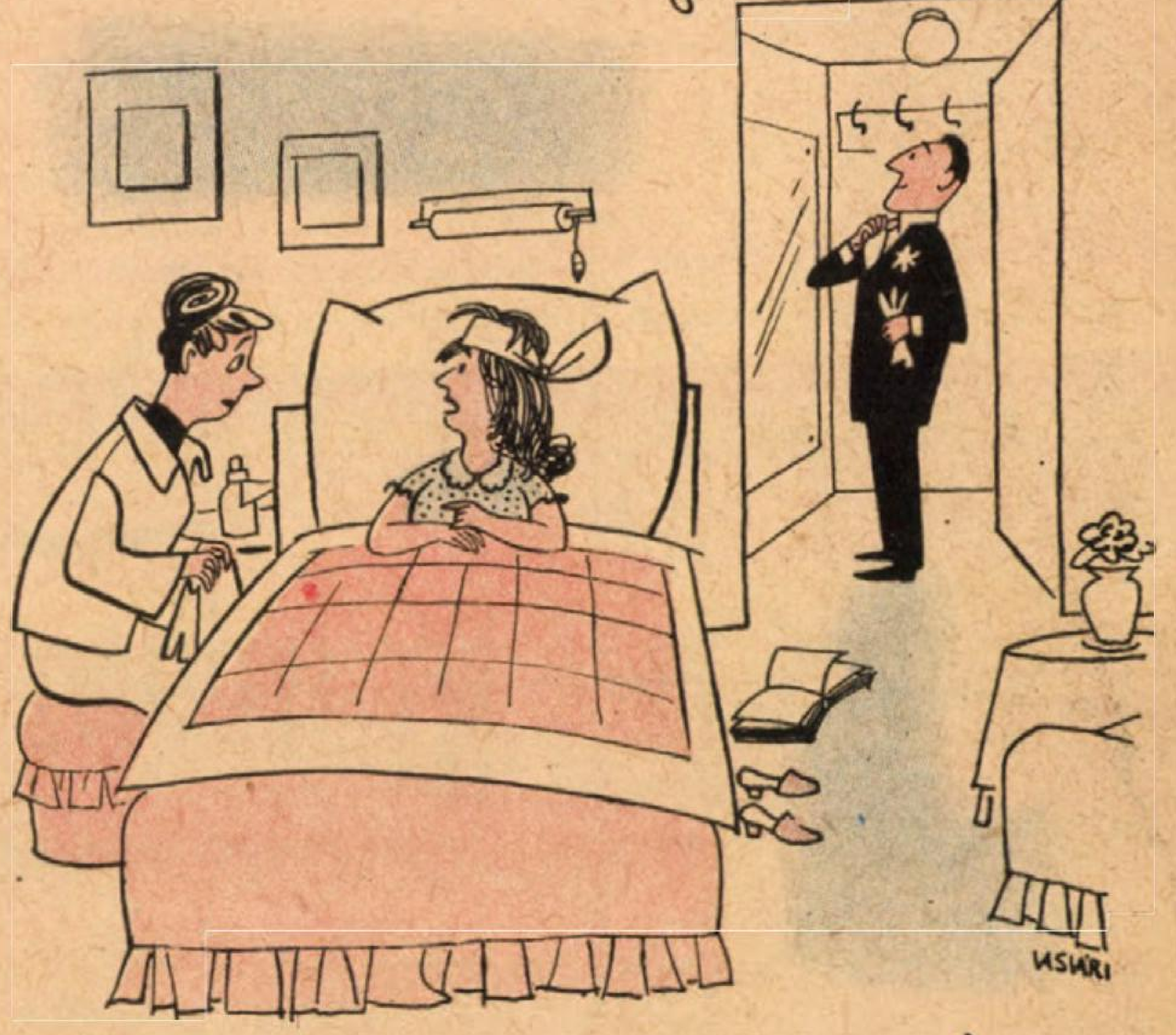

– Az én Jenőkém annyira aggódik értem, hogy nincs türelme szegénykémnek itthon maradni...

Ilyesmi is előfordul

Szűr-Szabó József rajza

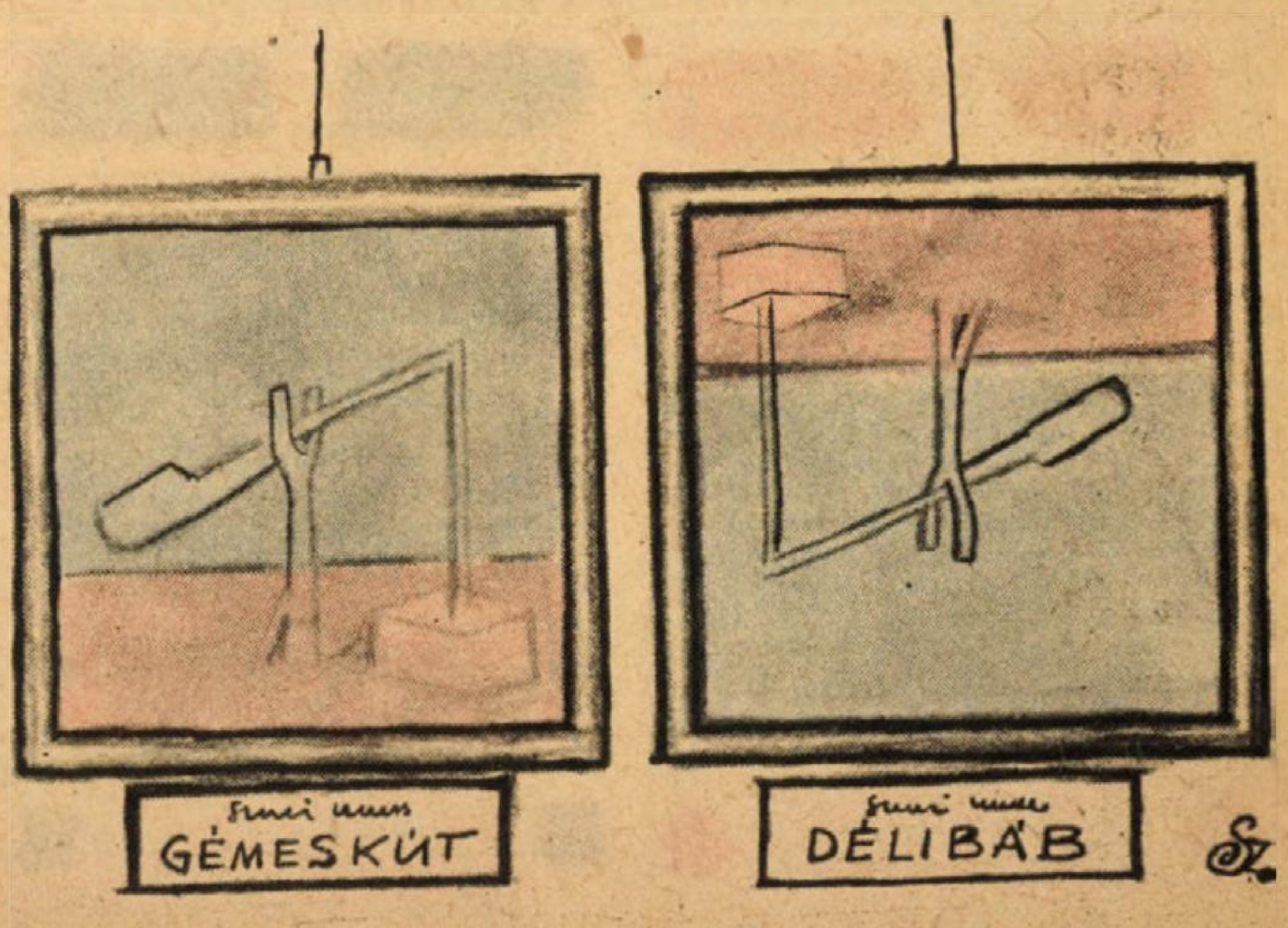

Ugyanaz a kép két kiállításon

Hogyan utazzunk az óriás buszon?

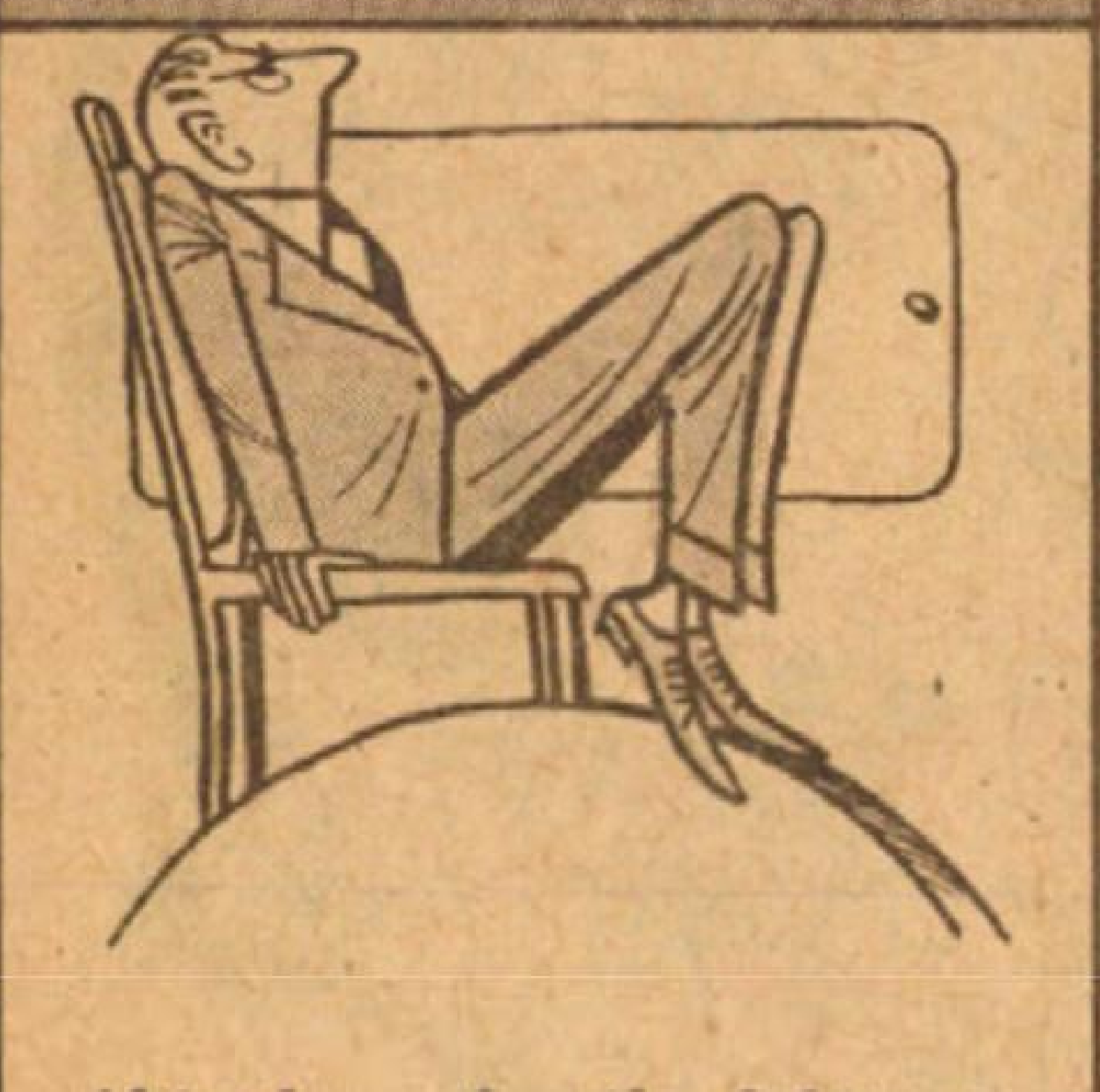

Akinek a kerék fölött jutott ülőhely

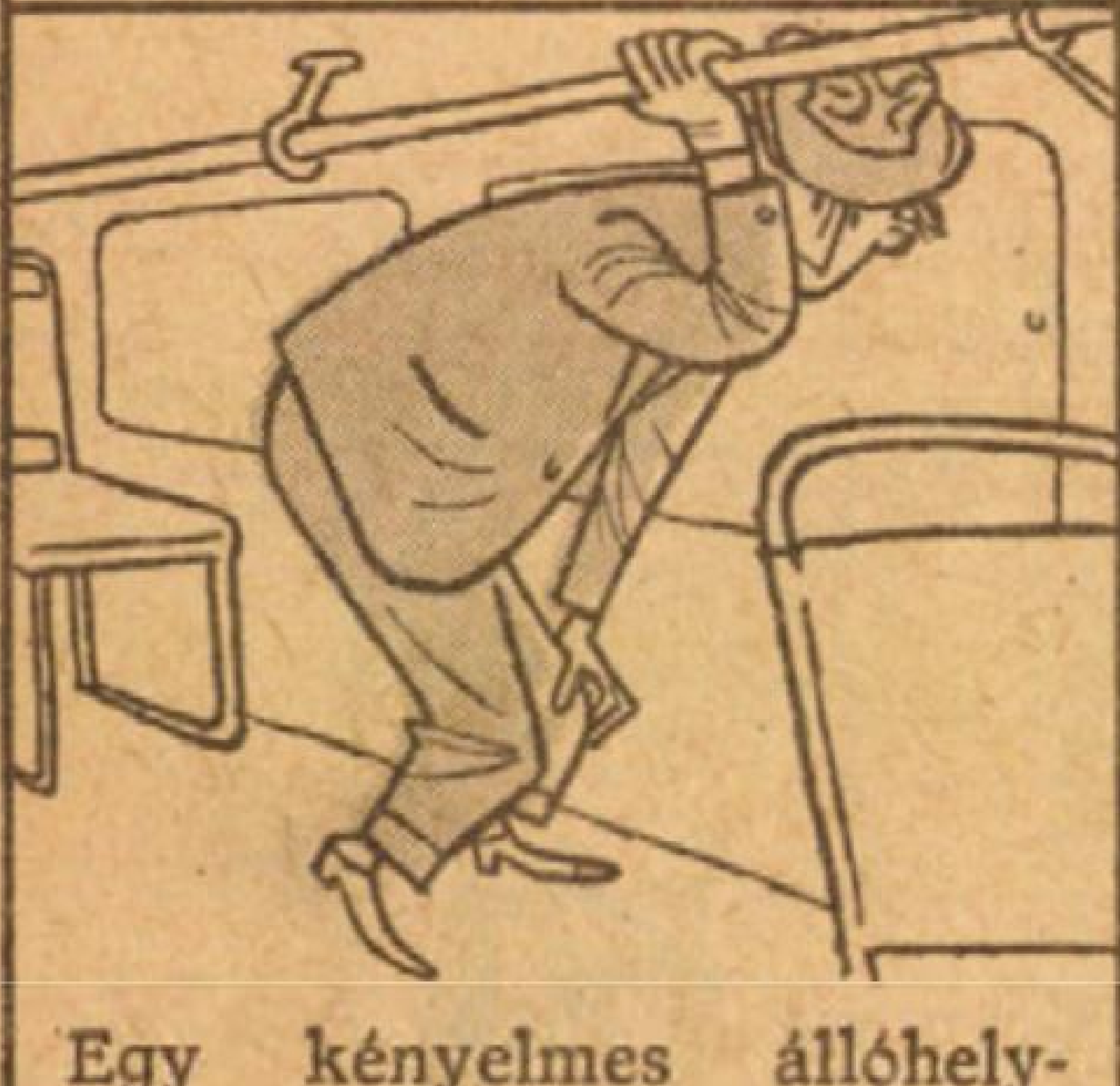

Egy kényelmes állóhelytípus

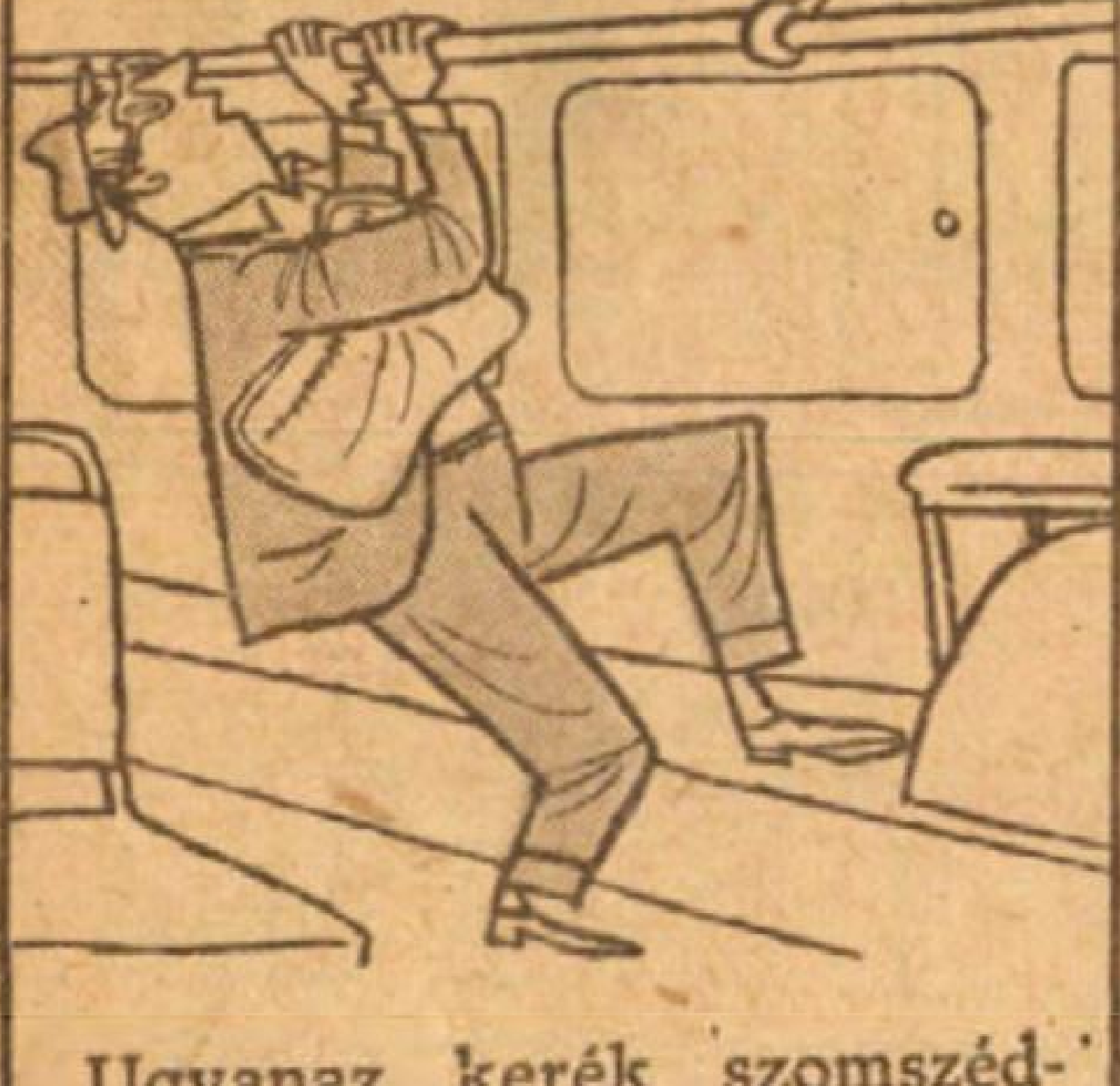

Ugyanaz kerék szomszédságában

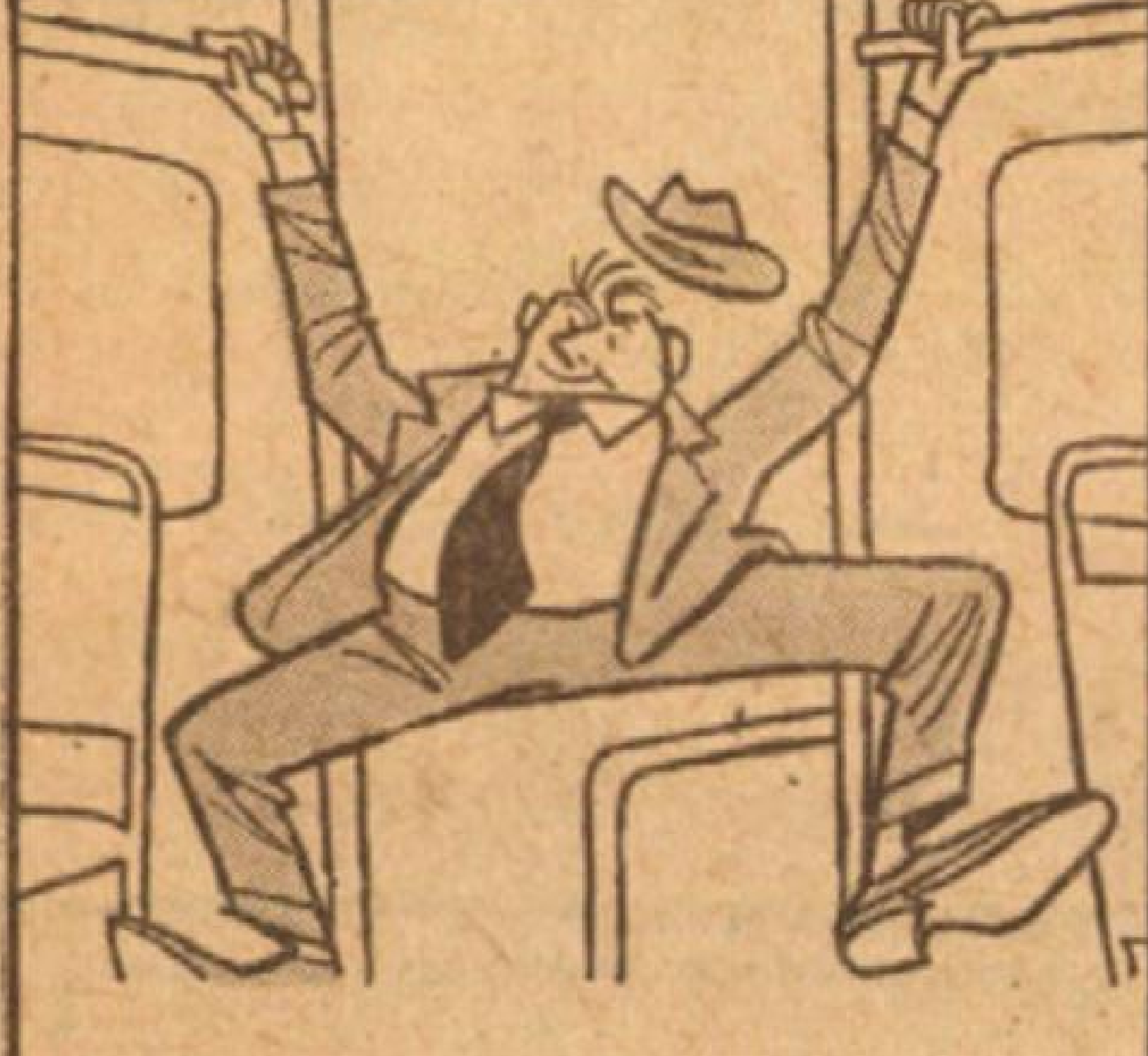

Gyakorlat korlátok között

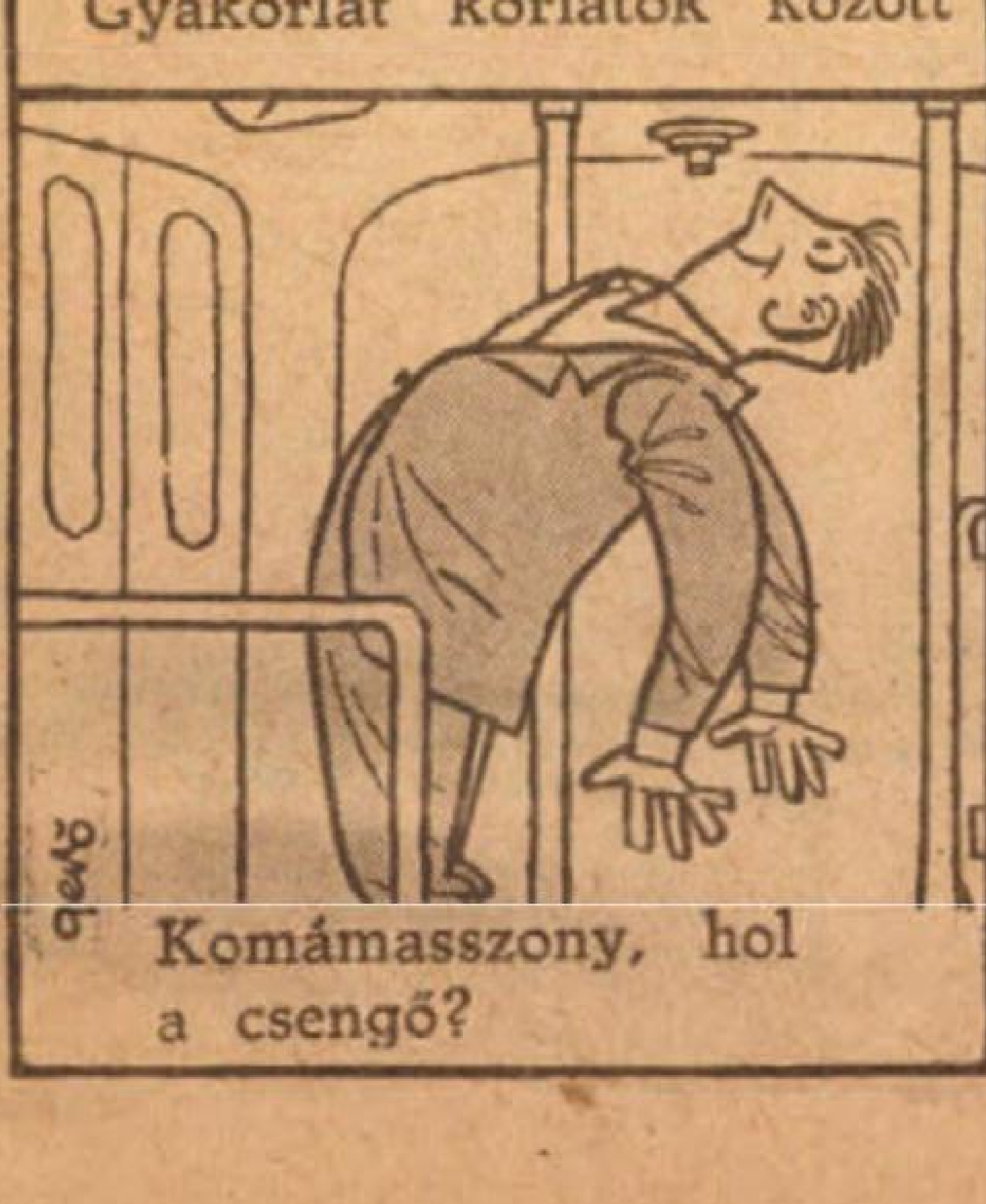

Komámasszony, hol a csengő?

Budapest szépségének érdekében minden követ megmozgatunk?

Közlemény
a pesti járókelők megnyugtatására

A KRUMPLEX Vezérigazgatósága közli, hogy a Rákóczi út átszervezése után a Duna tatarozására kerül sor. A szakértők beható vizsgálat után megállapították, hogy az erősen kopott, többszázéves Dunameder egyáltalán nem felel meg a mai modern követelményeknek. Az új Dunát egy holland bélyeggyűjtő tervei alapján, előregyártott betonelemekből, bizonyos mennyiségű vízből és itatóspapírból állítják elő. A munkálatok ideje alatt a vizet a Nagykörúton bonyolítják le, de tengerjáró hajók csak a Nagymező utcáig közlekedhetnek. Torlódás elkerülése végett az Igazgatóság a Boszporusz és Tanger közt „B” jelzéssel betétjáratot indít. (Jelentkezés az IBUSZ-nál; 8 napra 19 ezer Ft, szintén a torlódás elkerülése végett.) A villamosok fenti időszakban éjjel 3 és ¼5 közt közlekednek, de az előre váltott jegyek az önkiborítós dömperekre és az öntözőkocsikra nem érvényesek. Makó és Jeruzsálem közt a forgalmat gyalogosok segítségével bonyolítják le, a lakatlan járdaszigeteken pedig, az átmeneti időszakban, hibrid-árvalányhajat termesztenek. A munkálatok során Budapest egész területén eredeti szépségükben állítják helyre a háború után elpusztult tankcsapdákat és törmelékdombokat. A kutatók már most kijelölik az összes csőlefektetésre alkalmas helyeket. A próbafúrások alkalmával a József körút budai oldalán több helyen gáz tört fel, amiből arra következtetnek, hogy valahol a közelben gázgyárnak is kell lennie. Az építkezés idején, az egyszerűség kedvéért — ha már úgyis ott vannak —, egyúttal kicserélik a Gellérthegyet, a Csepeli Szabadkikötőt és a III. emelet 8-ban az autogejzert. Az átépítés alatt a Gellérthegy zavartalanul szünetel.

Galambos Szilveszter

Ki miben vétkezett...

— Ami Dante Isteni Színjátékából kimaradt —

A Pokol mélyén, sétáim során
megvallom, elfogott a félelem,
míg kísérőmmel mentem tétován

és feltárult egy óriás terem,
hol visszhangja kelt minden sóhaj-szónak,
amely szorongva rezgett: — Jaj nekem!

Itt férfiakat láttam, fulladókat,
kiket mind titkos bú borongva ráz,
dagadtra voltak fújva, mint a hólyag,

oly magas lóra kötve, mint a ház.
A képük és mellényük nagyranőtt,
mikéntha rossz lett volna a szabász.

Remegve álltam meg e kép előtt
és így kiálték: — Szerencsétlenek!
Mi bűn volt az, mit elkövettek ők?

És kísérőm szólt: — Láthatod, ezek,
kik egykor csendesek, szerények voltak,
mind nagyképűek lettek s gőgösek,

mert egy-egy magas állásba jutottak
és oly nagy lóról szóltak bárkivel,
hogy itt, amikor éppúgy felfúvódtak,

e pompás állást nem felejtik el!

Lovászy Márton

Székek

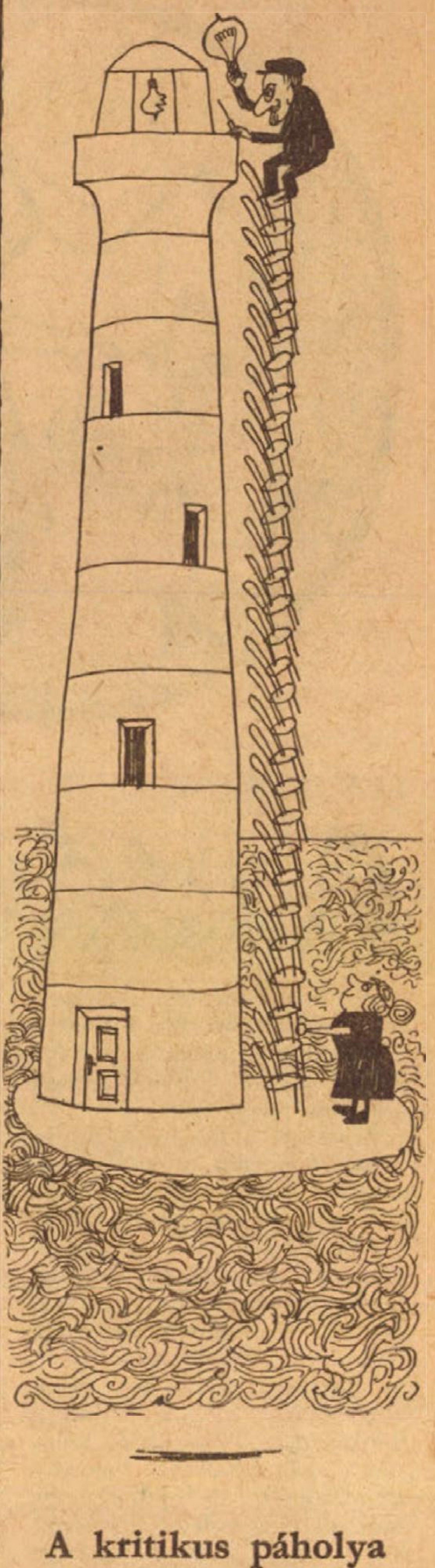

A kritikus páholya

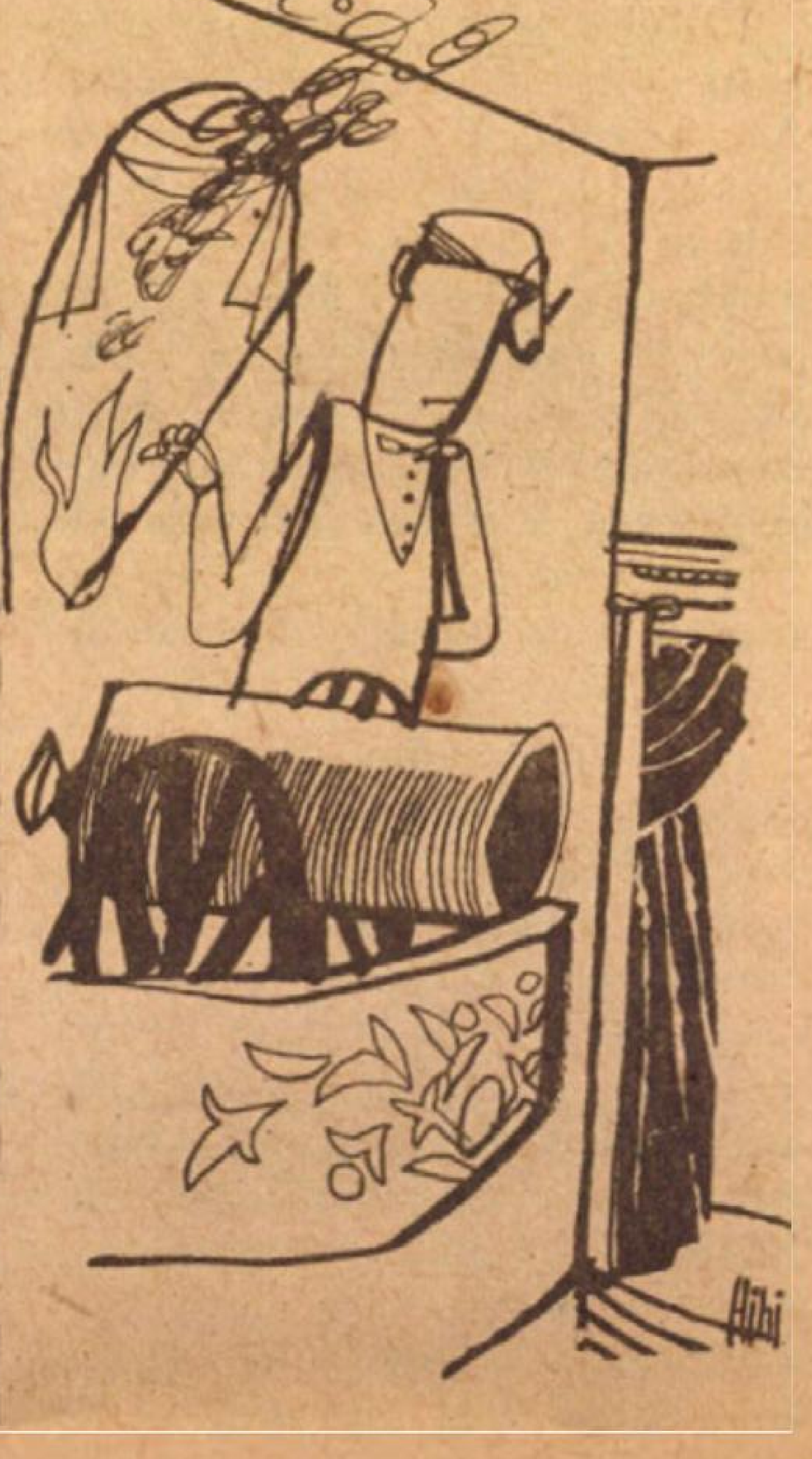

Megunta a harsonát

Várnai György rajza

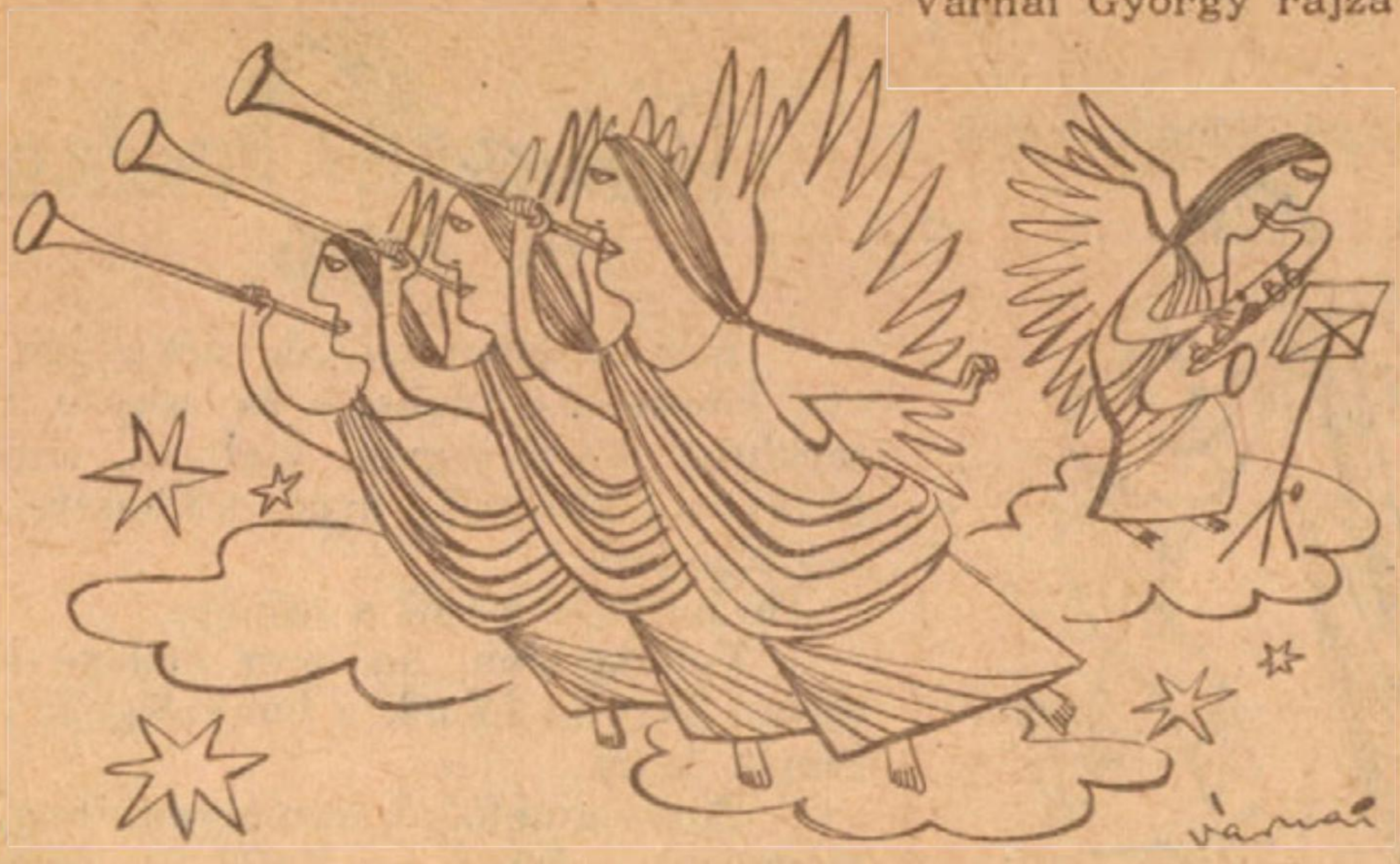

Megnyugtatás

Vasvári Anna rajza

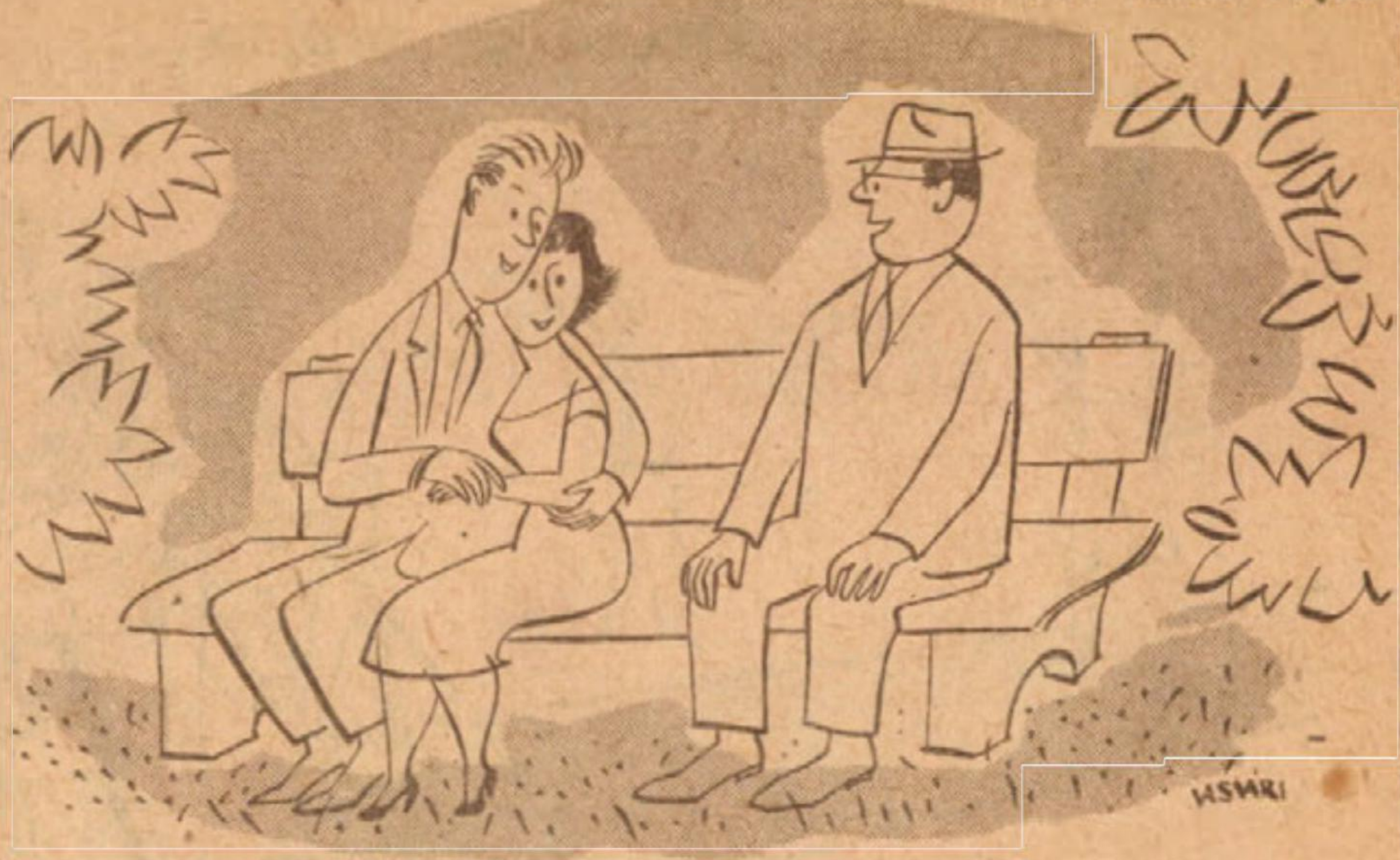

– Á, dehogyis tetszik zavarni . . .

Szülők iskolája

(A Papa karszékben ülve könyvet olvas: „A helyes nevelés módszereiről. Előtte a földön ülve játszik Pistike.)

— Játsszál csak szépen Pistikém. Ma este én vagyok veled az inspekciós. A mama moziba ment, ahol egy tudományos filmet vetítenek a szülők iskolája keretében a „Korszerű nevelés pedagógiai alapvetésének rövid módszeres eljárásai” címen. Hogy magyarázzam meg, mi ez? . . . Hm. Hát tudod . . . egyszóval . . . vagyishogy . . . lényegében. Ej, te még ezt úgy sem érted, kicsi fiam. Játssz szépen! Én meg olvasok. Hogy mit? Egy könyvet. Ejnye no, ne szabd el! Na nem baj, úgyis kölcsönkönyvtári. Mert az ilyen könyvet meg kell becsülni. Ez a könyv a helyes nevelés módszereiről szól. Bizony. Mert mi téged Pistike, a huszadik század tudományos módszerei alapján fogunk nevelni. Bizony. No, olvassunk csak tovább. Pistike, ne ülj a földre, mert fölképellek! Nem, nem neked mondtam Pistike, csak itt áll a könyvben, mint elrettentő példája annak, hogy miképpen nem szabad a gyereket megróni. Ülj csak vissza a földre kisfiam!

„. . . Ne a megfélemlítés legyen a nevelés eszköze, hanem a beláttatás, a magyarázat, a felvilágosítás. Ha a gyerekkel megértetjük, hogy mi a jó és a rossz, ha megmagyarázzuk a dolgok összefüggését, kapcsolatát, az eredmény nem marad el . . .” Hát ez kolosszális! Kitűnő! Hogy erre még nem jöttem rá! Pistike, ne feküdj le a hideg földre, mert úgy a fene . . . A fene . . . ! Azazhogy kissé elragadtattam magamat. Inkább talán elmagyarázom a dolgok összefüggését. Hát tudod, valamikor régen a Föld, a világegyetemmel együtt, Kant és Laplace elmélete szerint, izzó ködgomolyag volt, és keringett. Viju, viju . . . Így. Aztán ez az izzó gomolyag részekre szakadt, mint amikor a mama kiszaggatja a kalácsot, s a legkisebbik, a vége, a vakarcs, mondjuk ez volt a Föld. Ez aztán sokáig égett, izzott, mint a vakarcs a sütőben. Aztán egyszer csak hűlni kezdett, egyre hidegebb lett, s végül jéghideg.

— Lehet, hogy egy kicsit túl tudományos volt neked ez a magyarázat, de minden tudományos meggondolás nélkül, kelj fel a földről, mert megfázol. Hát nem értetted meg, Pistike! Nem érted a dolgok összefüggését? A Föld kihűlt és hideg, ez a tény. Ha parancsolod, holnapra átnézem a kérdés szakirodalmát. De addig higgyél nekem, kelj fel és járj ! . . .

— A gyufával ne játssz Pistike, mert úgy . . . mert úgy . . . ugye a gyufa egy érdekes magyar találmány. Irinyi János, magyar ember találta föl a gyufát. Óriási vívmány, hiszen addig mindenkinek öngyujtót kellett hordania magánál és ez borzasztóan kényelmetlen lehetett. Képzelheted. Könnyű veled megértetni kisfiam, hogy tedd le azt a gyufát! Tudok hatni az öntudatodra. Bezzeg az én időmben nem magyarázgatták nekem a dolgok mélyebb összefüggéseit. Engem egyszerűen felpofozott az apám, ha hozzányúltam a gyufához. Bizony.

— Jaj! Jaaj! Te kölyök! Kiégetted a ruhámat, megégetted a lábamat azzal az átkozott magyar találmánnyal. Hát én most úgy nyakon vág . . . vágnálak, ha nem éppen az előbb olvastam volna azt, hogy „gondoljuk meg, s mielőtt megütnénk a gyereket, hassunk előbb az értelmére” . . .

— Mert tudod Pistike, az ember lába nagy érték. Mert nehéz dolog ám egy lábhoz hozzájutnia az embernek. Mert hosszú ideig készül ám egy ilyen láb, kisfiam és mennyi munkával . . . Hanem most add ide szépen azt a gyufát az apukának! Hogy nem adod!? Hogy csipiszt mutatsz! Hogy nyelvet nyújtsz az apádra! Hogy rá se hederítsz . . .

— No várj csak! Mindjárt oda hatok én a te értelmedre ezzel a klopfolóval, és rögtön megérted a dolgok mélyebb összefüggéseit . . .

Gombkötő Gábor

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Mi a véleményed X. Y. íróról?

— Ifjú korában nagyon jókat írt. Nagy jövő van mögötte.

*

Egy skót kisfiú nyolc pennyt kér a papájától.

— Minek neked az a nyolc penny? — kérdi tőle az apja.

— Szeretnék moziba menni.

— Nem mehetsz! — kiáltja rá a skót —, tegnap láttál egy autószerencsétlenséget, tegnapelőtt elvittelek egy hatemeletes ház építéséhez, mit gondolsz, az egész élet csupa élvezetből áll?

Mélyfúrás

Schwott Lajos rajza

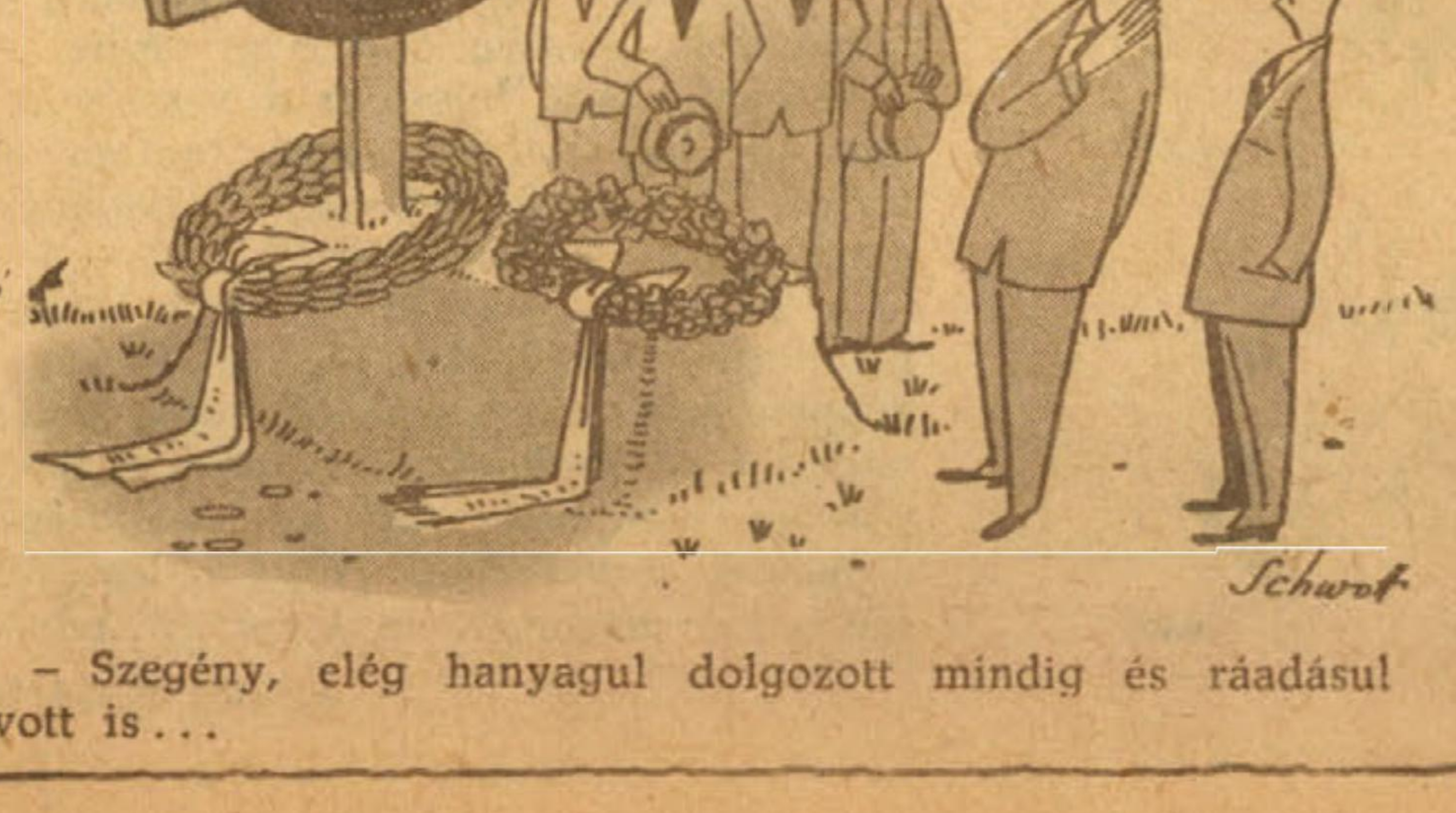

– Szegény, elég hanyagul dolgozott mindig és ráadásul ivott is . . .

Haladjunk a korral

Gerő Sándor rajza

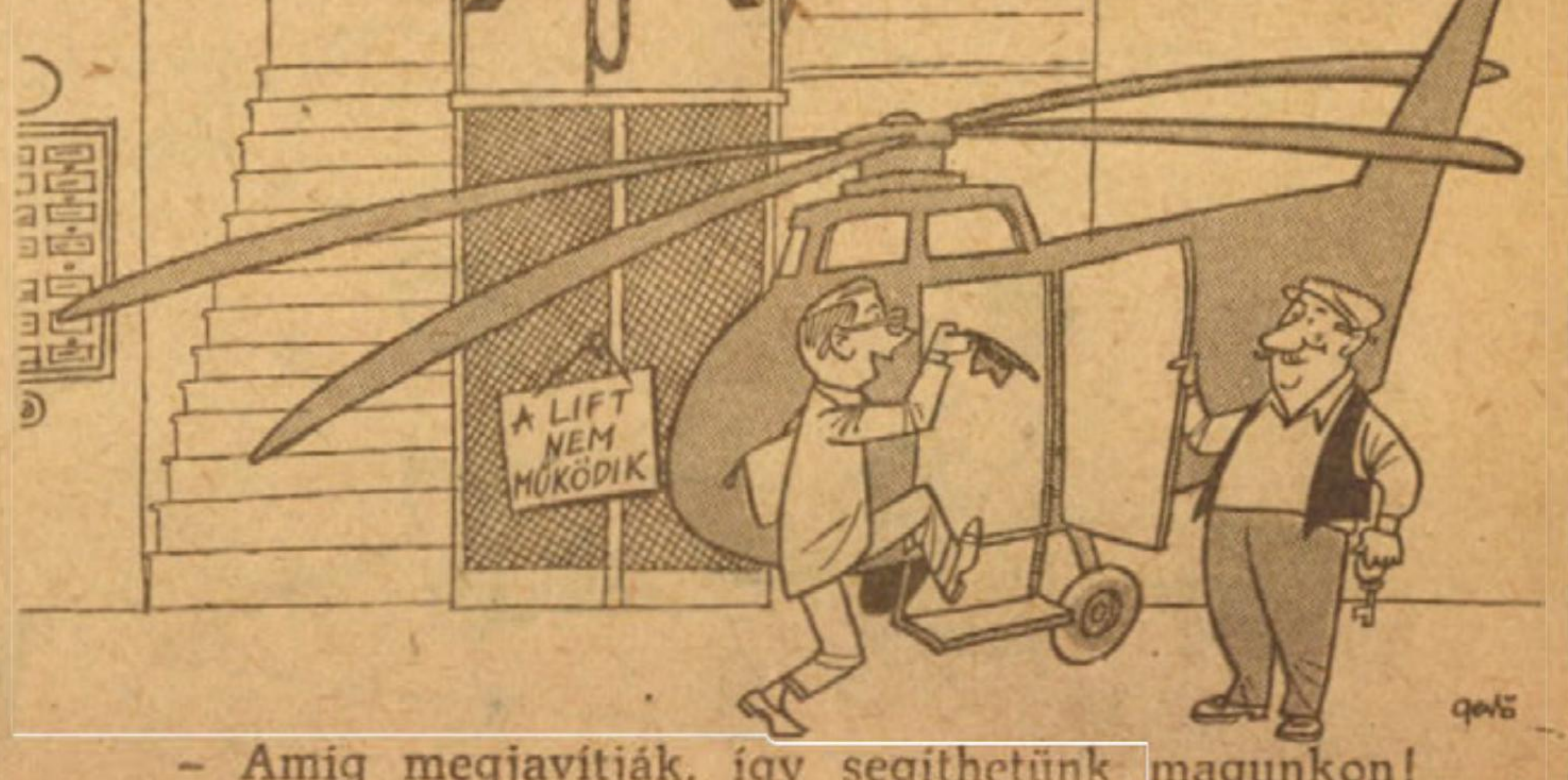

– Amig megjavítják, így segíthetünk magunkon!

Ötven év múlva...

Gerő Sándor rajza

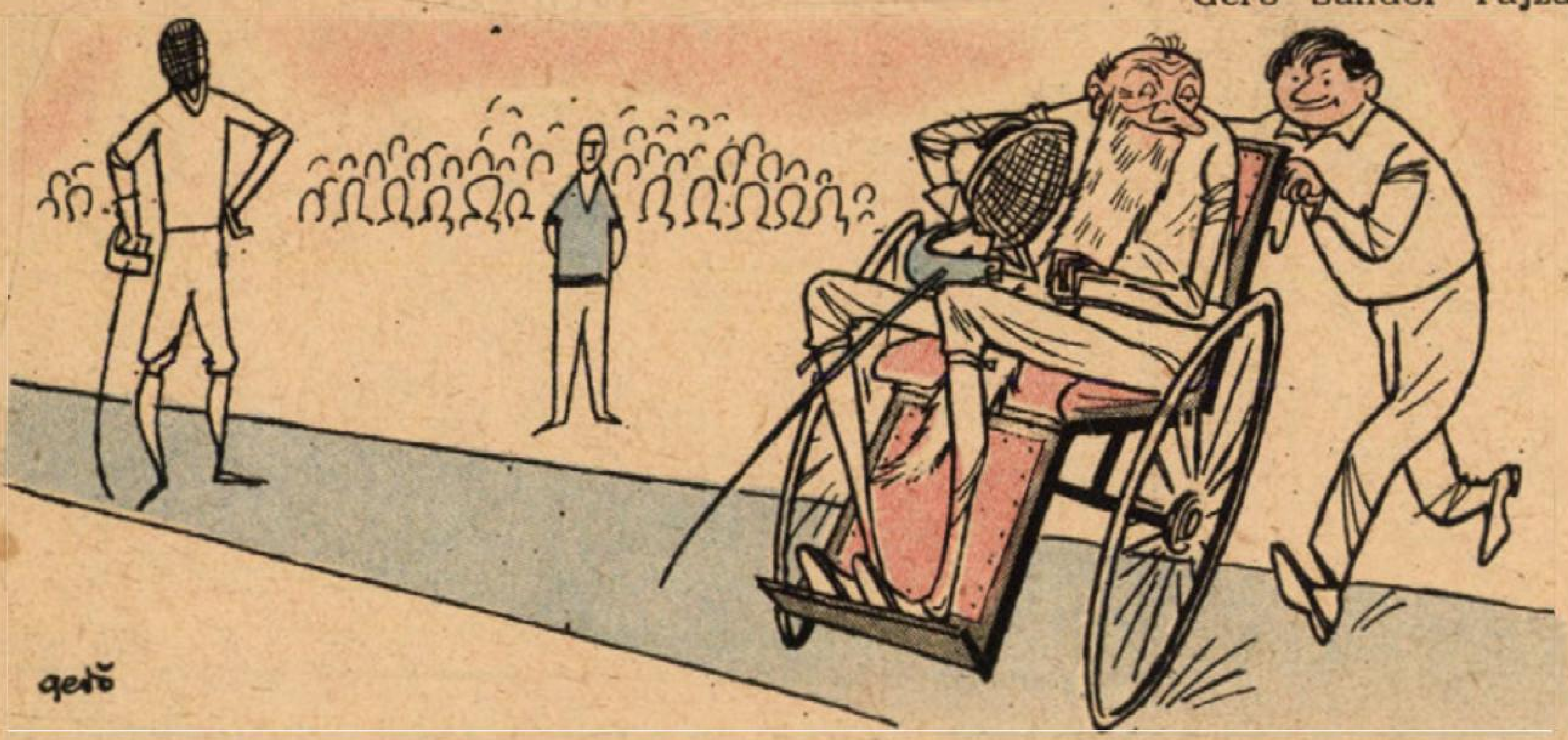

Gerevich: Na ezt a versenyt még megnyerem, de aztán igazán visszavonulok!

Tavaszi futóverseny

Takács Zoltán rajza

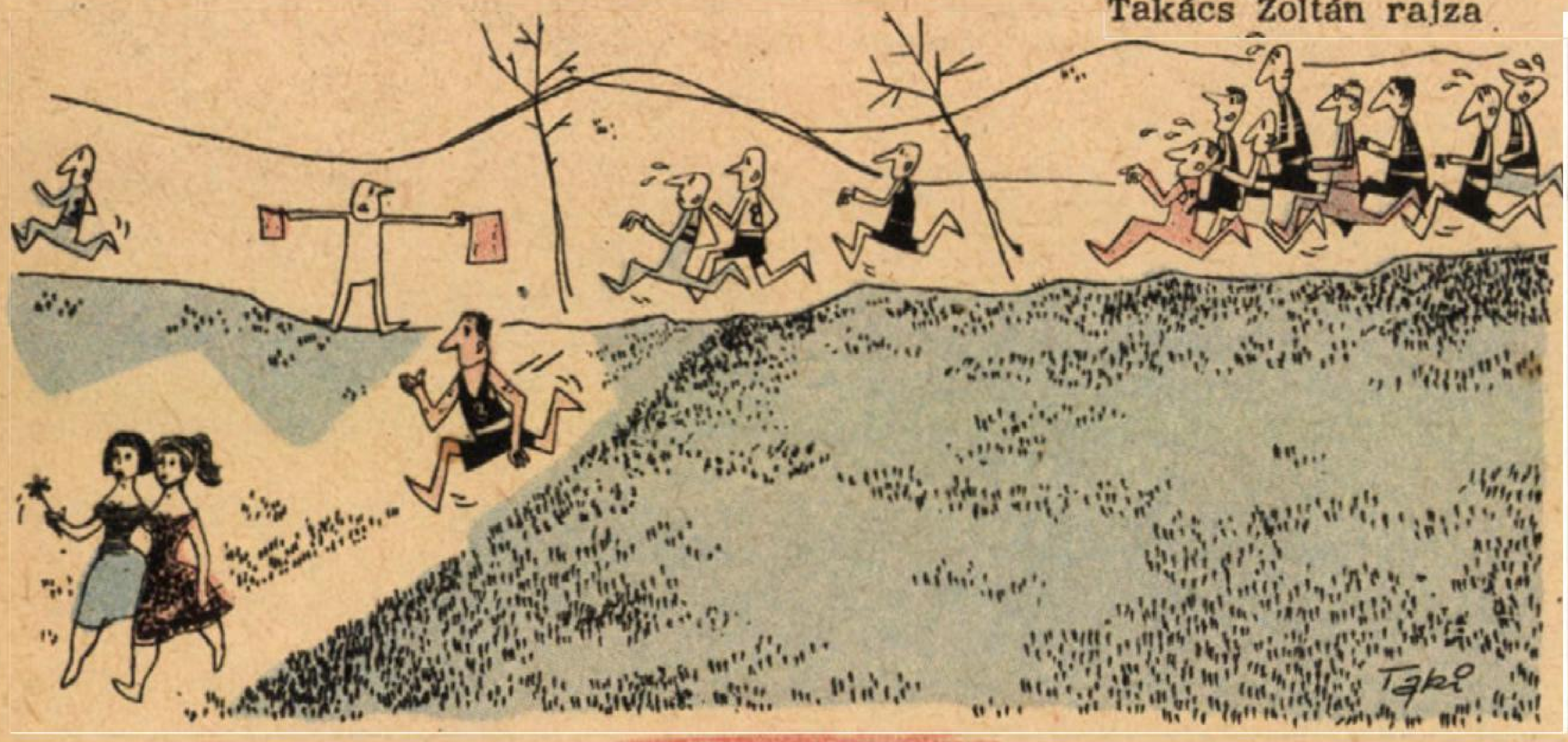

A maradi sark-kutató

Gerő Sándor rajza

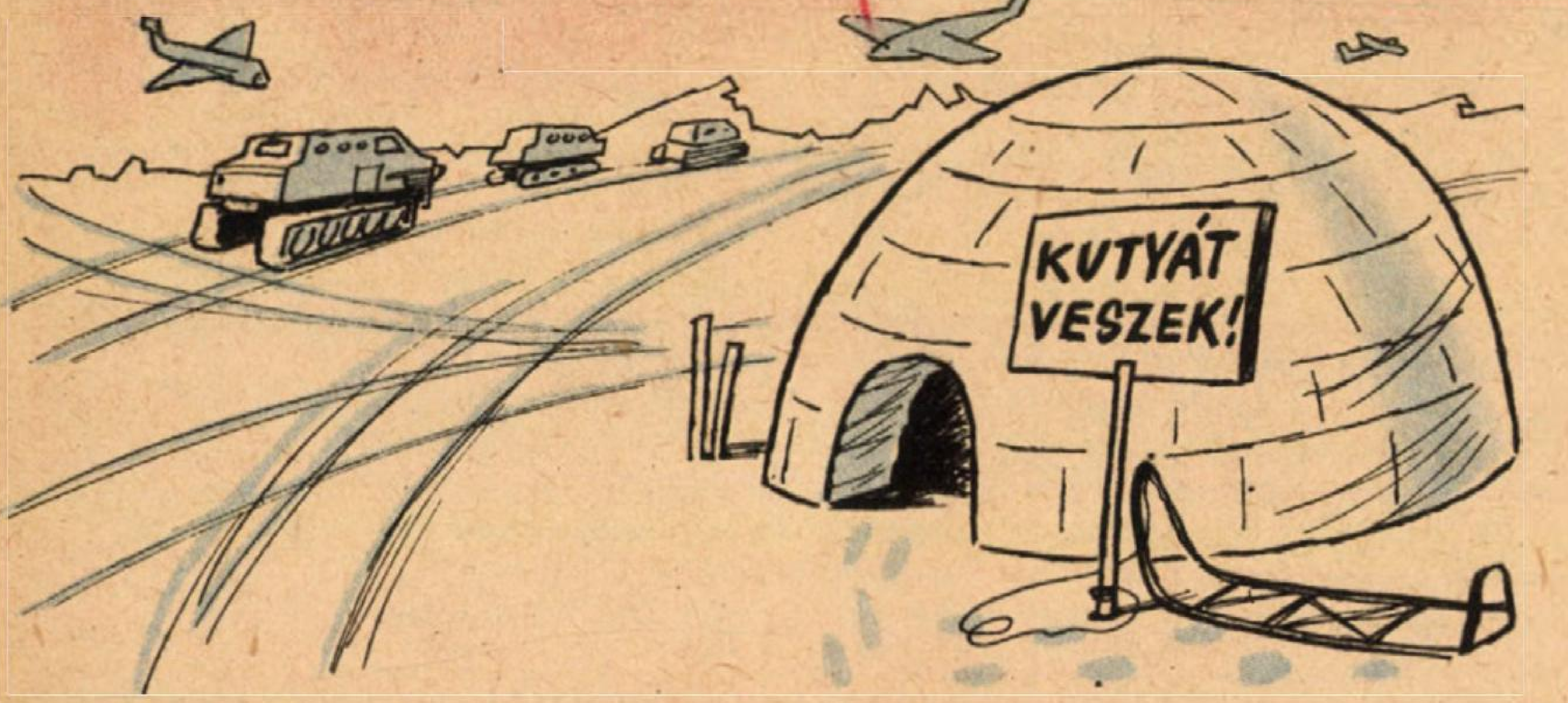
KUTYÁT VESZEK!

Mai gyerek

Vasvári Anna rajza

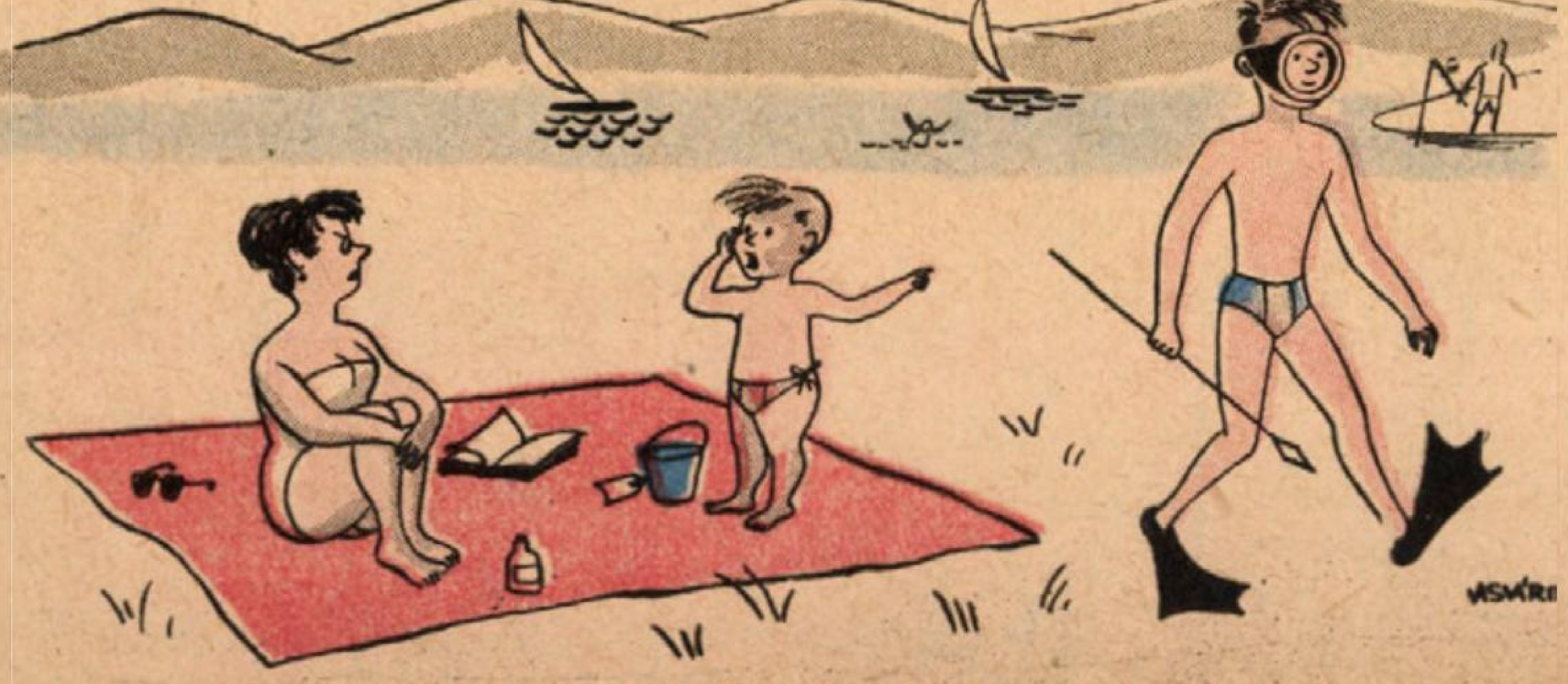

– Anyuuú, fogjál nekem békát!...

Pálya-választás

Péter barátommal, aki nemrégen csak harcos könyveket olvasott és csupán harcos filmekhez váltott jegyet, újabban, amióta betöltötte tizenharmadik évét, többnyire a jövőről beszélgetünk.

Ábrándozva kezdi a minap:

— Voltaképpen, ha nem kellene a föld alá menni és nem félnék a bányalégtől, vájár szeretnék lenni.

— Nem gondolod komolyan, hogy félsz — csóváltam a fejem. — Valld be, az tart vissza, hogy a föld alatt nem lehet csavarogni. Út- és hídmérnök, látod, ez volna a neked való pálya: naphosszat a szabadban élhetsz.

— Nem mernék olyan hídra lépni, melyet én építettem — felelt csendesen. — S biztos át muszáj menni rajta.

— Ez meggondolandó — bólintottam. — Mert hát neked kellene elkészítened a terveket és vezetned a kivitelezést.

— A barátom és még ketten az osztályból vegyészmérnöknek készülnek — kezdte.

— Hát persze! Sok vegyészre lesz szüksége az országnak. Miért is ne lehetnél vegyészmérnök?!

— Ó — kiáltott fel — komolyan ezt ajánlod? S ha a lombik felrobban?

— Há-át — ilyesmi történt már, mióta világ a világ.

— Édesanyám azt szeretné, ha valami nyugodt ülő foglalkozást választanék — sóhajtott, s leült a szőnyegre.

— Attól ne tarts, hogy a székhez ragadsz, ha például tanító vagy tanár leszel. Gyönyörű pálya a jövő nemzedékéért felelősséget vállalni.

— Hogy a gyerekek mérgesítsenek!

Lopva néztem az arcát: hát türelem ugyancsak nem sugárzott róla. Komolyan elgondolkoztam, s jó ötletem támadt:

— Légy agronómus!

Fejét rázta:

— Nem, nem! Mindenki csúfolna, hogy ugrómókus.

Visszatartottam a nevetést. Hol olyan volt, mint egy egészen kicsi fiú, hol komolytekintetű legjobb tanuló, aki egész nap olvas.

— Megvan! — kiáltottam diadalmasan. — Miért ne lehetne belőled idővel író?

— Mégcsak az kellene — fordult el bosszúsan. — Jobb lenne, ha lebeszélnél ilyesmiről. Apának van egy barátja. Évekig nem kapott szerződést a könyvére. Aztán elgondolkozva kérdezett meg:

— Komolyan mondtad?

Megvontam a vállam:

— Nézd — bújtam ki a felelősség alól, — ország-világ megismerhet...

— Úgy — kiáltott és fölugrott a szőnyegről. Karjait összefonta a mellén:

— Hogy ne csak egy osztály előtt csúfolhassanak ki, hanem ország-világ előtt. Hogy akárki kritikát írhasson rólam? Az is, aki talán el sem olvasta a könyvemet?

Gyermekes, lágy arca kigyulladt, s szeme olyan volt, mintha örvénybe nézne.

Megvallottam, hogy ez a veszély is fennállhat: de hát valóban nem tudtam eldönteni, milyen harcos foglalkozást ajánlanék neki, amely nem jár kockázattal.

— Tudod — segített ki aztán maga Péter s gondterhelt homlokkal járt fel és alá — voltaképpen igen nagy szükség volna valakire, aki tanácsot ad azoknak, akik nem tudják, milyen pályára menjenek, aki megmagyarázza, hogy a harcos, a veszélyes pálya a legszebb! Ilyen tanácsadó szeretnék én lenni, ha felnövök!...

Kádár Karr Erzsébet

Szomszédság

A természeti hangok tán legkiállhatatlanabbja az a fertelmes rikácsolás, amelyet egy tyúk tud csapni, ha megtojott. Vannak azonban a természetben melodikus bájú égi zengzetek is, például az a szívhez szóló kodácsolás, amelyet saját tyúkjaink hallatnak, ha tojtak.

A két véglet között akadnak persze átmenetek is. Az egyik ilyen az, hogy a tyúk megtojik ugyan, de nem kodál. Ezek az alattomos jellemek. A másik az, hogy kodál, de — félretojik. Ezek demagóg jellemek. Az igazi azonban az, ha a más tyúkja hozzánk tojik félre és — nem kodál. Ez az ideális hangnyugalom. Jó ember pedig szereti a csendet.

— No hát így voltam én a szomszédasszonyom egyik szőkés sárga jércéjével — meséli Babóné. — Átjárt hozzánk tojni, kodálni is hallottam, de sosem tudtam kilesni a fészkét. Egyszer aztán épp rajtakaptam, amint leröpült az ólpadlásról. No, gondoltam, találok most ott vagy egy fél fészekaljra valót.

— Aztán mennyi tojást talált a kispadláson?

— Mennyit? Egyet sem!

— Azt sem, amelyiket most tojt oda?

— Még azt sem. Pedig föntről sem kutya, sem disznó el nem vihette. Merthogy a szomszédból azok is igencsak átjártak hozzánk. Sok tojásom siratta őket, mert egy időben nagyon rákaptak a fészkekre. De most csak jércéim vannak, kétasszonyköziek, azok meg nem tojnak még ilyenkor. Van ugyan egy öreg tyúkom, már rég levágtam volna, de egyre karicsál, meg folyton pirosodik, gondoltam, várok vele, míg kitojja magát.

— De hát a szomszédasszonya nem kereste magán a tojásait?

— Kereste az. Jöttek is kérdezni a lányával, nem látom-e a pöfés jércéjét? Megmondtam úgy, ahogy van: jár ide, kodálni is hallottam, de isten az atyám, soha egy fia tojást sem találtam utána. Mindenütt körülnézhetnek, ha tetszik, akár a kamrát, vagy a konyhaszekrényt is megmutatom. Persze, akármit mond ilyenkor az emberlánya, úgysem hiszik el. Ajánltam is, legjobb lesz, ha bezárják, amikor tojós.

— S ha történetesen szedett volna össze maga a pöféstől tojásokat, visszaadta volna?

— Hogyisne! Tavaly mind kiették a tyúkjai a napraforgóvetésemet, a pulykái meg a zsenge hagymámat. És amennyi tojásomat eddig a malacai megettek!

— Hát arra gondolt-e, hogy nem a tyúk eszi-e meg a saját tojását?

— Nekem is volt egyszer egy olyan tyúkom. Ha ez ette is volna a tojását, valami nyomának maradnia kellett volna a hajából.

— Hanem ide figyeljen! Rájöttem én utóbb, hova lesznek a tojások. Nemcsak az övék, hanem az enyéim is. Hát képzeljék, az én tyúkom meg átjárt a szomszédba tojni. Azok persze gondolták, köszönjük, legalább visszakapják a tojásokat.

— De mi lett a pöfés jérce tojásaival?

— Tudják, hova lett az? Átjár már ősz óta hozzánk a szomszédasszony macskája. Hát az eszegette meg sorra, mind, ami lett! Rajtakaptam. A *saját* macskájuk a *saját* tojásukat — de nálam. Pedig hogy kedveskedtem neki, mert jól egerészik.

Figurás egy eset! Az orgazda ártatlan, mint a ma született bárány: a tiszta lelkiismeretű panaszos pedig: saját magának a tolvaja, s fogalma sincs, hogy a kárvallotton hajtja be azt a kárt, amit ő okozott neki. Ki tud itt igazságot tenni?

Simon Zoltán

Ahogy a tőkés elképzeli

Szegő Gizi rajza

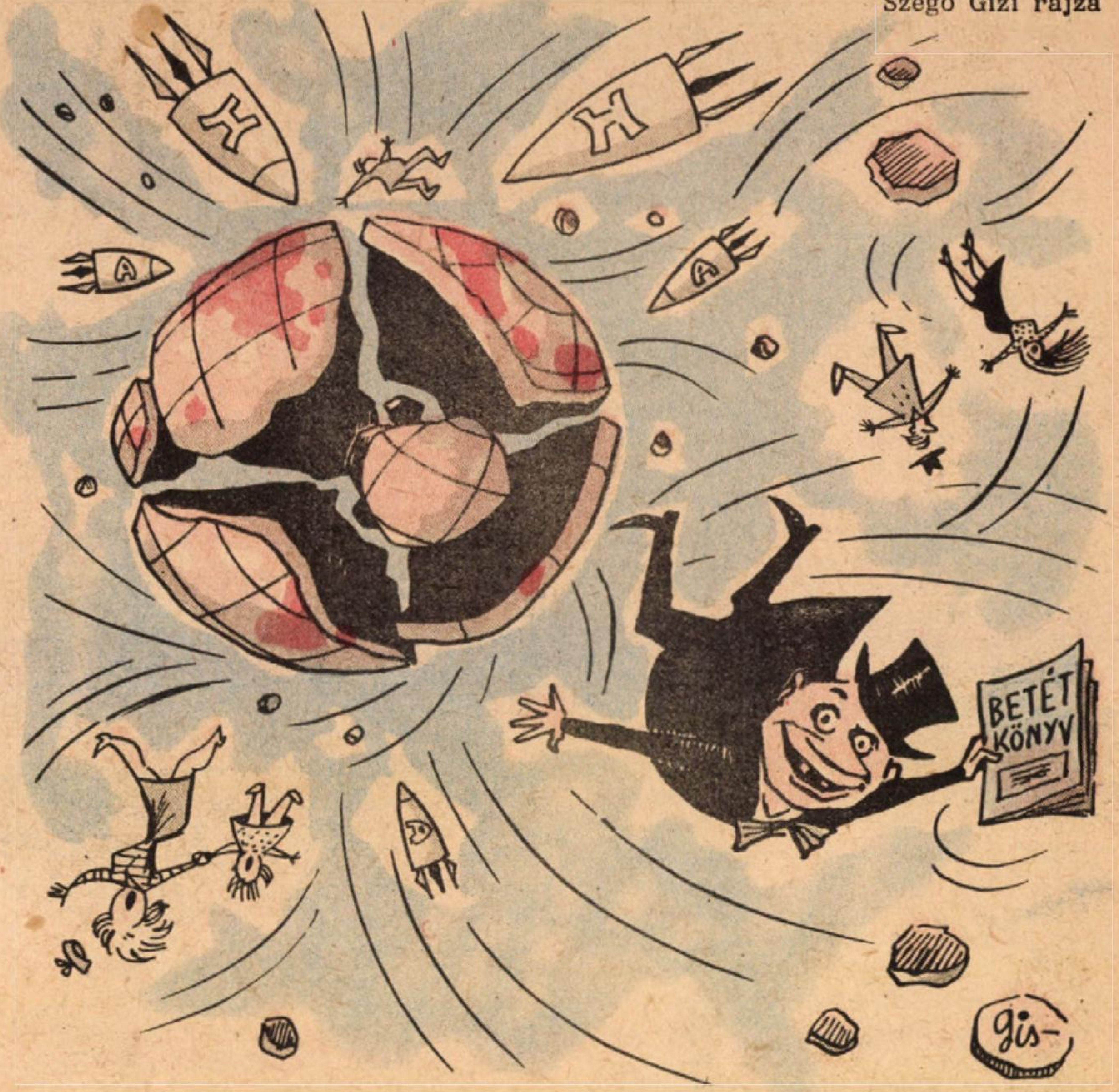

– De azért juszt is nekem van a legnagyobb bankbetétem!

Madárgyűjtő expedíciót küldenek a Balatonra

Sándor Károly rajza

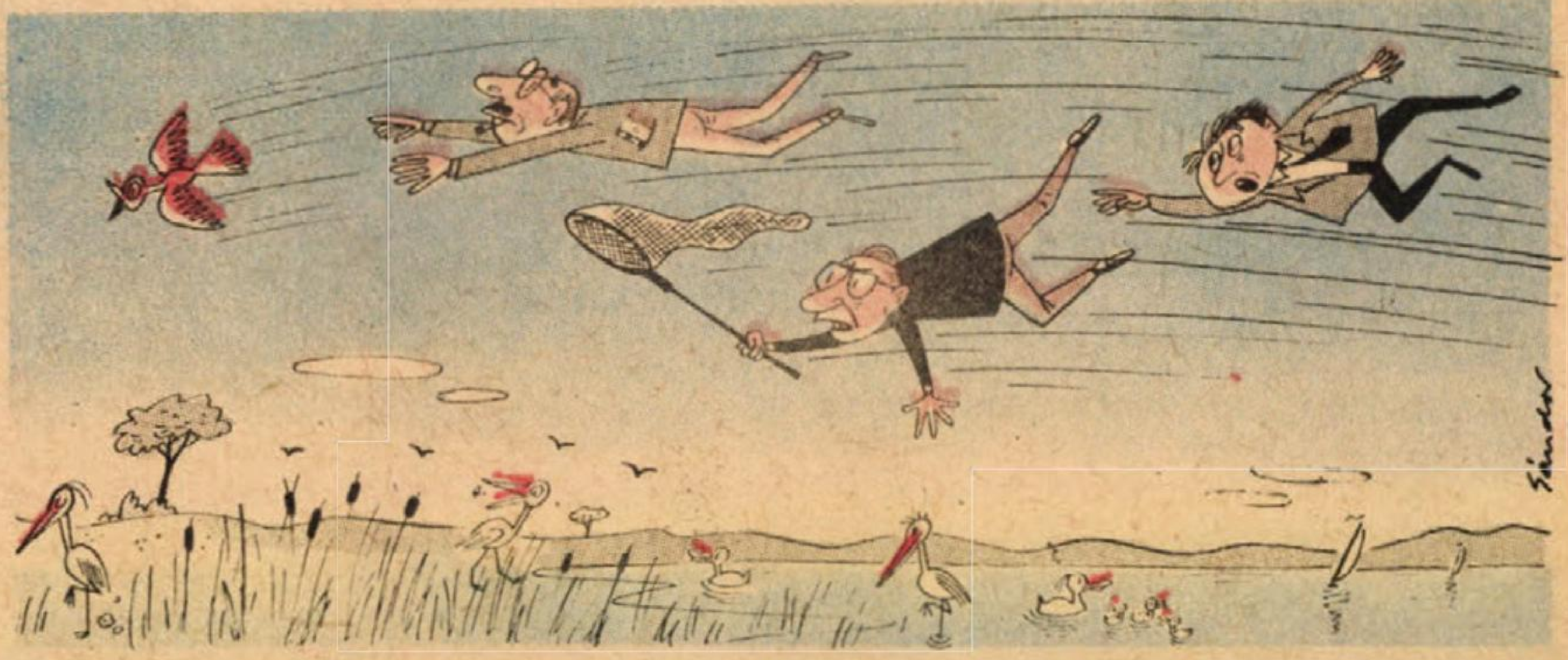

Képünk a speciálisan kiképzett szakembereket mutatja be

Vendég a vikend-házban

Gerő Sándor rajza

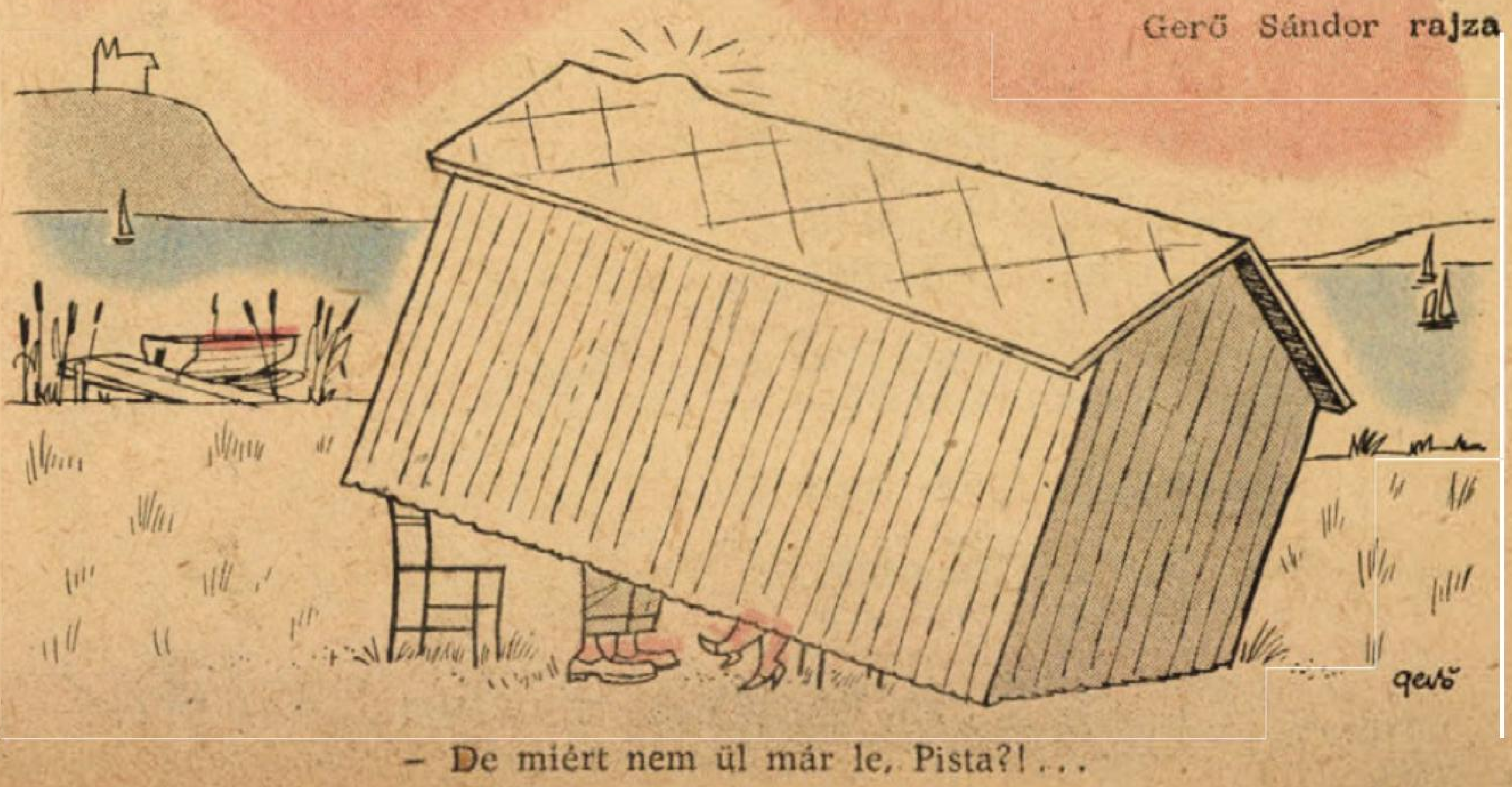

– De miért nem ül már le, Pista?! . . .

Ha én...

Valamelyik éjszaka azt álmodtam, hogy Kolumbus Kristóf vagyok. A nyílt tengeren összehívtam a legénységet és bejelentettem nekik, hogy visszafordulunk, úgy döntöttem, hogy mégsem fedezem fel Amerikát. Valahogyan nem volt kedvem hozzá. Van az embernek néha olyan hangulata, hogy nem akarja felfedezni Amerikát. Megmagyaráztam, hogy semmi baj nem lesz, legföljebb néhány száz évvel tovább tart a középkor.

Később felébredtem, s az éjszakai csendben eltűnődtem azon, hogy valóban mit tennék, ha én lennék Kolumbus. Aztán az éjszaka felelőtlenségében szabadjára engedett képzelőerőm jóvoltából egy sereg más közéleti személyiség, a művészi, irodalmi és tudományos élet számos vezető alakja helyébe képzeltem magamat. Te is, kedves olvasó, bizonyára játszogattál már olyan gondolatokkal, hogy mit tettél volna ennek vagy annak a helyében, korábban kezdted volna a waterlooi csatát, nem mentél volna el március tizenötödikén a szenátusba, hogy csak két példát említsek.

Ez az éjszaka a képzelődés jegyében telt el, s noha nem szokásom a kérkedés, úgy találtam, hogy nem követtem volna el azokat a hibákat, amelyek egy sereg nagy ember és az emberiség életében annyi bajt okoztak. Ezenkívül színesebben, sokoldalúbban, nyugodtabban éltem volna, mint azok a nagyok, akik nem mindig tudtak élni szerencséjükkel és nem tudták felmérni lehetőségeiket.

Robespierre helyében például én még idejében eltöröltem volna a halálbüntetést.

Remus helyében kevésbé veszélyes sportágat választottam volna, mint a magasugrás. Egy olyan nagyváros megalapítása, mint Róma, különben sem sportesemény.

Hannibál helyében nem keltem volna át az Alpokon, hanem állatkertet nyitottam volna az elefántokkal és más ritka állatokkal.

Lincoln Ábrahám helyében kevesebbet jártam volna színházba.

Shakespeare helyében megpróbáltam volna néhány eredeti színdarabot is írni.

Kant helyében nem hanyagoltam volna el a könnyű műfajt sem.

Goethe helyében megírtam volna a Faust harmadik részét.

Dzsingisz kán helyében több figyelmet szenteltem volna a békemozgalomnak.

Newton helyében föltétlenül foglalkoztam volna az alma vitamintartalmával is.

Bell helyében nem találtam volna fel a telefont.

Nagy Sándor helyében tartózkodtam volna a szeszesitalok mértéktelen fogyasztásától. Szomorú dolog, ha egy világhódító félisten az antialkoholisták vesszőparipájává válik.

Al Capone helyében magasabb adómorálról tanúskodtam volna.

Kleopátra helyében nem hordtam volna olyan magasan az orromat.

Dumas helyében kevesebbet és még igényesebben írtam volna.

Puskin helyében kijelentettem volna, hogy elvből nem párbajozom.

Attila helyében nem hanyagoltam volna el a náthámat.

Goldmark helyében táncdalokat is szereztem volna, hogy munkásságomat hanglemezekre méltassák.

Káin helyében türelmesen meggyőztem volna Ábelt magatartása helytelenségéről.

Aischylos helyében több példányban írtam volna meg színdarabjaimat.

Hajnal felé aztán az is megfordult a fejemben, hogy mit tennék az én helyemben, de az igazat megvallva, tanácstalan voltam. Mindent én sem tudok.

Feleki László

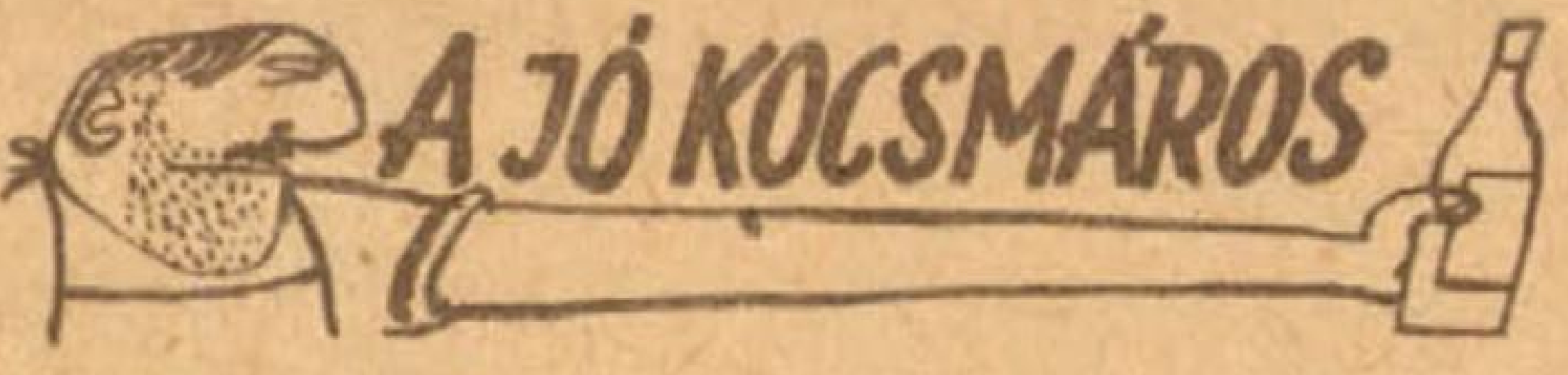

A JÓ KOCSMÁROS

Ahogy Göcsejben mondani szokás, veszettül sütött a nap és betyár módon izzadt a vándor (aki nem más, mint e sorok írója), nem csoda hát, hogy örült, mikor fölfedezte az isten háta mögé bújt zalai falucska italboltjának ajtaján a csalogató felírást:

FRISSEN CSAPOLT SÖR!

Kora délután volt, szunyókált a kocsmáros, mikor betoppantam és feladtam a rendelést.

— Kérek egy korsó sört!

— Sajnos, a csapolt sörünk elfogyott — felelte a göcseji kocsmáros.

— Es üveges sör?

— Pillanatnyilag azzal sem szolgálhatok. De borunk van.

— Hát málna?

— Abból bőséges a készletünk. Viszont a szódavíz átmenetileg kifogyott. Azt javaslom, tessék a bornál maradni.

— Rendben van. Kérek két decit tisztán.

— Sajnos, egy liternél kevesebbel nem tudok szolgálni, mert csak palackozott borunk van. De az aztán bor! Valódi rizling.

— En csak a szomjamat akarom oltani. Ahhoz pedig elég két deci — fogadkoztam.

— Ha sokallja a litert, tessék megosztva fogyasztani. Várjon egy félórácskát, azalatt biztosan megjönnek a vendégek a többi nyolc decire is — biztatott kedélyesen a kocsmáros.

Leültem a két deci rizling mellé és békésen várakoztam félóráig. De a kutya se nyitotta be a söntés ajtaját. Eltelt egy óra, végre, valahára megjött a várva-várt vendég, aki ugyanúgy végigkérdezte a kocsmárost italkészlete felől, mint jómagam. Végül ő is a bornál kötött ki.

— No itt a megmentőm — gondoltam magamban, de korai volt az örömöm, mert a derék vendéglős neki is új palackot nyitott, s őt ugyanazzal biztatta: várjon vagy félórát, majd csak megjön az ő palackjához is a segítőtárs.

Most már ketten vártuk az újabb vendéget, de nehezen telt az idő, hát iszogattunk. A göcseji kocsmáros pedig hol az egyikünk, hol meg a másikunk asztalához telepedett. Vigasztalásul mondott pár szót és föl-fölhörpintett egy-egy pohár bort a megkezdett palackokból. Végül kiürült mind a kettő. Fizettünk.

Távozáskor csaplárosunk az ajtóig kísért és nyájas hangon megkérdezte:

— Ugy-e kitűnő borunk van?... Ne bontsak fel még egy palackot? Már alkonyodik, s ilyenkor sűrűn tévednek be hozzánk vendégek. Egyszóval gyorsabban akad fogyasztó a maradékra.

Nem álltam kötélnek.

Dancs József

Javul a taxi-helyzet

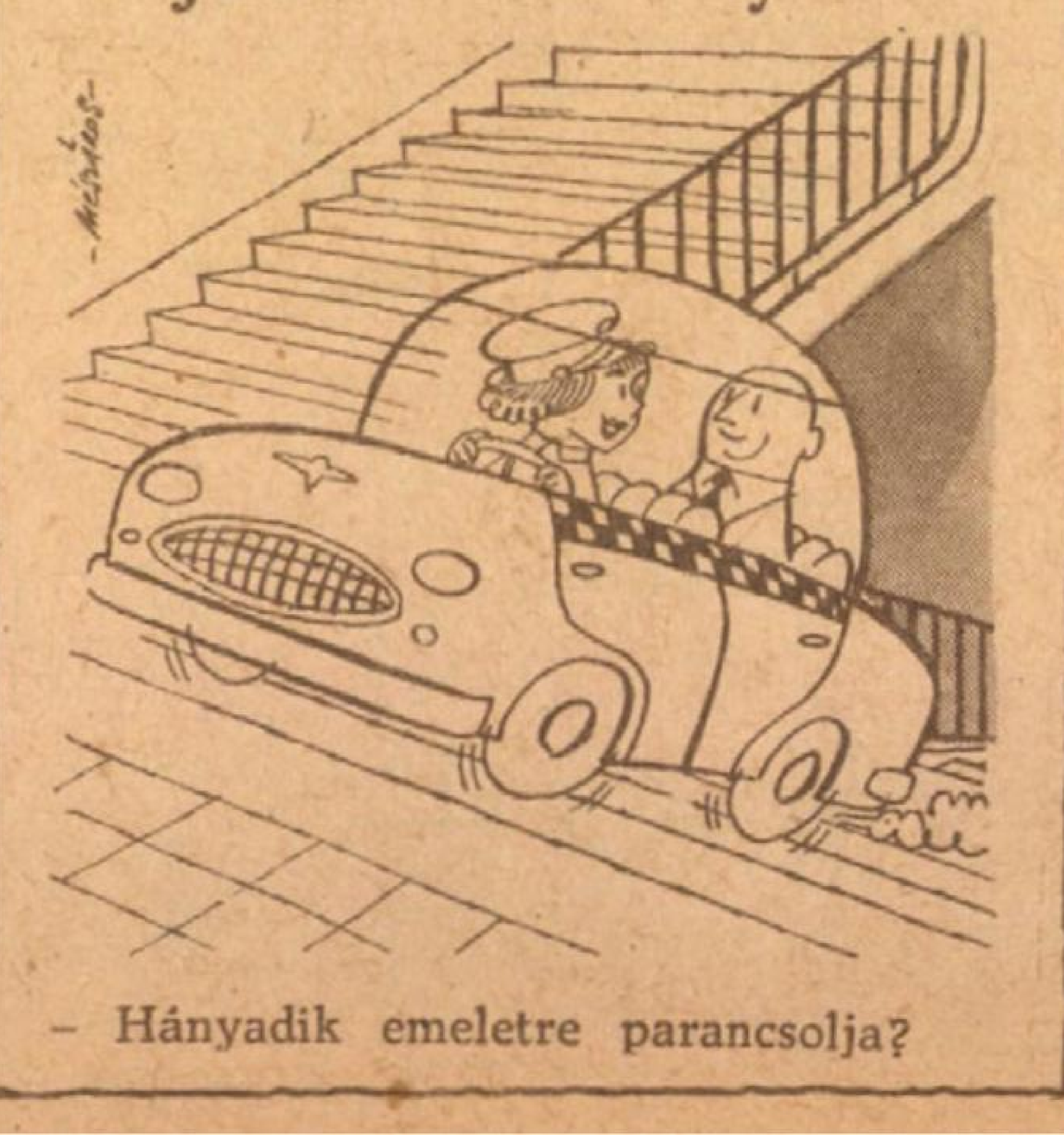

– Hányadik emeletre parancsolja?

Kép szöveg nélkül

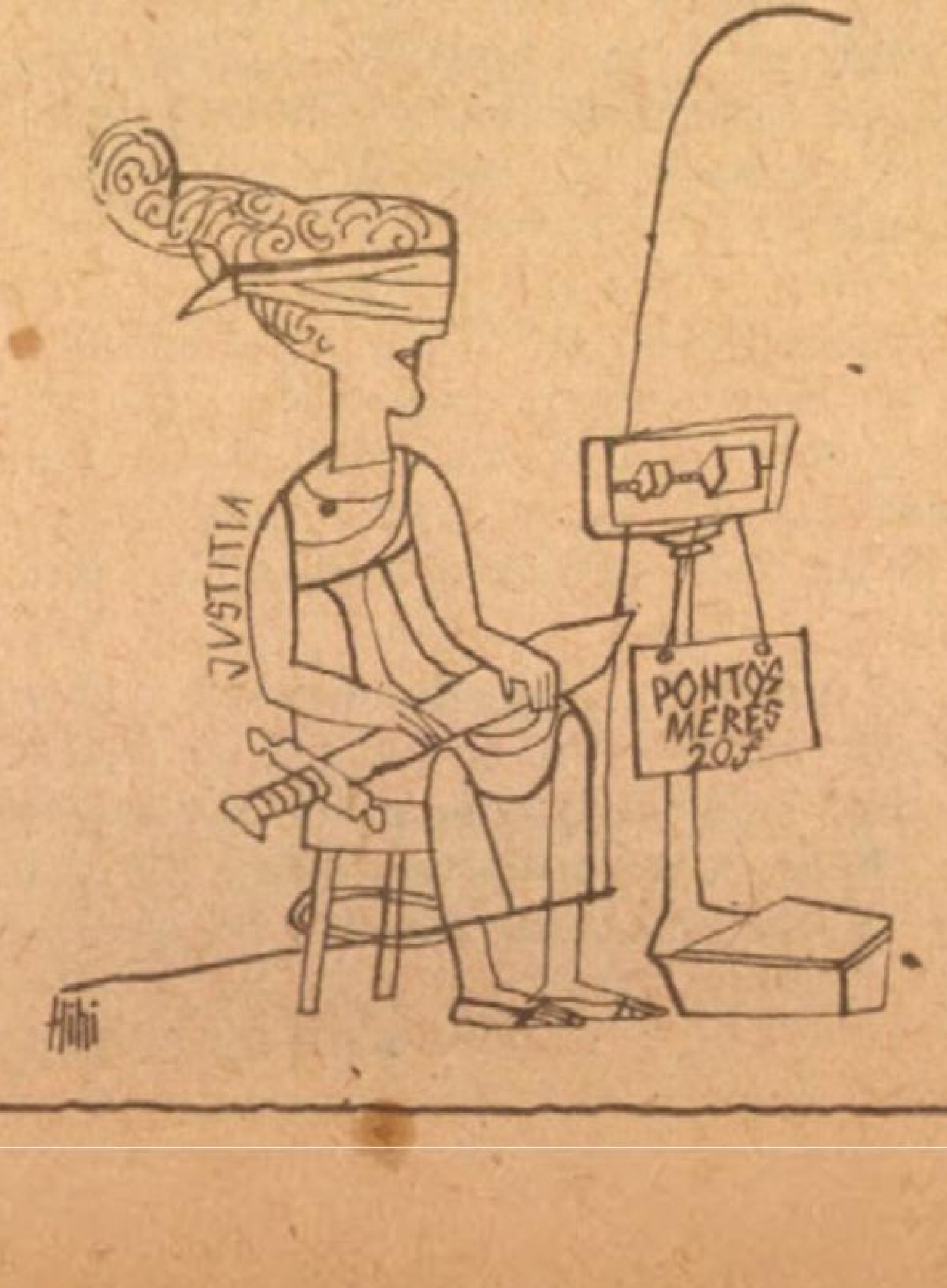

Elhagyatott hely

Szűr-Szabó József rajza

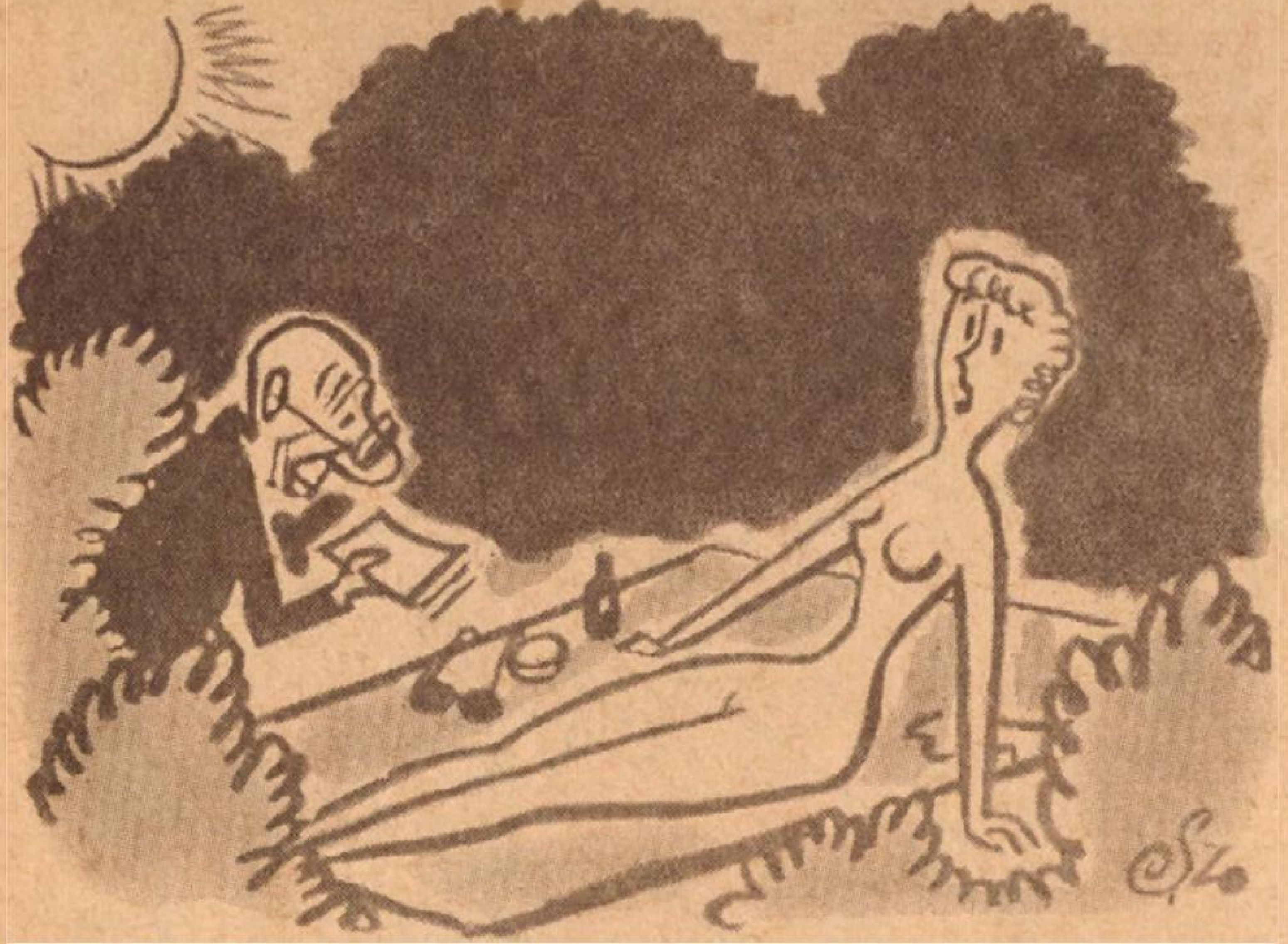

– Parancsol lottót?

Két majom-utassal lőttek fel egy amerikai rakétát

Sándor Károly rajza

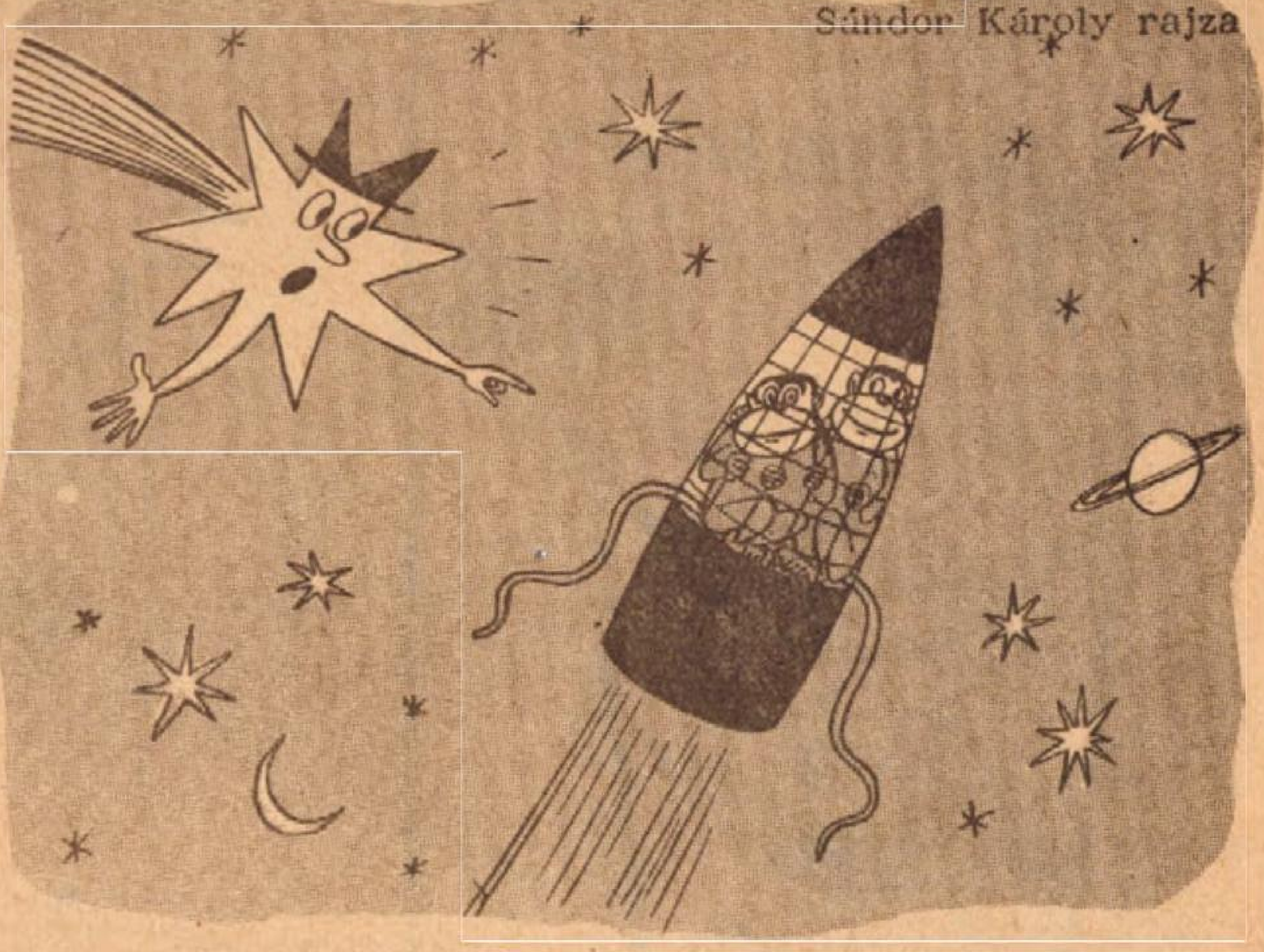

Egy üstökös: Jé, annak ott két farka van . . .

A humor KÖNYVÉBŐL

SIDLO FERENC, a kiváló magyar szobrászművész, a kiállításán figyelmes lett egy házaspárra, amint egy akt-szobrot nézegetett. A művész a hátuk mögé állt, hogy kihallgassa, miről beszélnek. Az asszony így szólt:

— Nézd csak ezt a perszónát.

— Mi van vele?

— Még egy inge sincs, de azért szobrot csináltat magáról . . .

*

FRANS HALS, a nagy németalföldi arcképfestő, minden este nagymennyiségű sört ivott meg. Rendszerint annyit ivott, hogy tanítványainak kellett hazakísérni és ágybafektetni őt. Az ágyban azután szokása volt a művésznek, hogy térdenállva nagy áhítattal imádkozott: „Jó istenem, végy magadhoz engem a paradicsomba!”

Egy napon tanítványai megtréfálták. A művész szobája fölött laktak és elhatározták, hogy szobájuk padlóján négy lyukat fúrnak. A lyukakon négy erős kötelet eresztettek keresztül; a zsinegek végét pedig a festőművész ágyának lábaihoz kötötték. Amikor Frans Hals elkezdte mindennapi imáját, kérve istent, hogy vegye magához a paradicsomba, a tanítványok elkezdték felfelé húzni a köteleket. A művész rémülettel látta, hogy az ég felé emelkedik, és így kiáltott:

— De ne rögtön, Uram! csak később, később!

*

MÉSZÁROS LÁZÁR, honvéd altábornagy, 1848-ban, szemtanúja volt, amikor a kassai harcban egy magyar huszár alól elsodorta a lovat két ágyúgolyó. Az egyik golyó a fejét, a másik a farát vitte el a lónak, de a huszárnak semmi baja sem történt.

A huszár rettenetesen káromkodott. Mészáros rákiáltott: — Mit káromkodol! Örülj, hogy épen maradtál.

— Már hogyne káromkodnék! Ha ezt a dolgot elmesélem, nincs a jóságos úristennek az a szamara, aki elhiggye nekem.

Pesti utcán, pesti utcán...

Szegő Gizi rajza

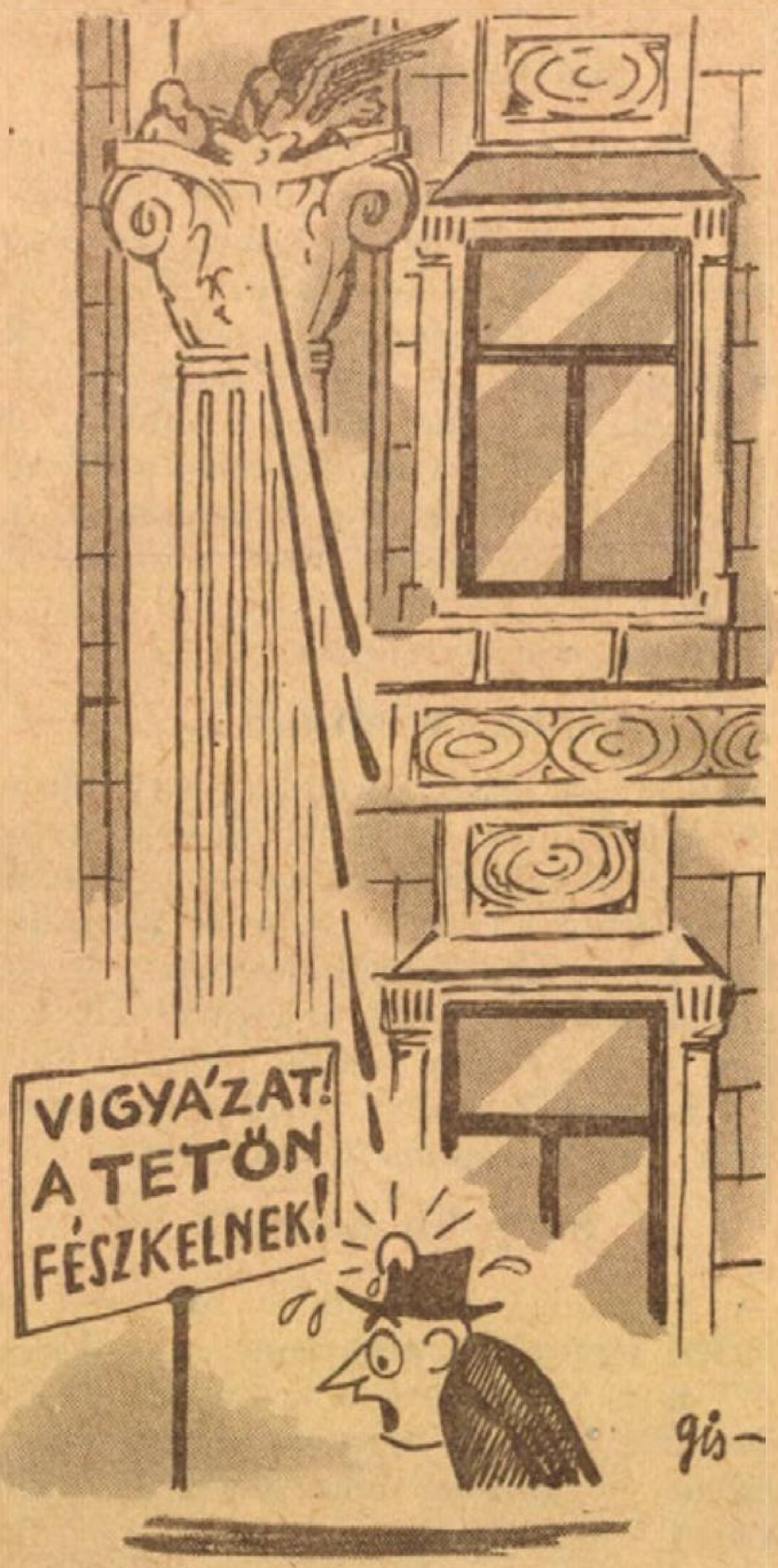
VIGYÁZAT! A TETŐN FÉSZKELNEK!

Elfoglalt ember

Papp Imre rajza

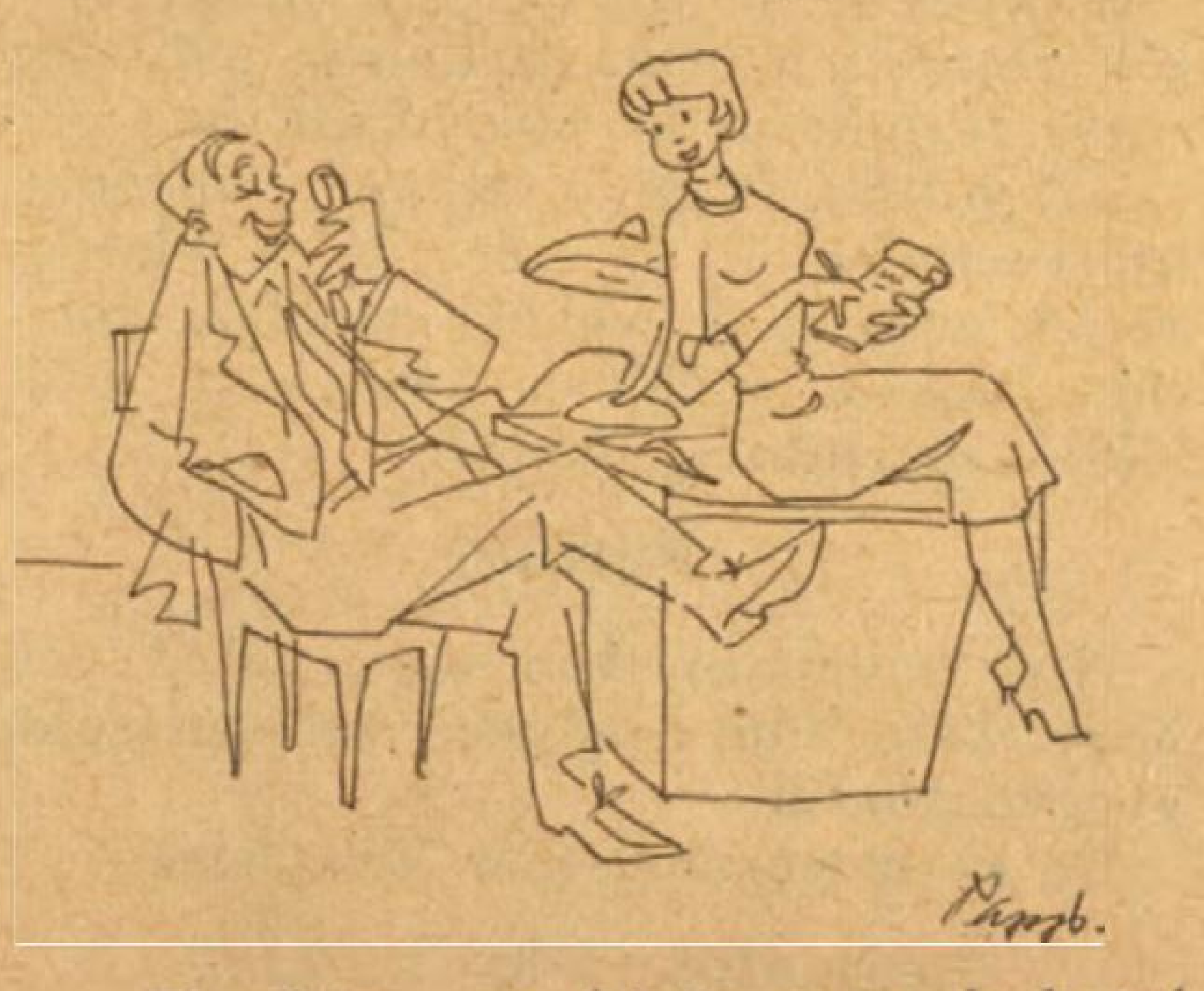

– Fiacskám, ma későn megyek haza! Egész halom elintéznivalóm van még az íróasztalon . . .

Pesti tudósítónktól

Kérdés, hogy azok a bortermelők és borkereskedők, akik világszerte a tudomány segítségével akarják védőitallá felmagasztosítani a bort, célszerűen járnak-e el, s elképzelhető-e, hogy a bor mámorában mulatozó embereket a fertőző betegségek elleni harc hevíti. A dohányzás elleni harc satnya eredményei mást mutatnak. Egy Marcus Lipton nevű angol képviselő a brit alsóházban kifejtette, hogy hiába mutatott rá az orvostudomány a dohányzás és a tüdőrák közötti kétségtelen összefüggésre, az emberek mindenütt többet dohányoznak, mint valaha. Franciaországban a hivatalos statisztika szerint 1958-ban 4 és fél százalékkal emelkedett a dohánynemüek forgalma az előző évhez képest.

Lehet, hogy az antinikotinista orvostudósok kiváló szakemberek a maguk területén, a lélektan azonban nem erős oldaluk. A veszély csak növeli a szenvedély erejét. S ha a bortermelők sokat hangoztatják a borivás egészséges voltát, az emberek könnyen hátat fordíthatnak a bornak, s más, veszélyes izgalmak után néznek.

*

Őfelsége, a gyermek . . .

A királyok már régen kihaltak, mikor a gyerekek még mindig uralkodnak alázatos hódolóik, a felnőttek felett. Sajnos, egyszer ők is felnőnek és alávethetik magukat a következő dinasztiák kényekedvének. Úgy látszik, tudat alatt, puszta ösztönből erre gondolt a szomszédék öt év körüli Lacikája, amikor megkérdeztem tőle:

— Mi akarsz lenni, ha megnősz?

— Gyerek.

Karrierista!

f. l.

Ludas Matyi üzeni

H. Péter, Esztergom. Megjegyzései nem helytállóak. A „Vörös és fekete” című Stendhal–Illés színmű naiv ismertetését, melyet 21. számunkban az „Ezt olvastuk” rovatban közöltünk, nem a Petőfi Színházban fogalmazták.

E heti hirdetésünk

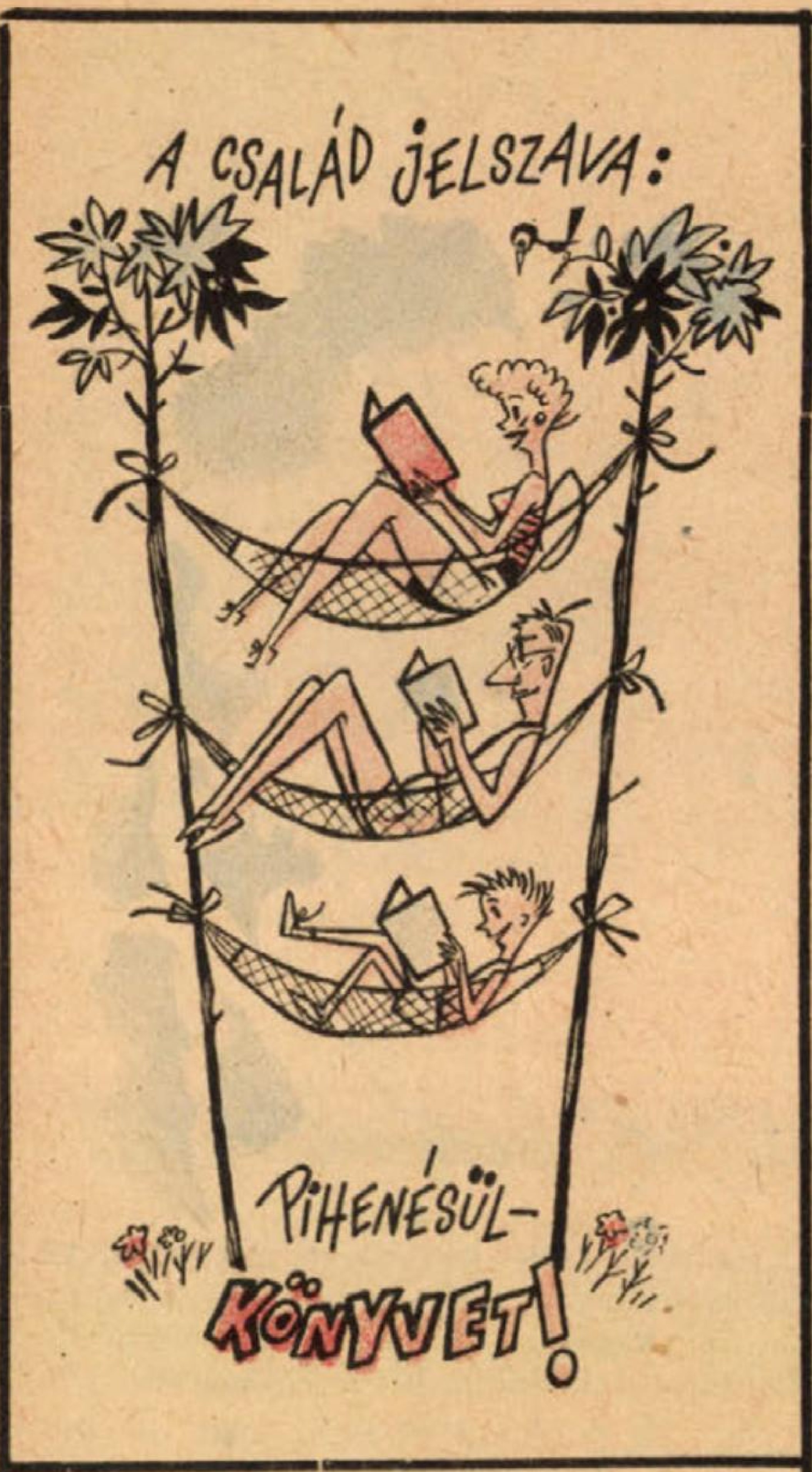

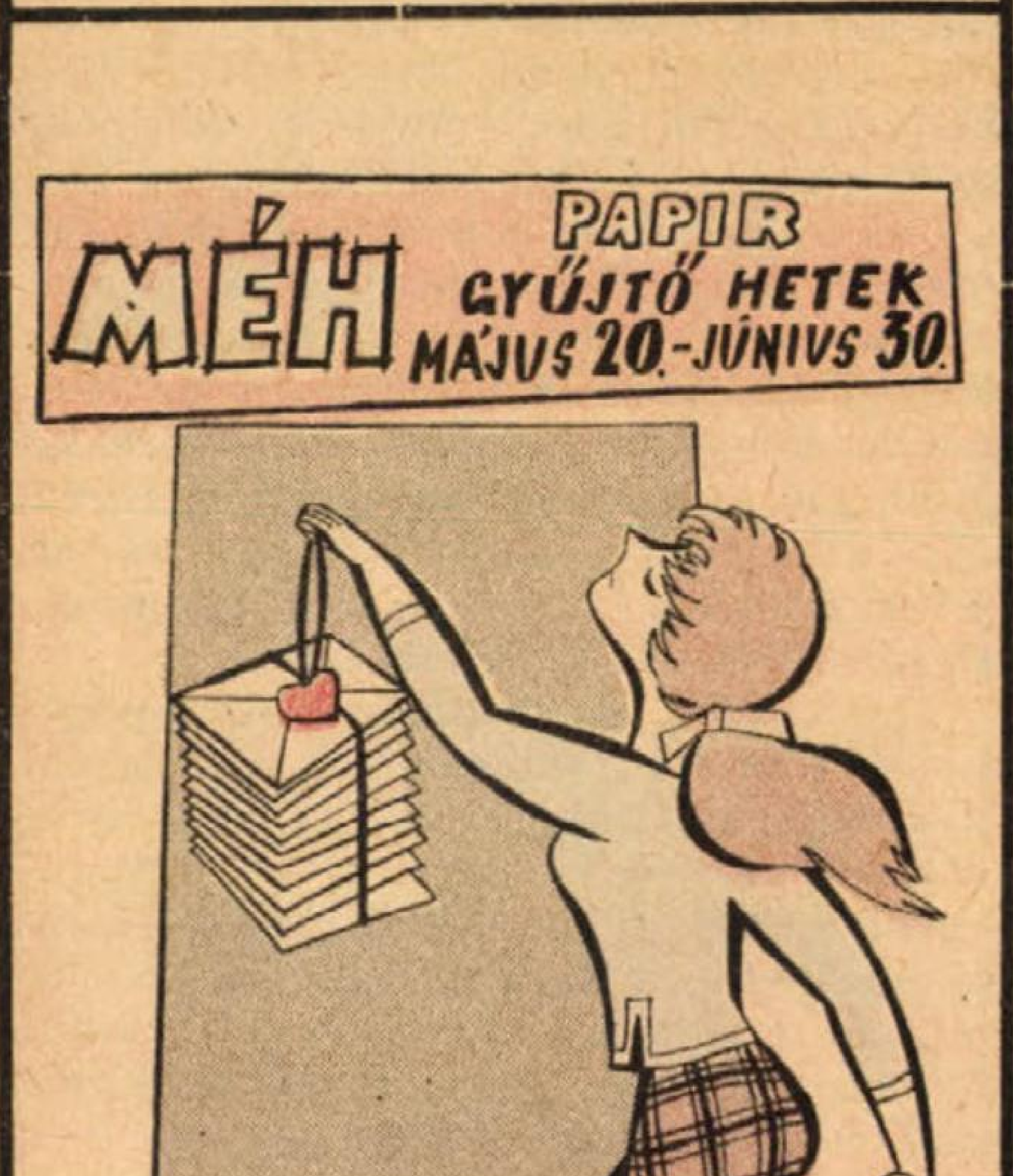

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A késõnjövő

Kasso rajza

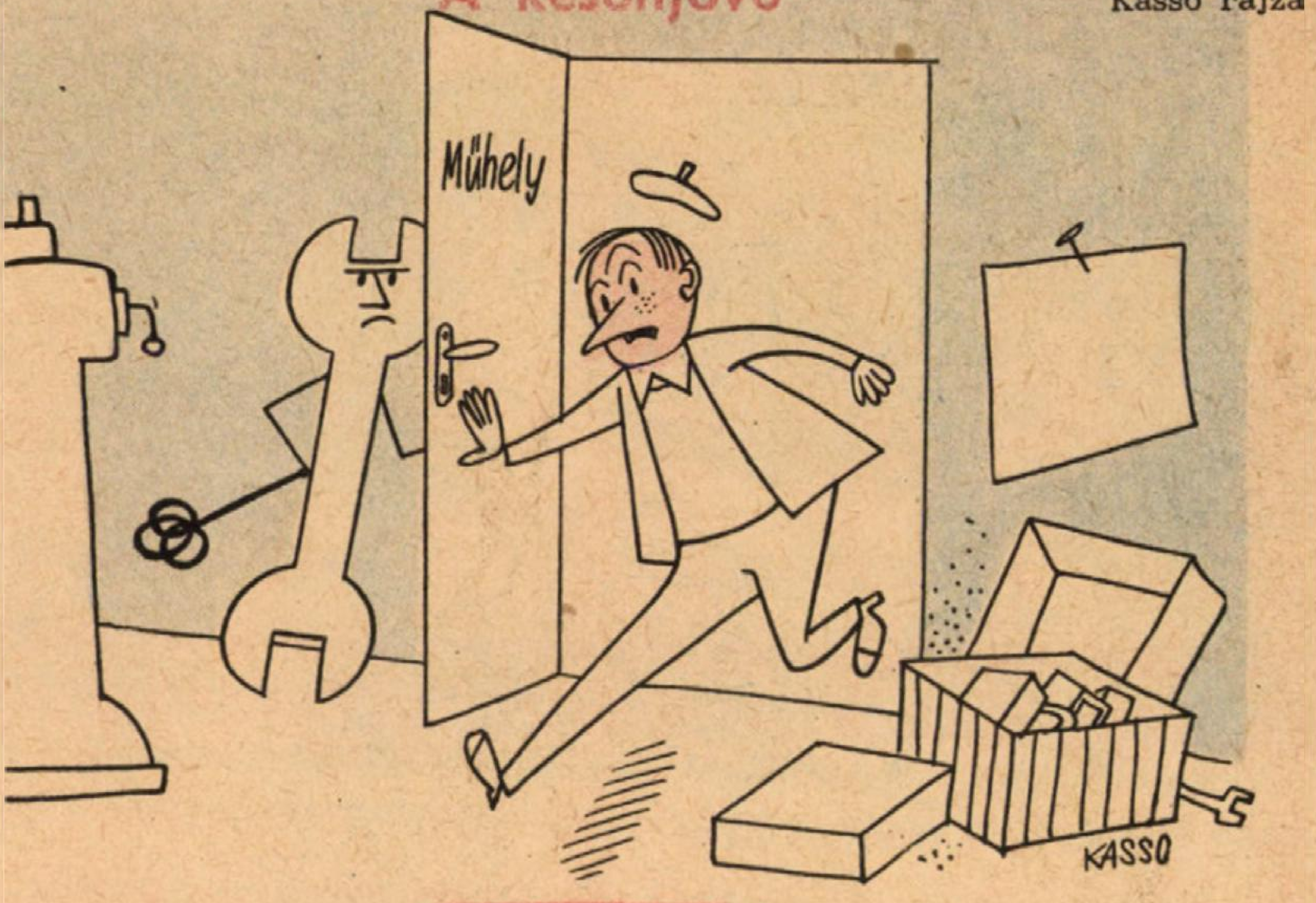

Ezt olvastam

Ketten egy ágyban

Hírül adta a Népszava, hogy „Felavatták az István Kórház nővérotthonát”, ahol kilenc 2, 3 és 4 ágyas szobában számszerint 36 ápolónő lakik. Mivel 9x4 az éppen 36, minden nővérnek csak akkor jutna saját ágy, ha valamennyi szoba négyágyas volna. Mivel azonban 2 és 3 ágyas szobák is vannak, ezért a 36 nővér csak akkor fér el a 9 szobában, ha néhány ágyban ketten vagy hárman alszanak.

Nyilván nem erről van szó . . .

Hiába fáradtunk . . .

Láttunk az Esti Hírlapban egy hirdetést, amely arra hívja fel figyelmünket, hogy importcikkeket kizárólag a Szivárvány-pavilon árusít a vásáron. Ez a hirdetés felcsigázta érdeklődésünket, kisiettünk a vásárra, ahol a kapuőr közölte, hogy a vásár már hétfőn bezárt. Ezen nem is csodálkoztunk, mert a hirdetés a keddi Esti Hírlapban jelent meg.

Szép kis mérnök

A Néphadsereg Színháza röplapon ismerteti legújabb darabjának, az „Egyedül” című színműnek a tartalmát. Ebben írja: „Egy kiváló mérnök boldog házasságban él tanítónő feleségével és kislányával.”

Ez kiváló mérnök? Ez egy szatír!

Beugrató cím

A Magyar Nemzet ezzel a címmel közölt riportot a Duna Szállóról: *„Minden szoba foglalt! — de kik laknak benne?”*

Azt hittük, hogy a foglalt szobákban leánykereskedők és más kétes elemek vertek tanyát. A cikkből azonban kiderült, hogy a szállóban megbecsült külföldi üzletemberek laknak.

Furcsa!

Egy villamosplakát arra szólít fel, hogy kalapkúra helyett szopogassunk gyógycukorkát.

De ki szopogatott már kalapkúrát?

Számolni tudni kell . . .

A Népszava írja, hogy Norvégiából három tonna súlyú jégtömböt szállítottak egy afrikai kórházba. A jégtömb 11 000 kilométert utazott és ez alatt 350 kg jég olvadt el. Ez pedig — mint a Népszava közli — tíz százalék.

Mint a Matematikai Társulat arról minket értesít, a három tonna tíz százaléka csak 300 kilogramm.

Dr. Árgus

*

Tisztelt Szerkesztőség!

A legutóbbi Ludasban azt írja dr. Árgus: „Illik tudni, hogy a gumó nem termés, hanem gyökér . . .”

Megjegyzésem: illik tudni, hogy a gumó nem gyökér, hanem a csicsóka esetében módosult földalatti szár, s ezért a kifogásolt mondat még mindig elfogadhatóbb, mint a szerkesztőség kritikája.

Egy még-árgusabb olvasó

MOLYÁSZAT

Kiről szólok, — háziállat.
Honos nálam, honos nálad.
Hangja nincsen, mert a drága,
Amit rág is, csendben rágja.

Nem eszik, — csak csemegézik,
Mindennek a legszebb részit,
Kosztümnek a kihajtóját
Öt-hat helyen szabja jól át.

Nadrágon se kell a hajtás,
Csak a térde! Valóban más
Ott rágni vagy harminc lyukat,
Ahol a legjobban mutat.

S mily szívós e gyenge állat!
Pusztulhat a csirke nálad,
Malacodnak lehet baja,
Ezt nem fogja a nyavalya.

Naftalint ha szertehinted,
Te szívod be persze, mindet.
Szédülhetsz a gezarolban,
Itt is moly van, ott is moly van!

Neked árt, ha árt a Globol;
S ha két kézzel vagdalkozol,
Leütöd a drága vázát,
Ő, — fölötted vígan száll át.

Így kerülsz be a kórházba,
Mert a molynak nincs póráza,
Minden raj egy új rajt repít,
S szétrágják az idegeid!

K. Tóth Lenke

Egyes vállalatoknál bevezették az üzemi tornát

A legnépszerűbb gyakorlatok:

Sándor Károly rajza

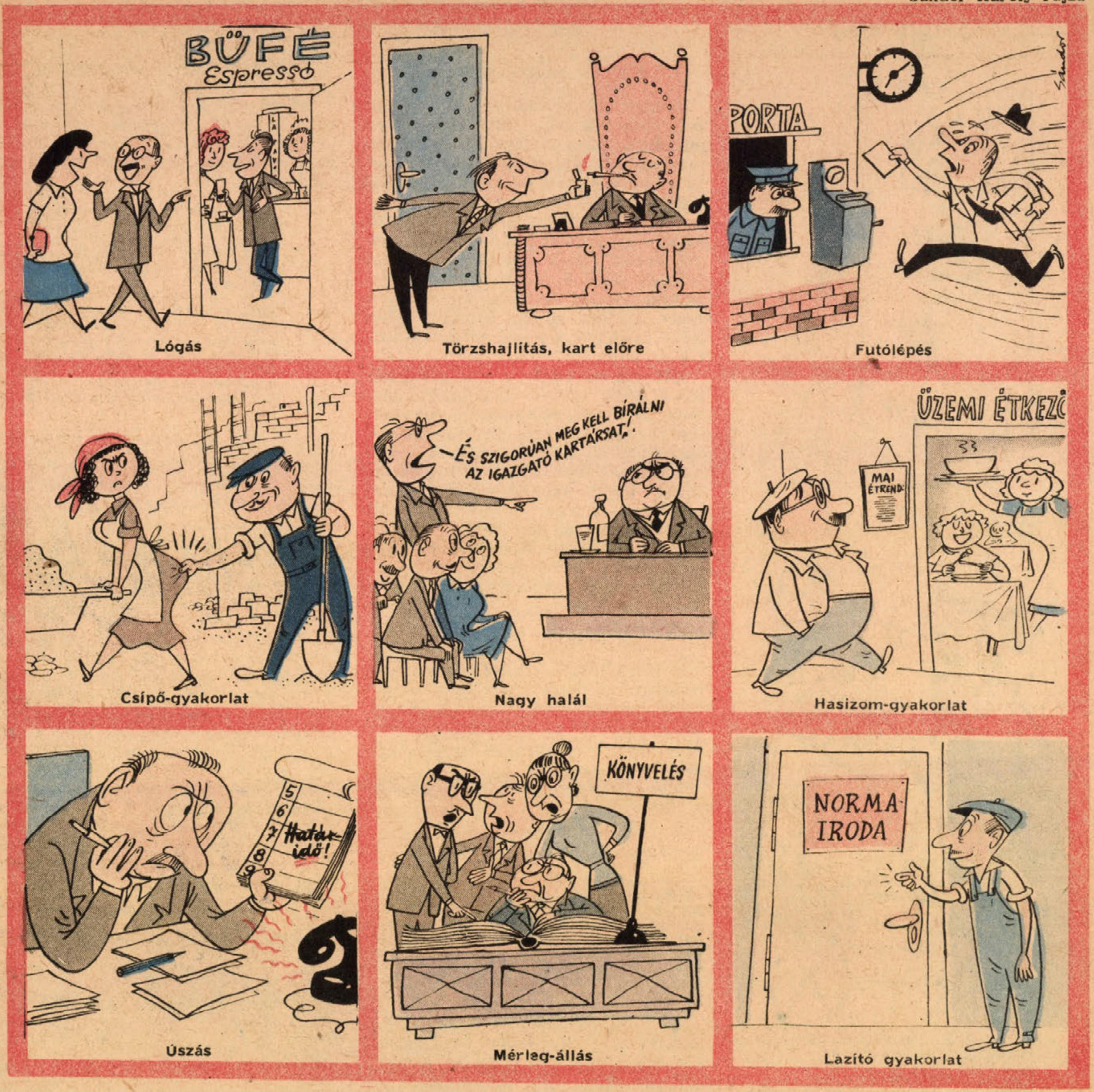

Lógás — Törzshajlítás, kart előre — Futólépés

Csípő-gyakorlat — Nagy halál — Hasizom-gyakorlat

Úszás — Mérleg-állás — Lazító gyakorlat

Stréber lettem

Istókuccse nem szándékosan csináltam, nem is láttam, hogy ott van mellettem a hulladékgyűjtő, én csak elpöcköltem a levegőbe a gombóccá gyűrt buszjegyet, igazán nem tehetek róla, hogy belepattant. Az meg külön pech, hogy épp arra járt egy fotoriporter, aki meginterjúvolt, le is fényképezett, s másnap mint a „Tiszta Budapestért” mozgalom egyik névtelen hőse jelentem meg hatvanezer példányban.

Mikor az újságíró otthagyott, már hatalmas tömeg vett körül, csupa gúnyos, felháborodott, fenyegető arc. Mehetnékem volt, ám az embergyűrűből öles termetű férfiú lendült elém. Zsebrevágott kézzel végigmért:

— Játsszuk a jófiút, he?!

— Már bocsánatot kérek — hebegtem —, igazán nem tudom...

— Nincs bocsánat! — sivított közbe egy szőkés-lila hölgy. — Az ilyen ember megérdemelné, hogy...

Soha nem tudtam meg, hogy mit érdemelnék, mert egy pöszméteszemű kopaszodó bácsika kezdte metronóm-szerűen ketyegtetni mutatóujját az orrom előtt:

— Azám! — lihegte —, mit játssza itt a jófiút? Ki akar válni a közösségből, mi?! Kollektív szellem, összetartás nuku?! Előkelősködünk, a járda már nem is jó?!! Az a világ elmúlt!

— De uraim — rebegtem —, semmi szándékosság nem volt bennem...

— Figyelik? Semmi szándékosság! Még ilyet! Mondom, hülyének néz bennünket.

— Még szép, hogy szóbaáll velünk!

— Stréber!

— Le vele!

Kezdett melegem lenni, de szerencsémre higgadtabb hangok is szóhoz jutottak:

— Hagyják már futni szegényt! Biztosan vidéki...

— Hátha tényleg nem akarta. Előfordul néha az emberrel.

— Nem normális a szerencsétlen, csak rá kell nézni...

Így aztán sikerült megmenekülnöm. Előzőleg persze ki kellett vennem a jegyet a hulladékgyűjtőből és tizenkét darabra tépve szélnek eresztenem, valamint megeskettettek a leendő magyar középcsatár góllövő cipőjére és mindenre, ami szent, hogy máskor óvatosan körülnézek szemetelés előtt, nehogy véletlenül a járda mellé dobjam a hulladékot. Majd nyakamba szedtem a lábam, s futva siettem el megaláztatásom színhelyéről. De egészen az utca végéig üldözött a kiáltozás:

— Stréber! Pfuj stréber!

Hegyi György

Le a bürokráciával.

Nagytakarítás a hivatalban

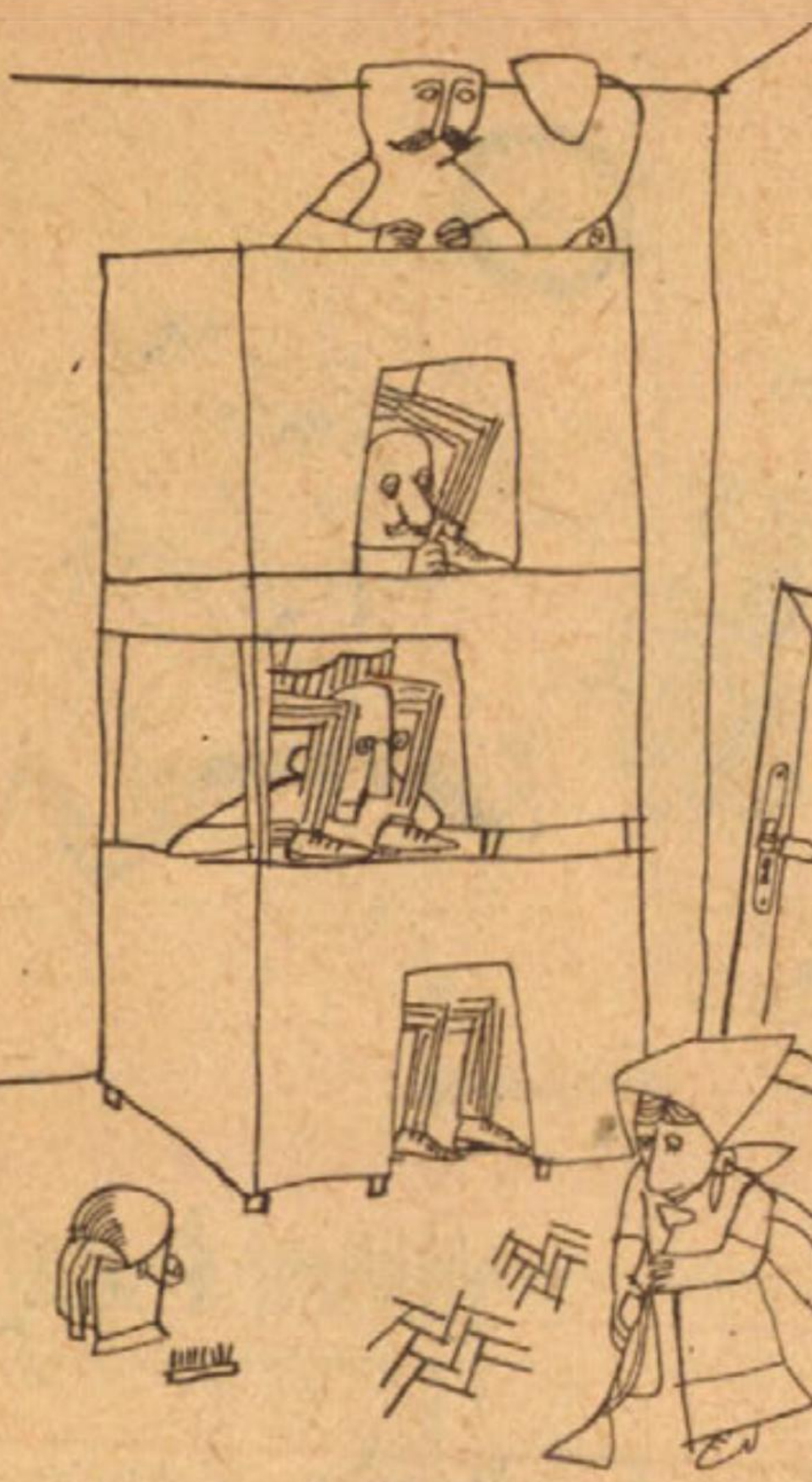

Érthető…

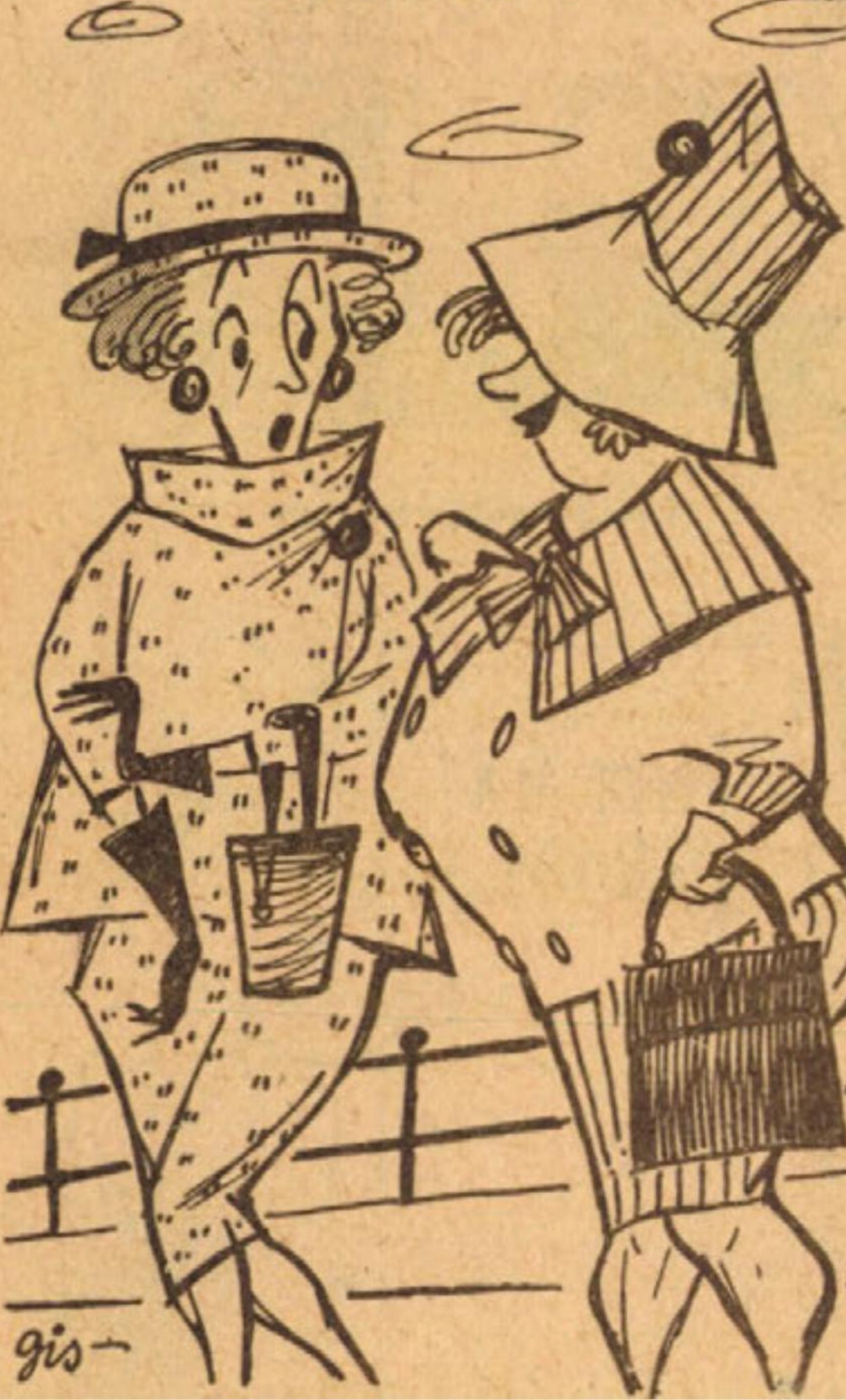

– Én nagyon meg vagyok elégedve a nylon-harisnyákkal!

– Hát az hogy lehet?

– Úgy, hogy nekem szemfelszedő-műhelyem van.

Ez is bürokrácia!

Felkeresett bennünket Géczy József olvasónk (V., Aulich u. 5.) és elmondotta, hogy május 20-án a Kálmán utca és Bajcsy Zsilinszky út sarkán Ludas Matyit vásárolt. A lap hat oldala selejtes nyomású és így olvashatatlan volt. Délután visszavitte, de az újságárus nem adott másikat. Azzal érvelt, hogy mivel a délelőtti árusnál vette, ő, a délutáni, nem cserélheti vissza. Az árus tanácsára a csere ügyében elment a József nádor tér 1. szám alá, a Posta Központi Hírlap Irodába.

Ott sem cserélték ki, hanem elküldték a Rökk Szilárd utcai hírlapelosztóba. Onnan tovább küldték szerkesztőségünkbe. Mi nem akartuk tovább fárasztani olvasónkat, aki a lapcserével kapcsolatban egész túrát bonyolított le, tehát, magától értetődően, egy hibátlan nyomású példányt adtunk neki. Ezt persze megtehette volna az árus, a Központi Hírlap Iroda és a Rökk Szilárd utcai hírlap-elosztó is…

Dehát az túl egyszerű lett volna…

Szellősebb buszokat!

E sorok írója az elmúlt héten több budapesti autóbusz tolóablakát szerette volna kinyitni. Nem sikerült… Az ablakok olyan erősen szorulnak a rámába, hogy bikaerős ember legyen a talpán, aki meg tudja mozdítani.

Jön a kánikula, tegye lehetővé a FAÜ a szellőztetést!

Ludas Matyi postájából

„A lexikon” című közleményünkkel kapcsolatban az Állami Könyvterjesztő Vállalat közölte velünk, hogy most dolgoznak a könyvek hazaszállításával kapcsolatos terven. A jövőben tehát nem kell majd a vásárlóknak a nehéz, vaskos könyveket és sorozatokat hazavinniök.

*

Lapunk 20-i számában „Hol a pótszivacs?” című panaszos levélre a Belkereskedelmi Minisztériumtól választ kaptunk. Közölték, hogy a „Villám” padlófelmosóhoz szükséges pótszivacsot, amelyet eddig nem árusítottak, már gyártják és rövidesen minden mennyiségben kapható lesz.

Lényeges a látszat is

Nemrég egy kis csomag és egy kísérőlevél érkezett szerkesztőségünk címére. A csomagban két darab púderos tégely, a kísérőlevélben pedig a következő panasz volt:

> „A múlt év decemberében vettem a feleségemnek egy 24,50 forintos Elida krémpúdert. Ez a krémesített arcápoló az első „tatarozásnál” bebizonyította tartós jóságát.
>
> Az újonnan vásárolt krémpúder doboza pontosan olyannak látszik, mint az elődje, az ára és a minősége is egyezik, csak éppen az új dobozba még erőszakkal sem lehet belekényszeríteni azt a mennyiséget, amely például a régi dobozokba kényelmesen belefért és benne is volt.
>
> Sz. I.,
> Bp., XI., Szabolcska M. u. 10.”

A két tégellyel és a panaszlevéllel felszerelve elmentünk az Elida gyár igazgatójához, ahol megtudtuk, hogy a gyár 1957 novemberében kért és kapott engedélyt a fent említett krémpúder gyártására. Az engedély szerint a tégelyekben 25 gramm krémpúdernek kell lenni 24,50 forintos árban.

– Elkövettük azt a hibát – mondotta az igazgató –, hogy a múlt évi indulásnál 10 000 darab olyan tégelyt hoztunk forgalomba, melyekbe 10–15 gramm krémpúderrel több fért az engedélyezettnél. Ezeket a tégelyeket előre gyártottuk és csak közben jöttünk rá, hogy nagyra sikerültek. Természetesen úgy szűkítettük az újabb tégelyeket, hogy az engedélyezett árnak megfelelő 25 gramm krémpúder férjen csak bele.

A gyár tehát nem követett el súlycsonkítást, de felületes eljárásával elérte, hogy a vásárló joggal érezte úgy, mintha becsapták volna.

(bernáth)

Ne bömböltessék a hangszórókat

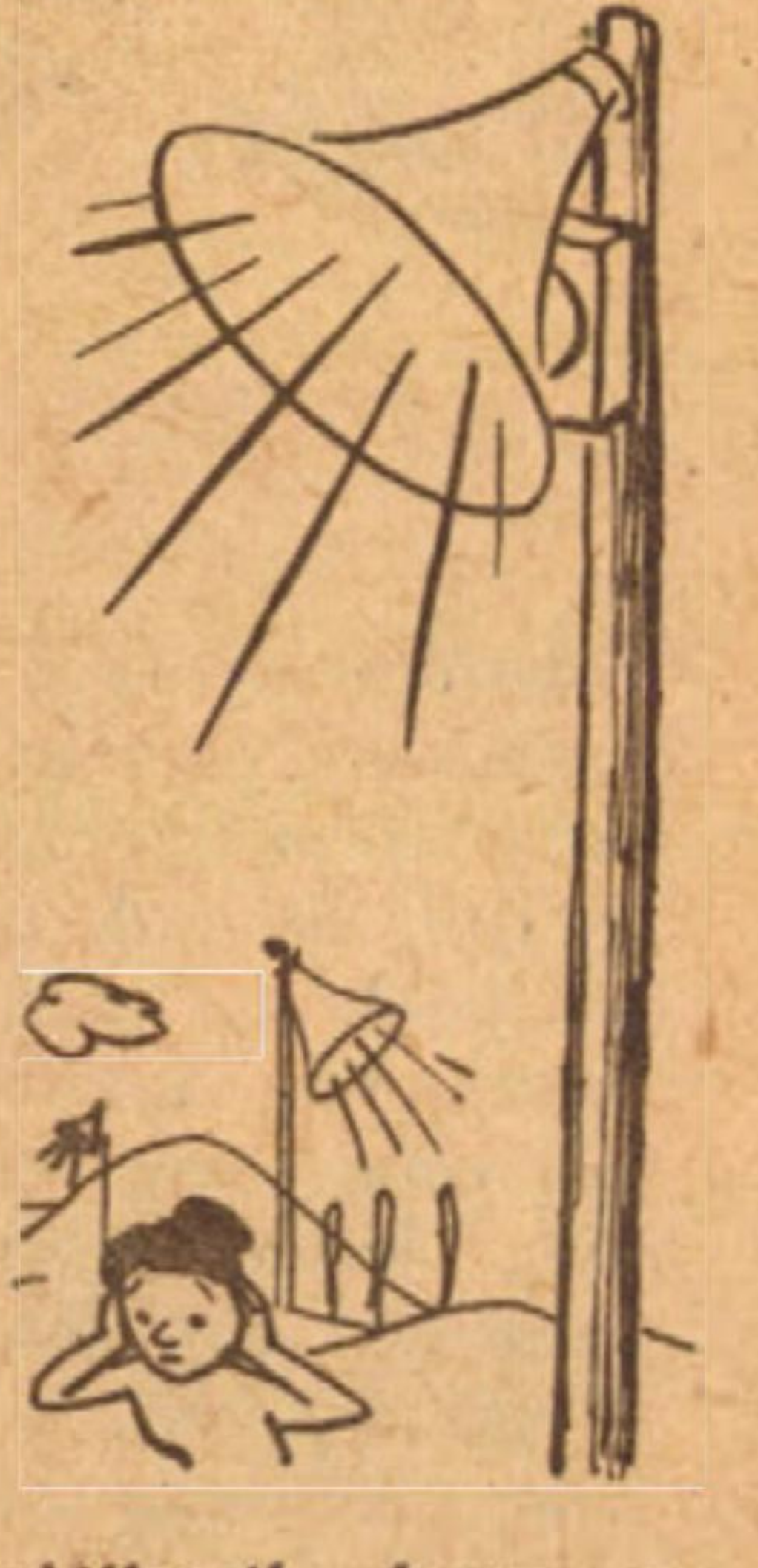

Az eset, amelyről Szegheő Istvánné több felsőgödi olvasó nevében írt, nemcsak gödi probléma.

Olvasónk az üdülőtelepek bömbölő megafonjainak idegtépő lármáját sérelmezi. Vasárnap reggel félnyolctól már megszólalnak az egyes üdülők hangszórói – írja –, de egyiket sem a Duna felé, hanem valamennyit a lakótelepek felé irányítják.

Olvasónk azon csodálkozik, hogy az üdülők vendégei nem találják idegtépőnek a szűnni nem akaró zajt. Elvégre reggel félnyolctól estig egyfolytában, szünet nélkül tánczenét hallgatni egy kicsit sok!

Korlátozzák a hangerősséget – kéri a felsőgödiek nevében –, tartsanak délelőtti és ebédutáni szünetet és állítsák a Duna felé a hangerősítőket!

Úgy gondoljuk, a felsőgödiek panaszához csatlakoznak mindazok, akik üdülőhelyek közelében laknak.

Mert nemcsak Felsőgödről van szó!…

„Kinézik” a turistákat egyes menedékházakból

Schwott Lajos rajza

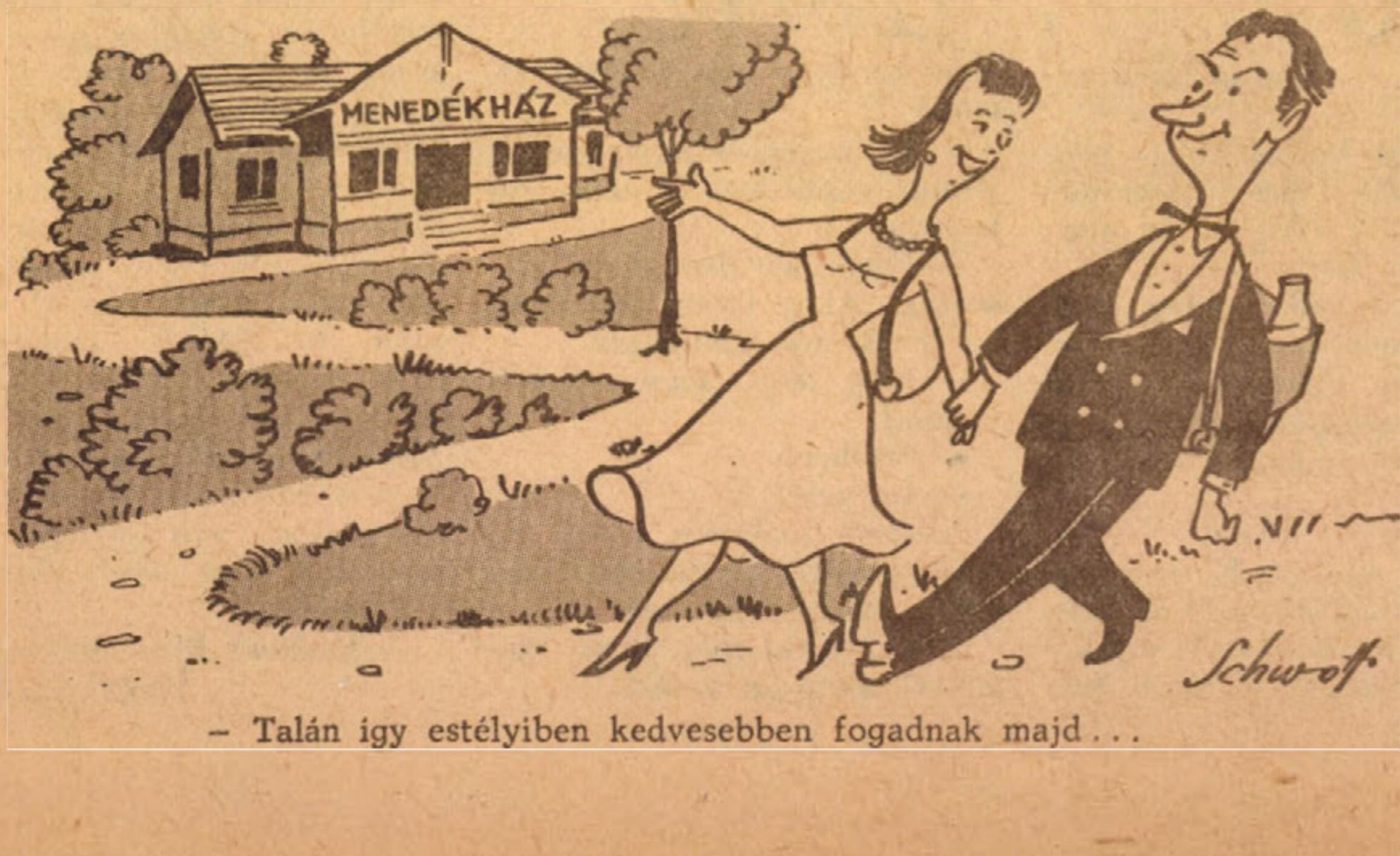

– Talán így estélyiben kedvesebben fogadnak majd…

Siető ember

Hopp! — épp itt van ez a postahivatal!... Sietek, de fel kellene adni ezt az izét, ezt a bírságot (ugrálás miatt), ma van az utolsó nap. Viszont húsz perc múlva ott kell lennem valahol; fontos ügy. Mit tegyek? Eh, bemegyek. Talán nem lesznek sokan.

Tele van a postahivatal, pedig kora délelőttöt írunk. A hat ablak közül csak három „üzemel" s ezek közt is az egyik az értékcikkeké. Marad kettő a befizetőknek. Az egyiknél heten, a másiknál öten állnak már sorban.

Beállok hát az öttagú sorba hatodiknak. A kollektiva befogad. Nézem a kezeket: melyik mit tartogat? Az elsőt éppen ügyintézik, postautalványon pénzt ad fel, kerek száz forintot. Rendes ember lehet. De mi ez?! A rendes ember most a zsebébe nyúl és egy csomó csekklapot ráncigál elő, aztán kezdi kiguberálni a pénzt is, rengeteg aprót, még filléreket is! Kiteregeti a csekkeket s mindegyiket megteszi egy bizonyos összeggel, mintha valami hazárd játékot akarna játszani velük! Uramfia, már öt perc letelt, elkésem!... Na végre, megy már. Jöhet a következő!

Jaj!... — ennél meg a bizonyos, négyrészes, kékesszürke befizetési lap van: ez közértes, vagy vendéglátós! Aki már járt postán, tudja, mit jelent ez. Jön a pénzjegyzék, a bankjegycsomagok, az aprópénz, néha egy szatyorra való. Idő, idő!... Menjek, vagy maradjak?

Tíz perc már eltelt. Még odaérhetnék, a fontos ügyemet elintézni, kényelmesen. De most menjek el? Hátha a következők gyorsabban végeznek? Maradok, de siessünk!...

Na végre, megy a közértes is, következik a harmadik. Egek!... Ennek meg takarékbetétkönyv van a kezében. Őrület!... Pénzt akar kivenni! Ha már nem akarja növelni a takarékbetét állományt, legalább ne csökkentené, pláne, amikor úgy sietek!

Na végre, megy a betétes a pénzével. A következő egy kölcsönkötvényt ad be, beváltani. Na, ezeknél is szép rend lehet! Most jön, hónapokkal az utolsó húzás után, nem olvas ez újságot?

Tizennyolc perc, tíz másodperc. A kölcsönkötvényes megy, egy nénike jön valami komplikált vacakkal, nem tudom, mi az. A kisasszony sem tudja. Felkel, elmegy érdeklődni a főnökhöz, aztán visszajön. Jön? — sétál!... Leül? — dehogy! Helyetfoglal és közli a nénikével, hogy az az izé nem jól van kiállítva, javítsa ki, aztán jöjjön vissza, soronkívül elintézi. Engem is elintézett, soron kívül, mert a húsz perc már eltelt, egészen bizonyosan elkéstem már. De én következem. Velem egy perc alatt végzett. Na végre!... Talán még odaérek, ha szerencsém van, két megálló az egész. Fellökök néhány embert, amint kifelé rohanok. Micsoda szerencse! Éppen egy villamos cammog felém, lassítva a közeli megálló előtt. Ki az ajtón, át az úttesten, fel a kocsira! Gyönyörű ugrás!

De mi ez? Ki fütyül? Mit fütyül? Kinek fütyülnek? Körülnézek a peronon, az utasok vigyorognak. Rám vigyorognak. Odasétál egy rendőr a villamoshoz és hívogatóan int. Nekem. Egy hét múlva megint fizethetek bírságot...

Zsiray Károly

MINDENféle

A halak összetartanak, mert tudják, hogy egymásra vannak utalva.

*

Napóleon nélkül a kistermetű emberek alsóbbrendűségi érzése elviselhetetlen lenne.

*

Mi a statisztikai törvényszerűség? Az, hogy minden tízezer ember közül egy közlekedési baleset áldozata lesz, csak az a fontos, hogy ne én legyek az.

*

X-et azért nem olvassák már, mert elaprózta magát. Csupa nagy regényt írt.

*

Sajnos, a világ megvan emberek nélkül is, de fordítva ezt nem lehet elmondani.

*

Kövületnek lenni már a maradandóság bizonyos formája.

*

Z. olyan jellemtelen, hogy ha az érdeke úgy kívánja, jó is tud lenni.

*

Udvariatlannak lenni annyi, mint nem mosakodni.

F. L.

Egy stílszerű könyvsátor

Hegedűs István rajza

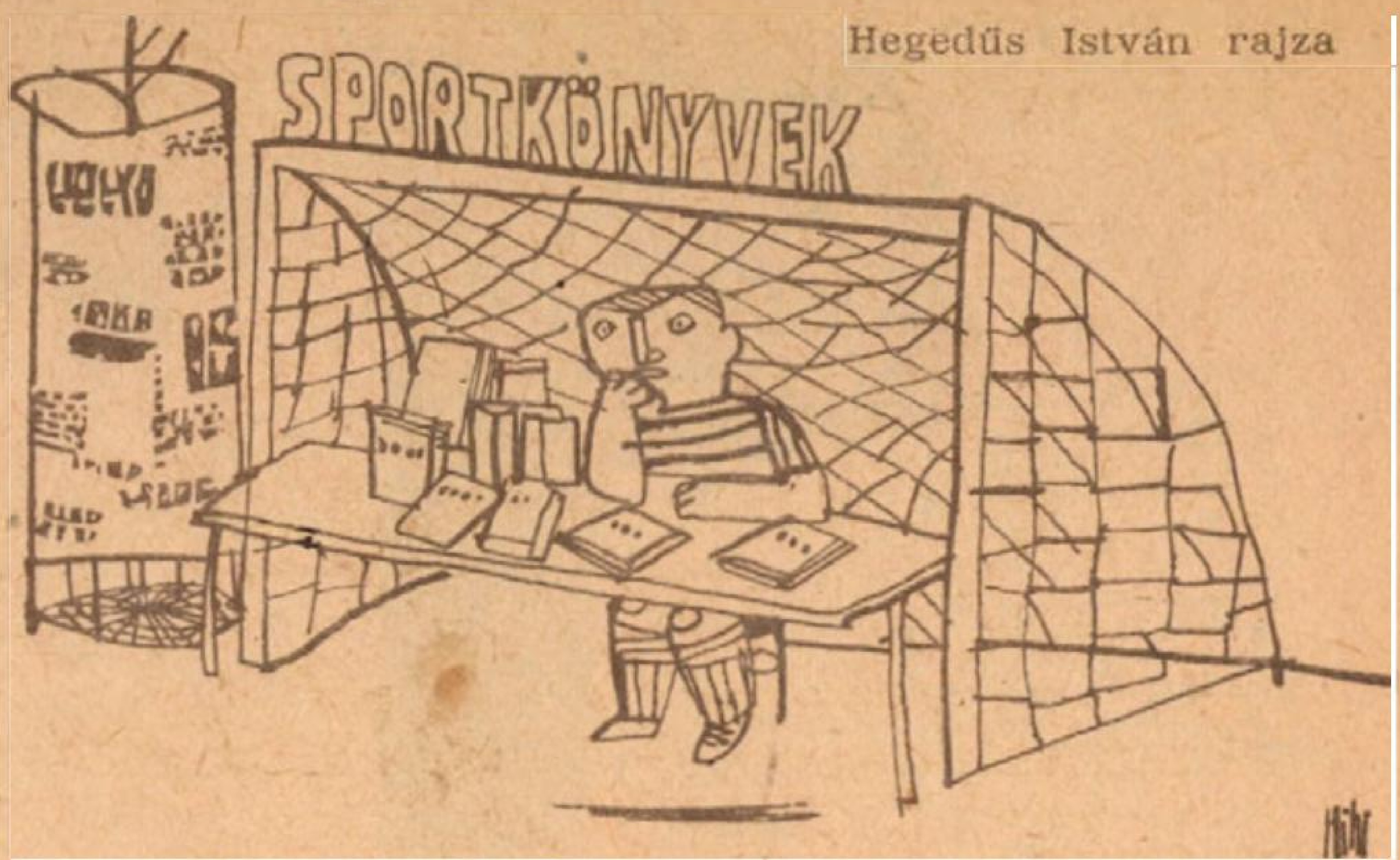

Mint az időjárás!

Szűr-Szabó József rajza

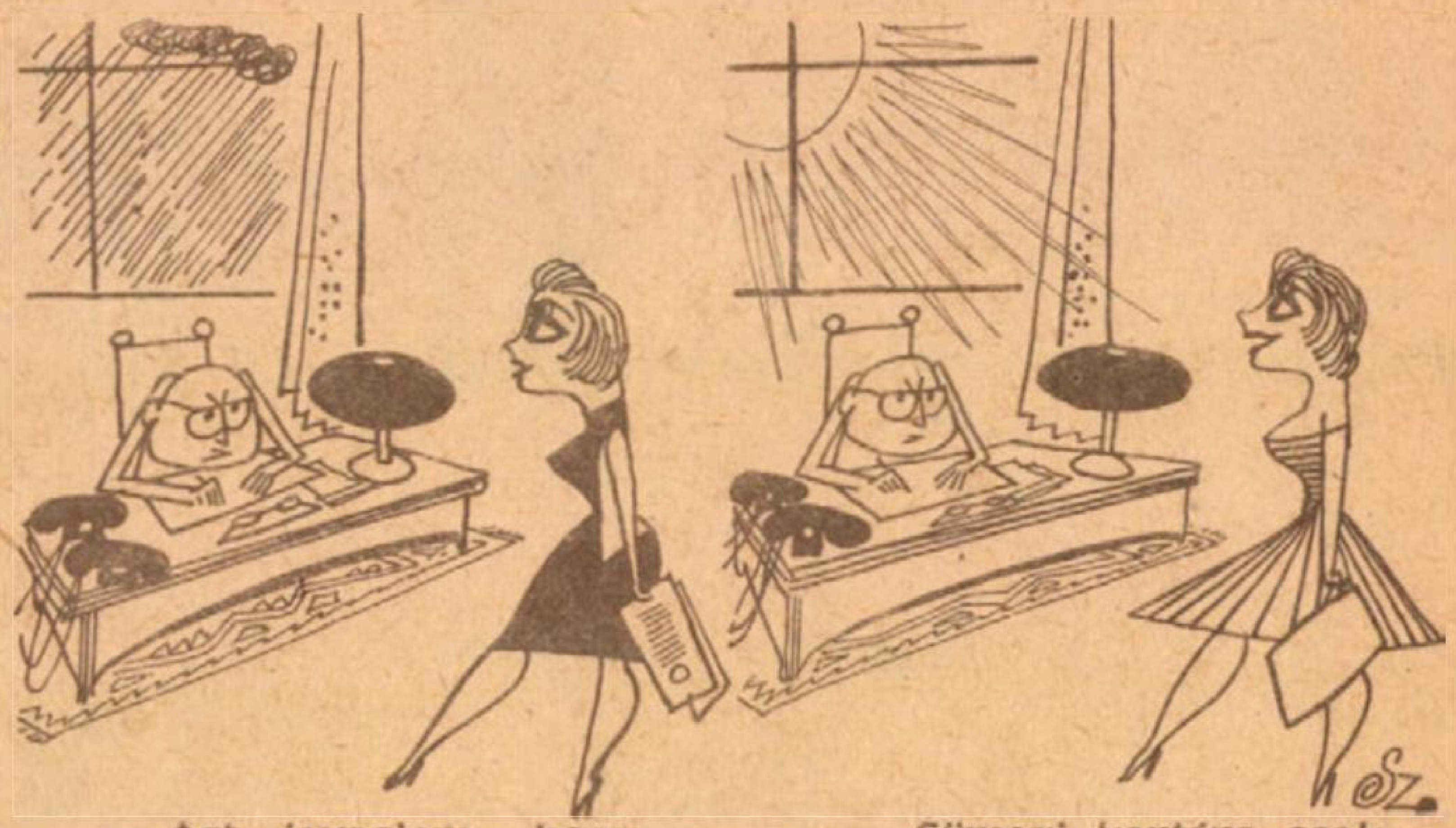

— Azt javaslom, hogy menjen el a minisztériumba, Sümegi Kartárs...

— Sümegi kartárs csak dolgozzék nyugodtan, majd én elmegyek a minisztériumba...

Hát csak a felnőtteknek szabad?...

Kaján Tibor rajza

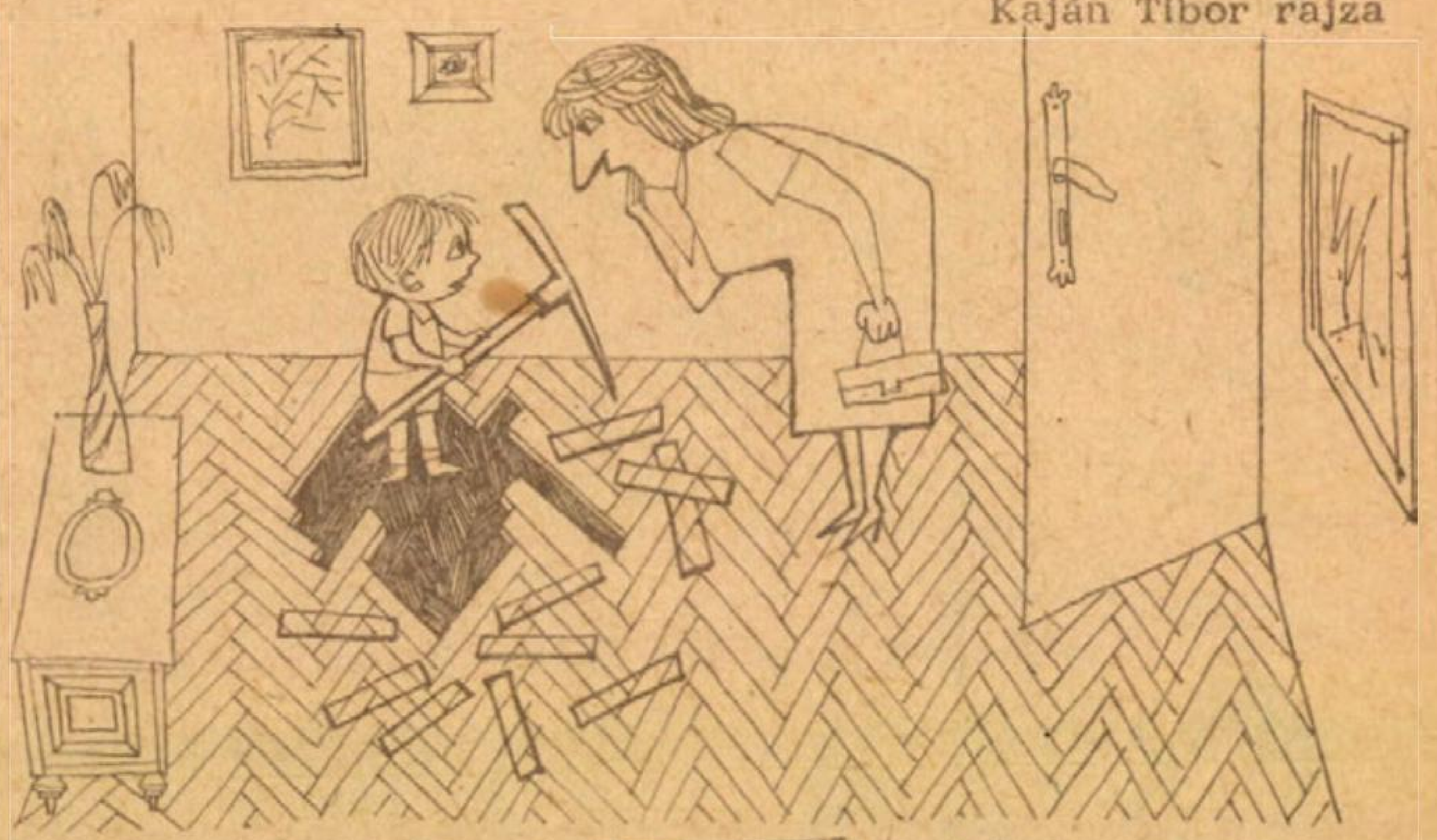

Kint és bent

Mészáros András rajza

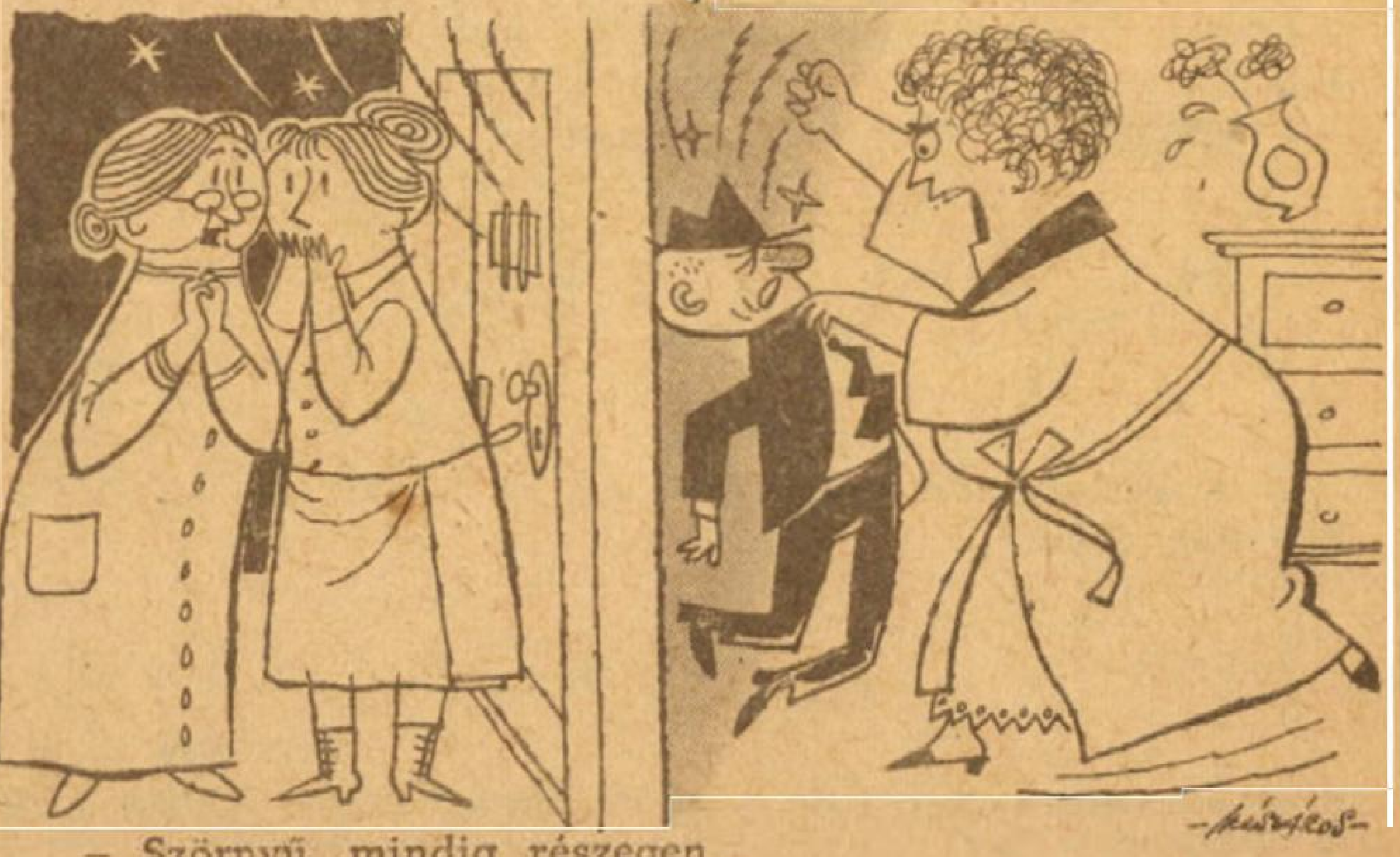

– Szörnyű, mindig részegen jön haza és ilyenkor veri a feleségét...

Ibusz társasutazás Kínába...

Várnai György rajza

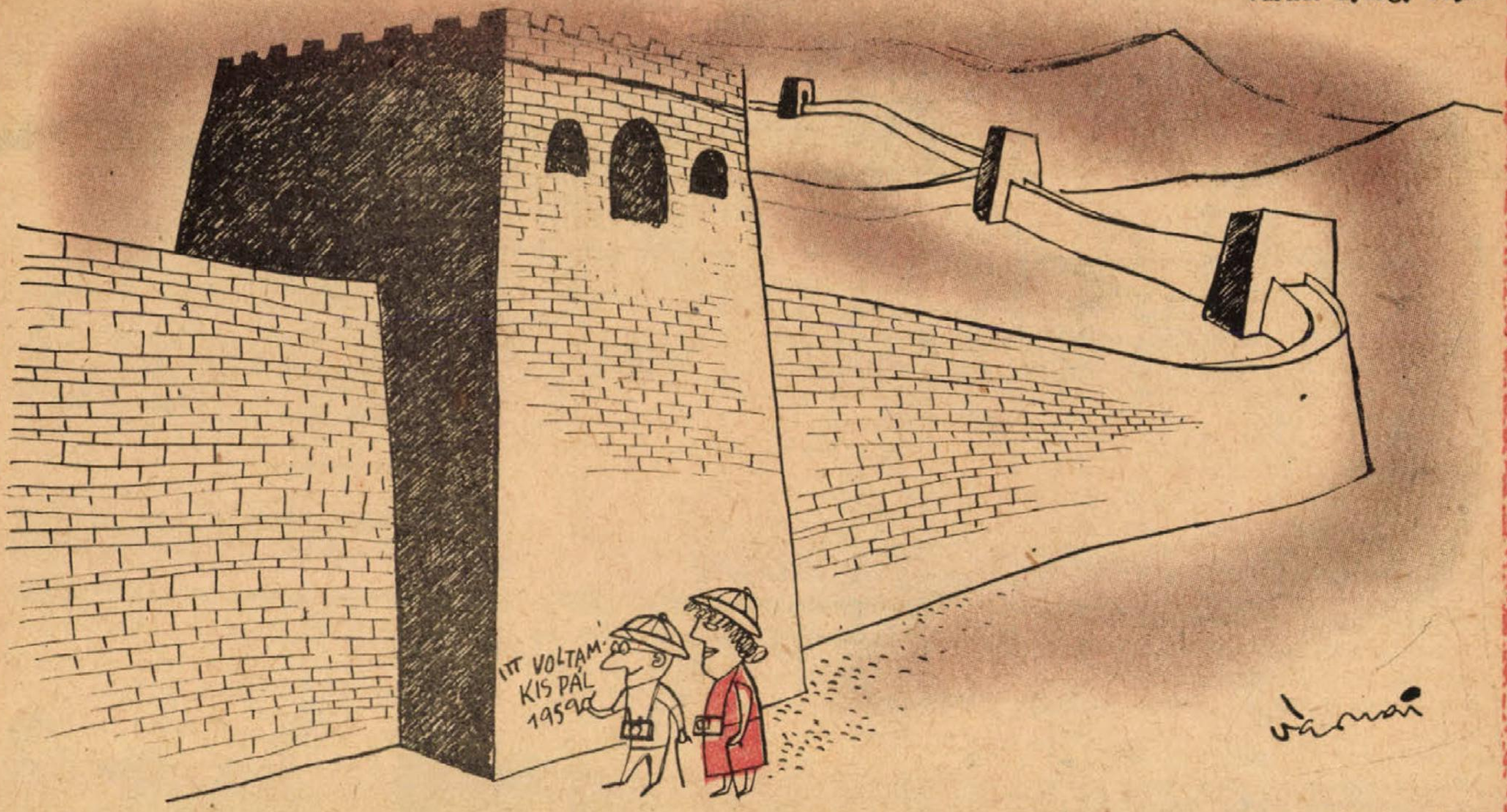

Gondos szolgálat

Pusztai Pál rajza

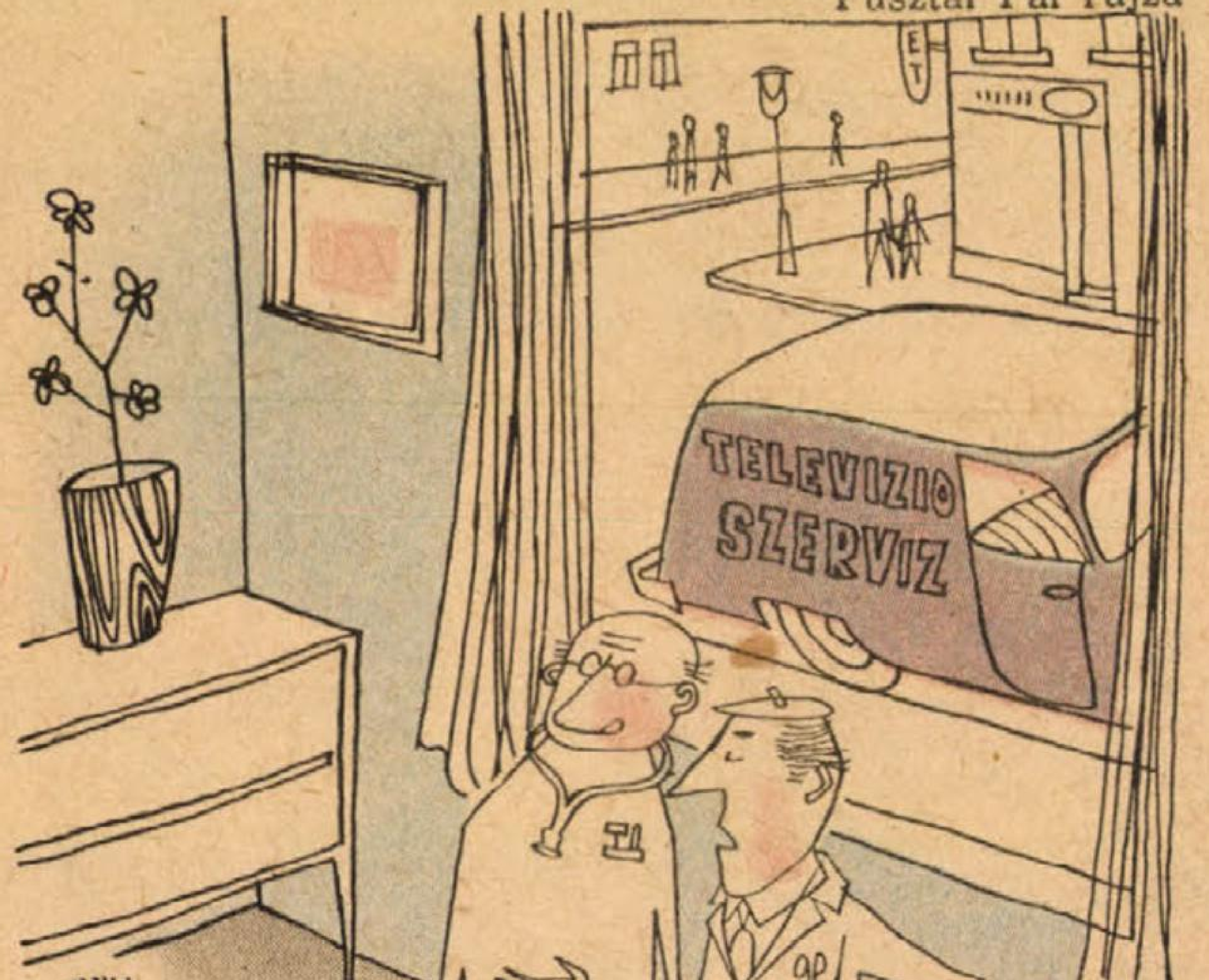

– A készülék jó, ezért most önt is megnézzük, hátha önben van a hiba...

Üdülés előtt

Hegedűs István rajza

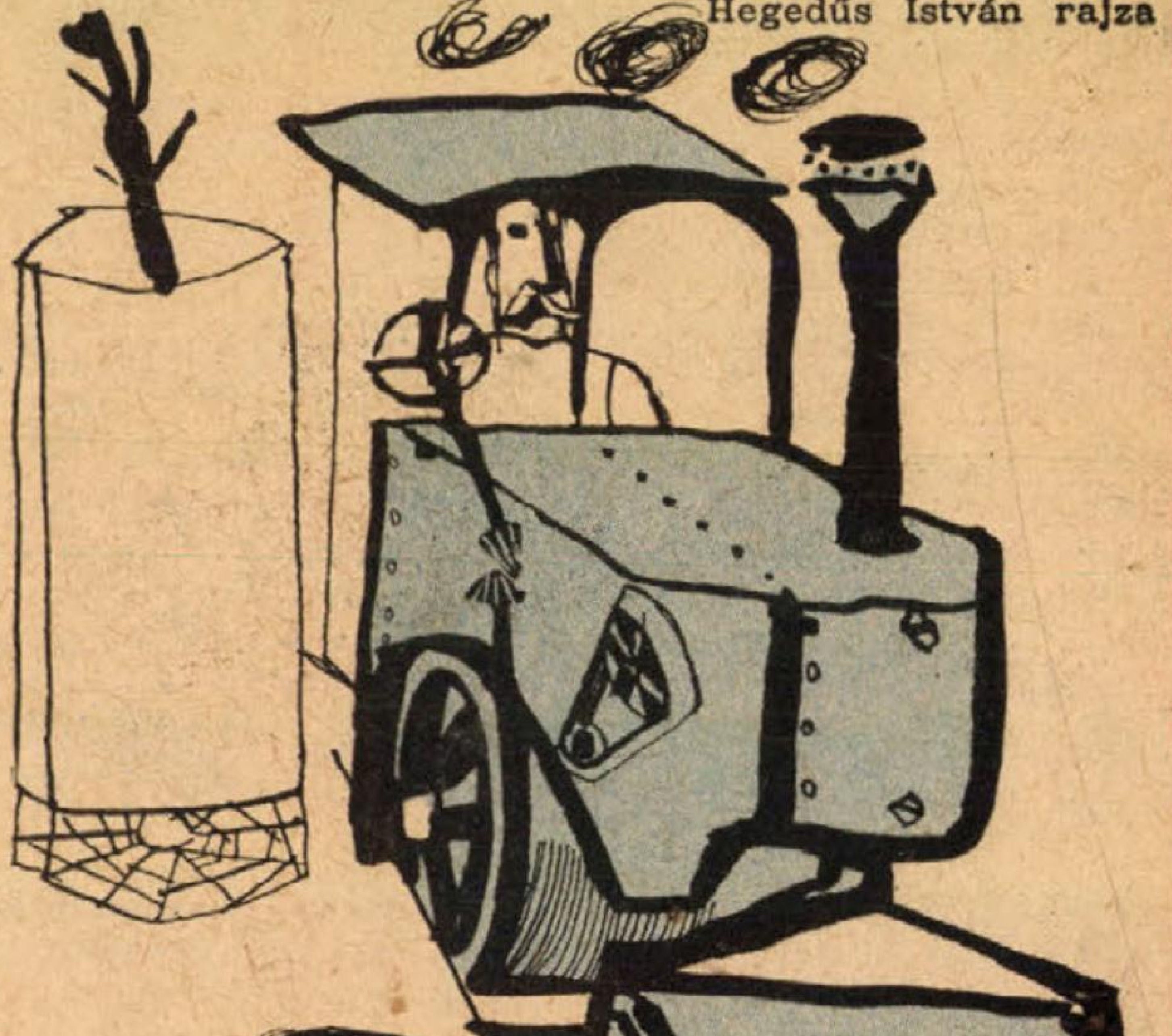

– Valahogy csak be kell zárni a koffert!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.